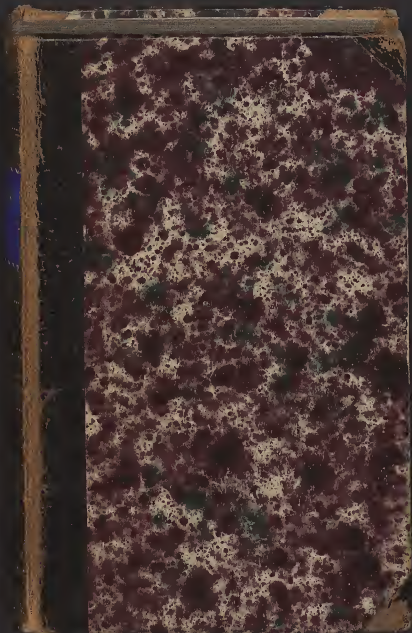

Evangelisk-kristileg

Messu-saungs-

og

Sálma-Bók,

ad konúnglegri tilhlutun samantekin

til almennilegrar brúkunar í

Kirkjum og Heima-húsum

og útgefin af því

konúnglega íslendska

Lands Uppfrædingar Félagi.

Selst almennt í velsku bindi, 64 skild.

Leirárgørdum vid Leirá, 1801.

Prentud af Faktóri og Bókþryckjara

G. J. Schagfjord.

Til Lesarans.

Hin næst undanfarin 207 ár hefir Island haft fyri sig ad bera einúngis eina Messu-saungs-bók til brúkunar í kirkjum sínum, nefnilega Grallarann, hvörs fyrsta útgáfa prentud útkom í 4to 1594. Orsökina til hennar lesum vér í Kóngs-bréfinu af 29da Apr. 1585, sem baud þáverandi Biskupum ad velja til þad Sálma-safn og útleggíngar þeirra; sem syngjá mætti í kirkjum landsins, svo allt færi þar reglulegar fram enn ádur. Grallarinn sjálfur sýnir best hvör-jum, sem les hann og yfirvegar med greind og at-hygli, ad þá, svo skömmt eptir sidaskiptin hér á landi, hefir, í þessu tilliti, ecki verid um audugann gard ad gresja, ecki um mikid af gódum Sálmum ad velja, því er svo margt léttvægt á milli hans brúkanlegu Sálma í hann innkomid, og margir Sálmar, vers og orda-tiltæki í honum, verda

jafnvel eki med ánægju lengur súngnir af þeim, er nockud hugsa úti hvad þeir medfara, því svo hefir Upplýsíngarinnar ljós smámsaman gladnad hér hjá oss, sem ödrum kristnum þjódum nú í rúmar tvær aldir í ýmsum lærdómum, ad sumt, er þá þókti standast mega, gótt og jafnvel ósandi, er nú þeckt ad vera rángt edur ótilhlýdilegt, hé-gómlegt og óverdugt þeim Gudi, sem í opin-berri þjónústu-gjerd dýrkast á einninn med verd-ugum Sálmum og Lof-saungum. Ad Grallar-inn í ádursøgdum greinum hefir lík lýti og danskar Messu-saungs bækur, sem um sama leitid, og þó nockud fyrr, útkomu, einkum Biskups Niels Jespersens Graduale, sem útkom 1573, hvadan vor Grallari er ad miklu leiti útlagdur, eru eng-in undur, þar øll líkindi vóru til ad Upplýsing hér í landi þá og sídan hefdi aldrei tekid Danskra fram, en því tilhlýdilegra, sem vyrdast má, ad Island lagi sinn Saung og Kirkju-sidi eptir enna dønsku landa Sálma- og lærdóms-bókum, því furdanlegra er, ad Island eitt hefir í 207 ár eyrt vid óumbættann vana-saung eptir Grall-aranum, þar sem Danskir hafa látid sér umhug-

ad

ad vera, ad gánga fram med tímanna upplýsíngu, og fá søfnudum kirknanna í hendur til kirkju- og heima- gudrækni, margar sídan útkomnar stór-kostlega umbreyttar og endurbættar Messu-saungs bækur, af hvørjum 3 ólíkar eru sídan 1764 út-komnar, og hin sídarsta 1798.

Ad Island hafi engu minni þørf þará haft, í tilliti til Grallarans, er nú audrádid, líka fyr-ir laungu vidurkénnt, þar sem Konúngur vor skip-adi, þann 24da April. 1784, bádum þessa lands þá verandi Biskupum: ad velja til gott Sálma-safn til nýrrar Messu-saungs bókar fyrir Island; en med því erfidi þad var svo skammt á veg kom-id, þegar hid konúnglega íslendska Lands-uppfrædíngar Fèlag var ný-stiptad, þóknadist því konúnglega danska Cansellii med brèfi af 24da Oct. 1795 ad fela Fèlaginu á hendur ad gjøra þetta Sálma-safn, og Konúnglegri Hátign med brèfi af 22rum Júlí 1796, ecki einúngis ad leyfa Fèlaginu ad fullkomna nýa Messu-saungs- Sálma- og -Handbók fyrir Island, og auka hana med ýmislegum af tilnefndum mønnum út-valdum, og af Biskupinum í Skálholts-stipti yf-

irskodudum Sálmum, heldur og bjóda: ad nefnd Messu-saungs- Sálma- og -Handbók megi sídan innleidast til almennrar brúkunar í Kirkjunum á Íslandi. Þetta Kóngs-bréf er því bædi hin sama heimild og bodord um þessarar nýju Messu-saungs- og Sálma-bókar Safn, útgáfu og innleidslu hér í landi í Kirkjur og heima-hús, (því til brúkunar á bádum stødum er hún med alúd legud), sem hid upphaflega umgétna Kóngs-bréf af 29da Apr. 1585 var fordum fyrir Grallarans Sálma-safni, útgáfu og innleidslu hér, sem hófst, í tilliti til nefnds bréfs, strax eptir þad hans fyrsta útgáfa 1594 útkom; adrar skipanir um hans brúkun hjá oss, eru sídan engar útkomnar, og engar heldur ødruvísi um brúkun og innleidslu nýrra Messu-saungs bóka í enum dønsku lendum.

Eptir Canselli-bréfinu af 24da Oct. 1795, tók Félagid strax kappsamlega ad erfida upá nýtt Sálma-safn til Messu-saungs bókar, og med því Tilsjónarmanni Félagsins var af því einkum falid á hendur ad útvega, velja og til yfirskodunar framleggja þetta nýja Safn, innbaud hann strax bréflega mørgum gódum skáldum í

landinu

laudinu til fullkomnunar og adstodar þessa verks, og sendi þeim fjølda útvøldustu danskra Sálma til útleggíngar, af þeim nýjustu dønsku Messu-saungs- og Sálmabókum; en, þó hann þegar um vorid 1796, hvad ádur er kunngjørt í Íslands Minnisverdu Tídinda Ita Bindi bls. 169, hefdi þá lagt álitlegt Sálma-safn undir sál. Biskups Drs. Hannesar Finnssonar yfirskodun, og um sérhvørn Sálm þarí fengid hans skriflegt álit, leitst enn þá ad auka bókina med fleirum, hvørs-vegna hann, á nefndum Tídindanna stad, opinberlega baud hvørjum sem vildi, ad innsenda góda og útvalda Sálma til bókarinnar. Fjøldi mikill Sálma hefir sídan til Félagsins innkomid, og hefir þad nú á 6ta ár, einkanlega med laungu erfidi þess Tilsjónarmanns, varid til møguleguslu alúd, ad velja í þessa bók, bædi þá bestu gømlu og nýjustu danska og íslendska líka nockra þýdska Sálma, hvørjum ýmisleg gód skáld vors lands hafa snúid á vora túngu; semuleidis ad nidur-rada þeim eptir innihaldi, sem best, í sømu flocka, og sú nýjasta danska Messu-saungs- og Sálma-bók af 1798, heldur. Loks-

ins er þetta Sálma-safn frá upphafi til enda af mér, Biskupi Geir Vidalín og mér, Júśtitsrádi M. Stephensen, sem vid best gátum, náqvæmlega tvisvar gégnumskodad á nærstlidnu hausti og vetri, umbreytt og lagad, hvar þurfa þókti, rétt eins og þad nú er Pressunni framselt, og vonum vid sameginlega og óskum, ad þau mikilsvyrdu skáld, sem í bókinni finna kunna eitthvad umbreytt í Sálmum sínum, vyrdi þessa breytíngu einúngis eptir ockar velmeinta tilgángi, því framar, sem vid fúsir erum ad telja fram roksemdir, sem þar til leiddu vid almenna Messusaungs bók, hvörjum þeim hlutadeganda, sem óskar, á hentugri stad og tíma, enn hér frambýdst.

Ad upptelja hér, hvörjir hellst Sálmar medal enna nýrri, séu orktir eda útlagdir af hvörju skáldi fyrir sig, er bædi oflángt í þessum Formála, líka ótilhlýdilegt vid fyrstu útgáfu þvílíks Sálmasafns, sem vænta má í fyrstu, bædi réttsýnna og velþenkjandi, líka fávísra og partískra dómendra, en vid 3ju útgáfu bókarinnar vyrdist þad registur í fyrsta lagi ad mega útkoma, í hvörju skyni þad og mun vardveitast hjá enu konúnglega íslend-

lendska Lands-uppfrædíngar Félagi. Hér er oss nóg ad nefna, ad auk þess, sem Tilsjónarmadur Félagsins hefir nýtt lagt til bókarinnar og vid samegiulega lagad af gömlu og nýju, ega eptirskrifud Skáld verdugt þackläti og heidur skilinn, fyrir þad töluverda af nýjum Sálmum, sem þeir hafa audgad þessa Sálma-bók med, nefnilega: Presturinn Hra. Arnór Jónsson til Hvanneyrar og Bæjar, Prófasturinn Hra. Christján Jóhannsson, sál. Presturinn Einar Jónsson ad Fellsmúla, ad því leiti nockrir Gellerts Sálmar af honum útlagdir finnast í bókinni; Sýslumadurinn Hra. Jón Espólín, Prestarnir HHr. Jón Hjaltalín á Saurbæ, Jón Þorláksson á Bæsá, Þorsteinn Sveinbjarnarson á Hesti, og einkanlega Skólahaldarinn Hra. Þorvaldur Bødvarsson. Hérađauk á Prófasturinn Hra. Jón Ormsson ad Saudlauksdal einn Sálm í bókinni, og Presturinn til Mødruvalla Klausturs Hra. Þórarinn Jónsson annann. Allt hitt, eru gamlir, gódir Sálmar, sumir nockud styttir og lagadir.

Vid val, yfirskodun, løgun og nidur-rødun þessa Sálma-safns, høfum vid haft sømu reglur fyrir augum, sem þeir, er samanvøldu og løgudu þá nýjustu dønsku Messu-saungs bók, eptir því sem Sjálands nafnfrægi Biskup Dr. Balle hefir þarum á prenti auglýst, nefnilega:

1.) Hvad nidur-rødun Sálmanna snertir, er þeim hér skipt í 3 høfud-flocka, nefnilega: 1.) Lofgjørdar og Þacklætis-Sálma, 2) Bænar-Sálma, og 3.) Sálma til vissra tíma. Eginlega ad tala, ættu allir Sálmar, sem ætladir eru til Messu-saungs og þar til hæfir, ad gèta heimfærst, annadhvørt til Lofgjørdar- og Þacklætis- ellegar til Bænar-Sálma, eda til hvørutveggja, og svo munu flestir Tíma-skipta-Sálmar finnast lagadir; þeir Sálmar, sem til hvørugs heimfærast kunna, eru annad hvørt dogmatiskir, út af ymislegum greinum kristilegrar trúar, ellegar historiskir, hvørutveggju kunna vel ad lesast af einstøkum manni fyrir sig med nockurri uppbyggingu, hafi hann þann undarlega smeck, heldur ad uppfrædast um djúpsær og þúngskilin efni í samstødum enn í sundurlausri rædu,

sem

sem þó á best vid þvílík, en óhæfilegir og illa hlýdandi verda þeir samt til opinberrar Guds-dýrkunar í kirkjum og heima-húsum, hvar hjört-un med saung ættu ad upplypta sér til Guds í Lofgjörd og Þacklæti og Bæn, en þar á mót krist-inndómsins höfudlærdómar, einkum þeir leyndar-dómsfullu, sem enn framar sýnast ad vera lag-adir fyrir skynseminnar ígrundun eda jafnvel henni ofþúngir, enn fyrir hjartad, ad kénnast í prédikunum, Katekisatsíónum og lestrum, ad því leiti sannur. kristinndómur. áskilnr, en eil þar til óhentugum Sálma-saung. Og hvad er náttúr-legra, enn ad hjartad, t. d.: fullt af undrun yfir dásemdum Guds í náttúrunni, af vidurkénníngu Guds máttar, speki, gjædsku og födurlegu, vel-gjørninga, og af tilfinníngu egin meina og naud-þurftar, brjótist út med saungvum til hans, í lof- og þackar-gjørdum, í bænum og ákollum? hvad undir eins tilhlýdilegra, enn ad menn leggi fram skynseminnar alvarleguftu athygli, þegar hún uppfrædast, leidréttast edur uppvekjast á til betri greindar og skilnings á þeim smásmuglegri edur og óljósari kristinndóms atridum, til hvørrar sundurlaus ræda án efa er lánghæfileguft.

Eins og Sálmar þess vegna, eptir þeirra sanna edli og náttúru, ega einkaulegast ad þéna til hjartans uppvakningar og undir eins betrunar, svo eru þeir flestir í þessari bók, móralskir, edur til sidbóta lútandi, en svo fáir, sem engir, einúngis dogmatiskir, hvert efni Kénnendum hlýdir sálma-laust ad útlista, nema Credó edur No. 1, sem ad sönnu heldur enga bæn, heldur styttsta ágrip Trúarjátningar vorrar kirkju, og má því ad þessu leiti medal Lofsaungva telja. Fjøldi annara Sálma inniheldur bædi Lof- og Þackar-gjørdir og undir eins Bænir, svo þeim hefir í því tilliti verid vandskipt á milli 2ja þeirra fyrstu Flocka, en þarí hafa menn bædi fylgt ńýjusiu dæmum í Messu-saungs bókinni dønsku, og líklegustu røksemdum.

2.) Í orda-lagi Sálmanna er, vegna framantaldrar Grundvallar ástædu, sneydt bædi hjá øllum myrkvum og þúngskildum, líka og efa-sømum og tví-rædum orda-tiltækjum, en kostad kapps um ad laga þá, sem ljósast og skiljanlegast vard fyrir fáfróda og einfalda, hvørra fjøldi er mestur til, og þeim hellst þørf á med Sálmum ad upp-

vek-

vekjast og uppbyggjast. Þess vegna hefum vid opt verid neyddir til ad setja góda, en of þúngskilda Sálma med myrkvum orda-tiltækjum og snúinni orda rød til sídu, því þó þvílíkir vera kynnu gódir og snotrir fyrir lærda og skarpvitra menn, gátu þeir aldrei ordid hentugir alþýdu saungvar, sem almenn Messu-saungs- og Sálma-bók þó krefur. Sama er og ad segja um eldri og nýrri Sálma, sem fullir hafa fundist af eptirlíkinga-fullum, myrkvum (mystiskum) orda-tiltækjum eda frekum heims ádeilum. Framar ad halda sig vid bibliu-lærdómanna sønnu meiníngu, enn vídа óljósu orda-tiltæki, hafa menn því haft fyrir augum, og í Sálmum eldúngis ad sneyda hjá þeim annadhvørt vafasømu eda skynseminni ofháu lærdómum, sem gjøra kynnu bókina midur medtækilega fyrir menn, hvørra sannfæríng ecki er søm í øllum atridum kristinndómsins. Þess vegna vonum vid, ad sérhvørr, sem ad eins medkénnir sig til vorra Trúarbragda, muni allt þad finna í þessari bók, sem væntast egi í Sálmum, eptir ádurtøldum reglum, og eckért þad orda-tiltæki, á hvørju nockurr géti hneixlast, hvørt sem honum kémur í øll-

um trúar atridum saman vid adra, edur ei; og þessa reglu álitum vid því heldur skyldu ad adgæta, sem bókin var ei ætlud til nockurra fárra, heldur allra sameginlegu gudrækuis uppørfunar, sem vid vonum og óskum ad hvørt og einn gæti nú af henni fundid.

3.) Menn sakna hér máské ymislegra gamalla Sálma, og þar á medal nockurra Davids; adra finna menn umbreytta, en þad sé hér nóg fyrst ad nefna; ad svo sem reynslan hefir fyrir laungu sannfært Kénnendur um, ad vana-saungvar og vana-lestrar; einkum sífeldlega upp aptur og aptur brúkadir; ár eptir ár; øld eptir øld; missa skjótt mikid af þeirra krapti; til ad hræra manneskjur til betrunar og vekja þær til eptirþánka, en verka miklu heldur eptirþánkaleysi í saung og lestri, hvørt þá er til fáuhtis; hafa upplýstar kristilegar þjódir látid sér umhugad ad skipta margopt um Messu-saungva og Sálma; þarnæst má þess og hér geta, ad margir af þeim Sálmum, sem ágætlega hlýddu uppá David og hans ymislega ástand, og sem þess vegna í hans og hans fólks munni vóru dýrmætustu Lof- og

Þack-

Backar-gjørdar og Bænar Sálmar, ega eng-annveginn vid Messu-saung hér í voru landi. Því er ei heldur ad leyna, ad í vorar misjøfnu Bibliu-útleggíngar hafa vída innskotist vorri túngu óeginleg Austurlánda myrk hebresk og grísk orda-tiltæki, og þarmed gjørt vora eldri Sálma myrkva; þetta, og ad margt í Grallarans Sálmum ecki hlýddi til vors lands eda lengur til vorra tíma upplýsíngar, var því ásamt orsøk til ad sumir eru felldir úr, en sumir nockud breyttir; þó hafa menn, í tilliti til skáldskapar lýta og misbrúkunar á laungum og stuttum atqvædum í þeim eldri Sálmum, vída sjed heldur ígegnum fíngur vid þá, enn hina nýrri.

4.) Sálma-løgin munu í bók þessari finnast flest audveld og falleg. Hjá vondum, ókunnugum og leidinlegum hefir med vilja snedt verid. Af þeim 100 løgum hún heldur, eru fá medal enna eldri alþeckta, sem vønd heita megi, nema máské þessi: Af fødurs hjarta barn er borid, sem fyrirkémur einúngis vid No. 96, Anda þinn Gud, vid No. 110, Far heimur, far sæll! vid No. 235, Hvørr sér fast heldur, vid No. 277,

I Jesú nafni uppstá, vid No. 226, 259. Kom hér, mín sál! og kynntu þér, vid No. 270, Margt er manna bølid, vid No. 51, O fadir himneski og eilífi Gud! vid No. 82, 282 og 299, Upp, uppstatt í nafni Jesú, vid No. 4, Þann signada dag vér sjáum nú einn, vid No. 329; og mundi hid konúnglega íslendska Lands-uppfrædíngar Félag fúst á, ad láta sérílagi prenta Nótur til þessara 9 eda jafnvel fleiri laga, ef svo margir þar um bædu, ad kostnadurinn borgadist; þeir sem þessi fáu løg ecki kunna, efast menn ei um ad brádlega géti þau lært af þeim, er betur vita, hafi þeir annars nockra saungrødd eda lagsæld, en þeim, er þetta vantar hjá, verda jafnvel audveldustu og alkunn løg of-vaxin.

Ný løg fyrir koma alls 3 í bókinni, og þó mega 2 af þeim hér gømul heita. Þessi 2 hálfnýju, sem vegna ókunnugleika teljast nú svo, eru løgin: Jesú pínar opnu undir, til hvørs Nótur eru í bókinni prentadar vid No. 40; þó þad vid marga fleiri Sálma fyrirkomi, er samt vid hvørn einn þeirra þar til nótnanna vísad. Sálmurinn: Jesú pínar opnu undir, er hér ádur

útkominn í almennum Sálma-bókum, (en nú finnst hann hér umbreyttur undir No. 74) því ætti lagid og ad vera hér kunnugt, en hans rétta fallega lag eptir Nótunum hefir þó nær því aldrei vid hann brúkad eda þeckt verid, heldur lagid: Hjarta, þánkar, hugur, sinni, sem þó er frá-leitt, en kémst vel heim. Þess vegna géta þeir, sem ei komast laglega uppá þad audvelda og rétta lag eptir Nótunum, vid alla þá Sálma þetta er fyrirskrifad, á medan brúkad hitt. Sama er og ad segja um hitt hálf-nýja lagid edur: Hvørr sem ljúfann Gud lætur ráda, til hvørs Nótur eru prentadar vid No. 64, þó Sálmurinn sjálf-ur standi fyrst undir No. 162; því bædi er hann hér ádur prentadur í algengum Sálma-bókum og líka nockurnveginn Nótur ádur til hans lags vid eldri og ólíka útleggingu Sálmsins: Hvørr veit hvad fjærri' er æfi endi, medal þess parts Ringós Sálma, sem Arni Prófastur Þorláks-son, Þíngvalla Prestur útlagdi, og komu prent-adir út í 12mo árid 1693 ad Skálholti. Samt hafa menn vid báda lengst af brúkad lagid: Ris upp, mín sál! og bregd nú blundi, og má þad

b) stand-

standast; en of fallegt er það rétta og nú eptir nót-unum nógu audveldt til þess, að það verdi hédan af lengi ókunnugt.

Það eina hér ádur óþeckta nýja lag er: Sæti Jesú! sjá oss hér, til hvers nótur finnast við No. 70; er það eitthvert hid prýdilegasta danskt sálma-lag, sem hér ætti og að géta sem fyrst prýdt vorn Sálma-saung og innleidst, og hlutadegandi gódir og sæmilegir Saungmenn, verja nockru ómaki til ad læra það ásamt hinum, bædi eptir nótunum, líka og af þeim ýmislegu mønnum, sem lagid kunna; samt er svo mikla Sálma byrgd í bókinni ad finna, ad þó á medan sé hjá því og ødrum sneydt af nockrum, er ei treysta sér nockurnveginn vid þessi eda ønnur Sálma-løg, er nóg annad til í bráð undir audveldum og kunnugum løgum, en vandra og ó-kunnugra laga tala þar á mót fá.

Annars er mikilega óskandi, ad hverr og einn, einkum Prestarnir, létu sér alvarlega umhugad vera, ásamt bók þessari ad innleida hverr í sína kirkju og sídan vidhalda gódu Saung-formi og -reglu, svo opinber Gudsþjónusta mætti þar sem verduglegast framfara, og í því tilliti kostgæfilega nýttu sér þá

stuttu

stuttu vegleidslu þartil, sem aptan vid bókina finnst, bædi vidvíkjandi þeim 3 nýju nóterudu Sálma-løgum og yfir høfud ad segja reglulegum Sálma-saung.

5.) Þarí er þessi Messu-saungs- og Sálma-bók, medal annars, Gradúanum ólík, ad hann tiltekur Sálma til hvørs Messu-dags, þó sumir Sálmar eptir honum verdi súngnir, sumir nærfellt hvørn helgann dag árid um kríng, sumir svo missirum og nockrum mánudum skipti, og sætstir sjaldnar enn 3 messu-daga í rød; þessi nýja Messu-saungs bók tiltekur þar á mót enganu vissann Sálm til nockurs messu-dags, heldur lætur nægjá, ad dæmi nýjustu dønsku Sálmabókarinnar af 1798, ad skipta þeim eptir efninu í hentuga flocka og auðkénna hvørn einn med vaxandi tølu frá upphafi til enda bókarinnar. Ad vissir Sálmar ecki eru tilteknir til hvørs messudags, kémur þar af, ad upplýsing seinni tímanna hefir fundid þetta þvi óþjenanlegra, sem, væri þad fastsett, kynnu opt þeir Sálmar ad verda súngnir, sem fjarstædastir væru ad efni Prestanna prédikunum og tímanna margvíslegu biltingum, og þess vegna hefir þókt tilhlýdilegast, ad hvørr og einn Prestur veldi í hvørt

 sinn

sinn þá Sálma úr bókinni til, sem best ættu vid rædu-efni hans, og þanninn er nú fyrir nockru sídan adfarid í fjølda danskra kirkna og sjálfum adsetnrs-stad vors Kóngs, Kaupmannahøfn. Nú verdur spurníng: er þad þó ei á móti Ritúalinu? og svarid sýnist ad verda: 1.) ecki framar hér enn þar; 2.) hefir til þessa dags Ritúalinn aldrei fylgt verid í tilliti til Sálma-saungs hér á landi, ad vitni Biskups sál. Drs. Finns Jónssonar*), hvad og vottast þaraf, ad menn híngad til hafa fylgt Grøllurunum; nú er Ritúalid þó 91 ári ýngra og þessu vidvíkjandi Grallaranum nærsta ólíkt, t. d.: Ritúalid býdur ad byrja Saunginn med Kyrie, hér hefir alltaf súnginn verid heill Sálmur á undan og á hátídum 2; Ritúalid afteknr þau gømlu Hallelújah, sem hér hafa vídast verid þó súngin til þessa. 3.) Ritúalid vísar og til ennar tilskipudu Sálma-bókar, úr hverri sýngja megi í stad þeirra tilteknu Sálma, adra sem hlýdi uppá dagsins Gudspjall eda Pistil, svo vid fasta red er ei bundid.

En — sá skynsamlegasti máti ad haga, sem best Sálma-saungnum eptir þessum nýju Messu-

*) Sjá Hist. Eccles. Isl. Tom. III. p. 516, §. 29.

saungs- og Sálma-bókum, uns nýtt Ritúal einhvern tíma kann framar ad fastsetja þarum vissari reglu, hefir Danmerkur geistlegum Lærifedrum, eptir því sem Sjálands verdugi Biskup Dr. Balle hefir þar um auglýst á prenti, sameginlegast, litist eins og háttnefndum Biskupi sjálfum, ad vera hérumbil þessi: ad eptir þá venjulegu bæn í kór-dyrum, sé Saungurinn birjadur med einhvorjum stuttum bænar-sálmi þesshattar efnis, sem hér eru í bókinni ad finna No. 196 til 200, bædi medtalin; ad þessi No. sýngist svo til skipta, ad sami Sálmur verdi ei súnginn optar í sømu kirkju, enn hérum 4da hvørn Messu-dag. Ad því búnu byrji Presturinn einhvørn í bókinni tilvalinn Lofgjørdar- eda Packlætis Sálm, og þareptir tóniſt Collecta og Pistill eins og vant er; á milli Pistils og Gudspjalls sýngist einhvørr stuttur Sálmur, hellst Lofsaungur; eptir Gudspjallid Sálmur, sem Presturinn finnur vel ad hlýda uppá sitt rædu-efni, vid hvørs lok hann stigur í stól. Ad í prédikunar-stól sé á undan Gudspjalli eckert vers súngid, nema á hátídum eitthvørt til skipta, af þeim bókin sýnir þar til

hlÿda. Eptir prédikun eitthvert af þeim ein-støkum versum, edur annad til ræduunar pass-andi vers úr Sálmi, sem þarad lútandi flockar frambjóda. Á undan og eptir Skirn, undan og eptir Hjóna-vígslu, undan og eptir Kateki-satsión, undan og eptir Konfirmatsión; undan og um og eptir Altaris-gaungu, undan og eptir Greftranir, og svo fr., þeir best tilfallnu Sálm-ar til skipta, sem bókin þartil vísar á. Þar ad auk, sem best þykir henta á sérlegum tím-um þaradlútandi Sálmar, svo sem: vid Ara- og Missira-skipti, og samhljóda Rítúalinu, næsta Sunnudag eptir Michaels-messu, Packlætis-sálm-ar, sem best vid ega t. d.: frá No. 266 til 271, fyrir aflidins sumars faung, hvarhjá til-hlÿdilegt vyrdist ad hér í landi súngid væri eptir sem hagar, No. 272 og 273 eda 274, fyrsta Sunnudag í Júlí mánudi, eptir lidnar vetrar- og vor-vertídir, undir hverjum kominn er svo mikilvægur bjargræda útvegur vors lands. Fram-vegis Reformatsións-sálmar, á Allraheilagra messu eptir Rítúalinu; þetta hvert um sig, sem tímum hlÿdir, þar sem best fara þykir í mess-

unni

unni; Utgaungu-sálmur eptir blessun, endar messuna eptir Ritúalinu, og vilja menn hann valinn sé ásamt hlýdandi, annadhvert til rædunnar hvern dag, eda þess sérlega tíma. Hér hefir auk þessa súngio verid útgaungu-vers, en af því veit hverki Ritúalid, né sú danska kirkja, en þegar katekíserad er, aukast þó vid versin, sem bókin heldur þar uppá hlýdandi No. 312 til 314. Litaníu, sem brúkud hefir verid á Bæna døgum, hefir sú nýjasta danska Messusaungs og Sálma-bók af 1798. úrfellt, en í hennar stad innsett samgýldandi Fyrirbæna-sálma til brúkunar eptir ásigkomulagi; þesshättar ýmislegir finnast því og í þessari bók frá No. 236. til 248. Nú kann einhvørr t. d. ad spyrja: hvør er likleg Sálma-saungs nidurskipan á Nýári? sá sem gjørir ráð fyrir Prestsins rædu- vidvíkjandi Þácklætis endurminníngu fyrir Guds margføldu velgjørnínga og varatekt á aflidnu ári, stíngur máské eitt árid uppá þessum Sálmum: Messu-upphaf No. 196, þar nærst No. 27. Milli Pistils og Gudspjalls, No. 31. Eptir Gudspjallid: No.

251. J prédikunarstól No. 48. Eptir prédikun No. 249. og Eptir blessun: No. 254. A Jólum: messu-upphaf: No. 199. þar næst No. 47. Milli Pistils og Guds-spjalls No. 60. Eptir Gudspjall No. 56. J prédikunarstól No. 58. Eptir prédikun No. 46. Eptir blessun No. 61. Svo kynni og margur Prestur, sem einhvern Sunnudag prédikar um Traust til Guds, ad velja til þessa Sálma t. d.: Messu-upphaf No. 200, þar næst No. 15. Milli Pistils og Gudspjalls No. 11. Eptir Gudspjallid: No. 163. Eptir prédikun seinasta versid af No. 162. A undan Altarisgaungu No. 212. Um útdeilingu No. 214. Eptir útdeilingu No. 218. Eptir blessun No. 158. A undan Katekisatsión No. 313. Eptir Katekisatsión No. 314. Somuleidis á Páskum: Messu upphaf; No. 197. þar næst No. 1. Milli Pistils og Gudspjalls No. 82. Eptir Gudspjall No. 81. J prédikunarstól No. 84. eda No. 90. Eptir prédikun No. 85. eda No. 91. Og eptir blessun No. 88. A Hvítasunnu

t. d.:

t. d.: Messu-upphaf: No. 198. þar næst No. 2. Milli Pistils og Gudspjalls No. 109. Eptir Gudspjall No. 106. J prédikunar-stól No. 108. Eptir prédikun No. 98. Eptir blessun 103., ellegar adrir Sálmar, sem Prestur-inn finnur best ega vid sérhvørn dag og sitt rædu-efni, þó svo ad vid messu-giørdir sé alls eckert þad súngid, sem ei finnist í þessari Messu-saungs- og Sálma-bók, og ad hvørr og einn tilheyrenda géti í henni uppflett því, sem sýngja á, tekid samegin-lega undir med ødrum og þurfi ecki ad þeigja á þeim stad, hvar allir koma samǎn til ad lofa og veg-sama Gud opinberlega med bænum og lofsaungum.

Enn þá verdur nú spurníng: hvørninn fær søfnudurinn ad vita og gétur fundid hvad sýngja á: sérhvørn Messu-dag? Ad géta fundid hvørn Sálm, þegar madur veit hans upphaf eda No., þar til útheimtist ei annad, enn ad lesandi madur, (og adrir géta ei súngid á bók, þó allir sjáandi egi nú lesandi ad vera) fletti Sálminum upp í Sálma-upphafa Registrinu, ad-gæti tølu hans sjálfs eda bladsídu tølu og leiti hann svo upp eptir annarihvørri tølunni. Þe[illegible]

er samt ei ad dyljast, ad margur nockurnveginn lesandi, þeckir lítid til tøluſtafa, enn þótt hann á medan ecki megi lésandi heita, því ætti hlutadegendum, og einkanlega Prestum, umhugad vera ad láta børn og allt fólk venja sig strax á ad lesa rétt, ad minnsta kosti úr hverjum 3 tøluſtøfum; sem í bókinni fyrirkoma kunna vid Sálma- eda bladsídu-tølu, og æfa sig í ad fletta upp eptir hværutveggju, sem er sára audveld og fljótlærd ment, þegar ei heimtast meira, og krefst hafſakanlega til þolanlegrar lestrar kunnáttu, ei sídur hjá oss, enn øllum ødrum í þessum ríkjum.

Ad géfa søfnudinum til kynna fyrifram hvad syngja á, verdur hér, hvar reglulegir Djáknar ecki eru, Prestsins sjálfsøgd skylda. Þó þetta væri nú munnlega gjørt ádur enn til er tekid, gleymist Sálma-rødin og -talan, uppslettingin verdur sein og treg, og allir verda sjaldnast nálægir ádur enn Saungurinn byrjast. Ad skrifa Sálma-Númmerin eda -Upphøfin á spjøld, sem hángi í kirkjunni, verdur gagnlítid fjøldanum, sem ei les skrif, síst misjafna og daufa hønd, og hún sjest mjøg skammt frá. Tveir mátar syn-

sýnast þess vegna einúngis hértil hæfilegir: Sá fyrri er skilmerkilegur og jafnvel enn greidari, nefnilega: ad hverri kirkju séu af þeirra fjár-halds-mönnum eda sókninni einusinni útvegadar 2 stórar tré-töblur, hverra önnur hángi á björt-um og augljósum stad í kór, hin í fram-kirkju, og í stórum kirkjum mættu þær vel vera 4 alls. Hverri töblu sé deilt í 12 eda 14 rúm, med mjóum þver-rimlum, í þá sé ofan og nedan lít-id gróp, í hverju rennilokur mjóar af tré géti leikid, og verdi þeim innrennt til hlidar aptan verdt í gégnum rammann ödrumeginn, líkt og lokum á smáum skúffu-speiglum. Töblurnar og þver-rimlarnir ættu ad litast svartar, renni-lok-urnar hvítar, og á málud eda á pappír prentud med stóru letri sú fyri-ségn, sem eptirfylgjandi Töblu-form sýnir. Fremri partarnir, sem Fyr-irsagnirnar halda, mega standa sífelldt óum-breyttir ár eptir ár, en í hinu er rennilokun-um skipt í hérum þumlúngs-breida parta, á hverja stórir tölu-stafir, einn á hverja máladir, eda á pappír prentadir, límdir séu, og þeir tölu-stafir saman-settir á hverjum stad, sem útgjöra Núm-

mer

mer hvørs Sálms. Til þess ad vera byrg af øllum þeim tølum, sem á sama messu-degi kynnu í Sálmum á Númmer ad þurfa, ætti því hvør kirkja ad ega ein 30 stycki af hvørjum þeirra 10 tølu-stafa, og mundu bædi Fyrisaguirnar, og þessir tølu-stafir, 30 stycki af hvørjum, fást med mátulegri stærd prentadir á skrif-pappír, nóg í hvørjar 2 tøblur, fyrir 48 ß. hjá Lands-uppfrædíngar Félaginu, ef fyrir svo margar kirkjur væri í tíma umbedid, ad kostnadurinn tøluverdt léttist. Þó efumst vid eigi um, ad hjá sérlega gódum skrifurum gæti þetta med ýfrid feitum og stórum settleturs støfum fengist svo skrifad, med allra besta bleki, ad almúgi gæti bædi úr lesid, og sjed Sálma-Númmerin nockud frá. Hvør Tabla þyrfti ad vera 29 eda 30 þúml. á hæd milli ytri brúna, milli innri brúna 25 eda 26 þuml.; á breidd milli ytri brúna 18 þúml., milli innri 14, er þá Tøblu-rammanum allt um kríng ætlud 2ja þuml. breidd. Hennar form sjest hér á móti. Dæmid í henni hlýdir uppá 1ta Sunnudag í Júlíó, í gódu ári til lands og sjóar, þá Prestur med þacklæti minnist Guds ørlátu forsjónar fyrir oss, í rædu sinni: Fyr-

Fyrir Prédikun er súngid:

No. 200, 28, 29.

Vid Hjónavígslu, fyrir: No. 307.

— — — eptir: No. 310, 13.

I Prédikunar-stól: No. . . .

Eptir Prédikun: No. 34.

A undan Skirn: No. 208.

Eptir Skirn: No. 209.

A undan Altaris-gaungu: No. 212.

Um Utdeilingu: No. 217.

Eptir Utdeilingu: No. 218.

Utgaungu Sálmur: No. 272.

A undan Katekisatsíón: No. 314.

Eptir Katekisatsíón: No. 130.

I þessu hér ad framan standandi dæmi er gjört ráð fyrir hjóna-vígslu milli Pistils og Gudspjalls, er því Sálmurinn No. 13, sem valinn er til rædu-efnisins súnginn næst eptir Gudspjallid, og nú settur þar, sem tablan sýnir; annars, væri engin hjóna-vígsla, ætti ekkért No. ad standa í hennar tveimur töblu-rúmum, heldur nummerid þar audt, likt og í rúminu: I prédikunarstól, sjest, þar þá ecki er hátid; en þá ætti No. 13. og ad standa í sama rúmi, sem 28 og 29, næst eptir þau. Þá ecki er skírt, gengid til altaris edá katekiserad, standa þó allar fyrisagnirnar á sömu stødum, en Númmerin aud í þeim rúmum, og þá konfirmerad er, má taka fyrisagnirnar út úr þeim rúmum, flytja tveggja næstu rúma fyrisagnir upp í í þeirra stad, og Eptir prédikun, innsetja í 2 aud rúm, sem þarvid verda, tilhlýdilegar fyrisagnir og Númmer, fyrir og eins eptir Konfirmatsíón, eins og audskilid er, eptir Töblu-forminu.

Sidari mátinn, sem háttnefndur Biskup Dr. Balle rædur og þeim til, er heldur vilja, er ad sønnu andveldari og umstángs-minni, en

bs=

óvidkunnanlegri nockud í fyrstu, nefnilega: hvar ecki er færi á útvegun tablanna med fyrrnefndum gódum og skírum Fyrisøgnum og stóru letri og tølum, ad Djákninn eda Forsaungvarinn, (sem situr vid kór-staf) auglýsi í kór-dyrum hátt og skírt, hvørr Sálmur, edá einstakt súngid vers, eptir tølu hans eda þess í bókinni komi næst, ádur enn Sálms-upphaf sé birjad, já, nefni þar ecki einúngis hátt hans tølu, eda Númmer, heldur lesi vel hátt, seint og skírt hans fyrsta vers út, og segi, t. d.: Nú er súngid No. 198, hvørs 1ta vers (eda sé þad einstakt vers, sem) hljódar þanninn, og les svo versid. A medán sletti søfnudurinn upp, Númmerinu og Sálminum, hvørr í sinni bók, en þegar Forsaungvarinn hefir þad útlesid, birji hann þar standandi strax Sálminn, ellegar Prestúrinn innar frá, ef, og þegar hann sjálfur birjar.

6.) Þad er tilhlýdilegt og naudsýnlegt ad kirkjur séu vel bjartar, svo allir í þeim géti sjed til ad lesa og sýngja á bók, því er óskandi ad allir hlutadegandi kirkna fjárhalds-menn vildu láta sér annt um, hvar ábóta-vant vera kynni í þessum pósti, med hentugum gluggum ad reyna til ad fá þetta brádlega lagfært, en sérhvørr sóknar-madur á sídan ad koma í hvørt sinn med Sálma-bók þessa til messu, hvad einkum ætti sjálfsagdast ad

vera

vera og fyrst um alla, sem framvegis vilja sitja í kór, hvar ecki ega ad vera hefdar- heldur einúngis saungvara-sæti, en hvad á sá ad gjøra í kór, sem eckért hefir framvegis ad syngja á, og ecki kann Sálmana, nema þeigja og sitja þar edrum, er bók hafa og súngid géta, í vegi? fyrir aldrad fólk og illa sjáandi er þessi Messu-saungs- og Sálma-bók nú ásamt preutud med stóru nýju letri, og hjá Félaginu fáanleg. Vona menn og, ad sá ósidur afleggist brádlega, þegar nógar bækur nú fást og birtir í kirkjunum, sem sumstadar hefir, því midur! vidlodad, ad kórinn einn hefir súngid, en framkirkjan þagad, og nú í þess stad, ad allir finni sér jafnskyldt, konur og karlar, ad vegsama Gud í hans húsi med Sálmum og Lofsaungum.

Gódur Gud vyrdist ad leggja nád og heill til þessa Verks, svo ad vor Guds-þjónusta í kirkjum og heima-húsum megi verda honum til lofs og þócknunar, en oss sjálfum til æskilegustu nota, og framfara í sannri Gudrækni og Dygdum!

Lambastødum, þann 29da Júní 1801.

Geir Vídalín. M. Stephensen.

Til Aðgætslu
við
Messu-gjörð.

Eptir það samþykt er til Messu, ega Prestarnir að láta í kór-dyrum lesa á øllum Messu-døgum þessa bæn og Faðir vor á eptir:

Drottinn! eg er innkominn í þetta þitt heilaga hús, að heyra hvad þú, Guð faðir, minn Skapari! þú, Drottinn Jesú, minn frelsari! þú, verdugi heilagi Andi, minn huggari! í þínu orði vilt vid mig tala. Drottinn! opna þú svo med þínum heilaga Anda, fyrir Jesú Krists skuld, mitt hjarta, að eg kunni af prédikuninni læra, að bera ángur fyrir mínar syndir, í lífi og dauða trúa á Jesúm og daglega betra mig í dygdugu líferni og framferdi. Það heyri og bænheyri Gud fyrir Jesúm Krist, Amen! **Faðir vor!** 2c.

Strax að því búnu byrjast saunguriun, og framheldst tvo fyrstu Sálmana út, eptir Formálans visbendingu. Þegar þeir eru útsúngnir, snýr Presturinn sér að fólkinu og tónar:

Drottinn sé með Yður!

Forsaungvarinn og fólkið ansar:

Og með þínum anda!

Presturinn snýr ser aptur að Altarinu og tónar:

Látum oss biðja:

og síðan þá Collectu, sem deginum heyrir, eptir Handbókinni. Forsaungvarinn og fólkið ansar: Amen!

c) Þá

Þá snýr Presturinn ser fram að fólkinu og tónar: **Pistilinn skrifaði Postulinn** (sá sem Handbókin sýnir). En se Lectsían annarstaðar að finna, enn í Pistlum Postulanna, hagar Presturinn ser þar eptir og segir: **Þessi heilaga Lectsía stendur skrifuð í N. N. Spádómsbók, (eða) Postulanna Gjørningum, (eða) Opinber. bókinni**, eða eptir sem vel hljóðir þessu að umbreyta; tónar hann svo Pistilinn skírt og seint.

Eptir Pistilinn skal syngja þann Sálm, sem Presturinn, eptir Formálans vísbendingu, hefir hjer til valið í bókinni, en að honum búnum, snýr Presturinn ser fram og tónar:

Drottinn sé með Yður!

Forsaungvarinn og fólkið ansar:

Og með þínum anda!

Presturinn tónar svo:

Eptirfylgjanda Guðspjall skrifaði Guðspjallamaðurinn (sá sem Handbókin ávísar)

Forsaungvarinn og fólkið ansar:

Guði sé lof og dýrð fyrir sinn gledilegann boðskap!

Síðan tónar Presturinn Guðspjallið seint og greinilega til enda. Að því búnu er sunginn sá Sálmur, sem töblurnar tilvísa, hvar þær finnast, eða sem Presturinn hefir valið til í bókinni og fundið vel að hljóða uppá sitt ræðu-efni; við hans lok stígur Prestur í stól og heldur þar sína ræðu. Á hátíðum er sungið það vers, eða sá sálmur áður enn Guðspjall er lesið í predikunar-stól, sem Presturinn hefir hjer til valið, samqvæmt efni hans og tímunum, en ella ekkert. Eptir predikun syngist það vers, eða sá Sálmur, er Presturinn hefir þar til ætlað; en egi børn að skíra, eða konfirmera, eða opinber Aflausn að framfara, birjast þá strax og Prestur stígur úr

úr stól, þeir Sálmar eda þau vers, sem serhvørju af þessu hlýda, eptir þessari Messu-saungs bók og Prestsins fyrirmælum, og aflýkur hann þar eptir serhvørju af þessu. Séu nockrir til Altaris þann dag, er súngid versid No. 212, sídan snýr Presturinn ser fram og les eptirfylgjandi áminníngu til þeirra, er gánga til Altaris:

Sakir þess, mínir kjærustu Krists vinir! ad þér réttilega og maklega mættud medtaka það háleita Sakrament Qvøldmáltídar vors Drottins, þá ber ydur einkum þessa tvo hluti ad vita og skilja, sem er: hvad þér skulud trúa og gjøra, því ad þessum ordum, sem Kristur sagdi: það er minn líkami, sem fyrir ydur verdur gefinn, og, það er mitt blód, sem fyrir ydur úthellist, til fyrirgéfningar syndanna, skulud þér fullkomlega trúa, ad svo í sannleika er: þvíad Jesús Kristur er þar sannarlega sjálfur [illegible], med sínum líkama og blódi í Sakramentinu, eptir ordanna hljódun. Þar næst skulud þér og svo trúa Krists ordum, til syndanna fyrirgéfningar, það: ad Jesús Kristur skeinkti ydur og gaf sinn líkama og blód, til innsiglis og stadfestingar uppá allra ydar synda fyrirgéfningu. Ad sídustu skulud þér fyllilega gjøra Krists skipun, þar hann svo býdur ydur, segjandi: medtakid og etid; sømuleidis dreckid hér af allir; og gjørid það í mína minníngu; því hann hefir géfid oss sinn líkama og blód ad eta og drecka til fyririrgéfningar syndanna, og þar med ad minnast hans heilaga dauda og pínu. Þar fyrir, þegar þér svo trúid þessum Krists ordum; og gjørid eptir hans

skipun, þá eruð þér rétt prófaðir og reyndir, sem Postulinn Páll segir, og megið svo maklega eta Krists líkama og drecká hans blóð, til fyrirgéfningar syndanna. Þar til géfi yður Guð himneskur faðir síns heilaga Anda náð, fyrir hann sama Jesúm Krist vorn Herra; og þar um viljum vér allir Guð biðja af hjarta og segja:

Þegar sú áminníng er útlesin, snýr Prestyrinn sér að altarinu og tónar skírt og seint eptirfylgjandi bæn:

Látum oss biðja:

Faðir vor! þú sem ert á himnum. Helgist þitt nafn. Tilkomi þitt ríki. Verði þinn vilji, svo á jörðu sem á himni. Géf oss í dag vort daglegt brauð. Og fyrirgéf oss vorar skuldir, svo sem vér og fyrirgéfum vorum skuldunautum. Og eigi leið þú oss í freistni. Heldur frelsa oss frá illu.

Forsaungvarinn og Fólkið ansar: Amen!

Svo tekur Prestrinn Pátínuna með brauðinu sér í hönd á, meðan hann tónar eptirfylgjandi Innsetníngarorð:

Vor Herra Jesús Kristur, á þeirri nátt, sem hann svikinn var, tók hann brauðið, gjörði þackir og braut það, og gaf sínum Lærisveinum og sagði: takið og etið! það er minn líkami, sem fyrir yður verður géfinn. Gjörið það í mína minníngu.

Því nærst tekur Prestrinn Kaleikinn ser í hønd, og tónar hin Testamentis ordin, segjandi:

Sømuleidis eptir Qvøldmáltídina, tók hann kaleikinn, gjordi þackir, gaf þeim hann og sagdi: dreckid allir héraf! þad er káleikur hins nýja Testamentis í mínu blódi, sem fyrir ydur úthellist, til fyrirgéfníngar syndanna. Gjørid þetta, svo opt sem þér þad dreckid, í mína minníngu.

Seu fleiri til altaris í einu enn ad kaleikurinn á-skenktur endist þeim, leggur hann høndina á medan hann þetta tónar til skipta á kalcikinn, og á þær vínfløskur, sem á Altarinu standa, ellegar les sømu ord lágt upp aptur í hvørt sinn braud eda vín þrýtur á pátínu eda kaleik, med sømu adferd.

A medan Prestrinn þar eptir útdeilir, segir hann vid serhvørn, er Sakramentid medtekur: Þetta er Jesú sannur líkami; Þetta er Jesú sannarlegt blód! Og um Utdeilínguna sýngur Forsaungvarinn og fólkid þá Altaris-gaungu Sálma, sem Prestrinn hefir fyrirlagt, þó ei lengra af þeim, enn versid sem á stendur, þegar útdeilíngin er búin. Þar eptir sýngist versid No. 218; ad því endudu snýr Prestrinn ser fram og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og Fólkid ansar;

Og med þínum Anda!

Því nærst snýr hann ser ad Altarinu og tónar eptirfylgjandi bæn:

Látum oss biðja:

Vér þøkkum þér, Drottinn almáttugi og eilífi Guð! að þú með þessari heilsusamlegri gjøf hefir oss alla nært: vér biðjum þína miskunsemi: að þú látir nú þessa þína gáfu koma oss til alls gágns og góða, og til vorrar sannrar trúarstyrkingar á þér, og til brennanda kjærleika og elsku á meðal vor innbyrðis; fyrir sakir nafns þíns elskulegasta sonar Jesú Krists, vors Drottins og Herra.

Forsaungvarinn og Fólkið svarar: Amen!

Þegar enginn er til Altaris, tónar Presturinn í stað þeirrar bænar, eptirfylgjandi bæn:

Látum oss biðja:

O Herra Guð, himneski Faðir! vér þøkkum þér fyrir þenna þinn føðurlegann velgjørning, að þú af þinni støru náð og miskunsemi, hefir gefið oss þitt heilaga og sáluhjálplega orð, með hvørju þú og svo hér hjá oss safnar þinni kristilegri kirkju. Vér biðjum þig auðmjúklega: gef oss þinn heilaga Anda, að vér með þacklátu hjarta, mættum taka við því, og hegða oss þar eptir, og ætíð og ydduglega fara varandi í kristilegri trú og kjærleikanum, og svo loksins sáluhólpnir verða, fyrir þinn elskulegann Son, Jesúm Krist vorn Drottinn, sem með þér lifir og ríkir í einíngu heilags Anda, sannur Guð frá eilífð til eilífðar!

Forsaungvarinn og Fólkið ansar: Amen!

En

En um alla Lánga-føstu, skal í þessarar bænar stad, á Sunnu- og Bæna-døgum tóna þessa bæn:

Látum oss bidjá:

Vér þøckum þér, Gud fadir! ad þú hefir gefid oss þinn eingetinn son Jesúm Krist, uppá þad, ad allir þeir, sem á hann trúa, ecki fyrirfarist, heldur hafi eilíft líf. Vér þøckum þér, Jesú Kristi! ad þú hefir borid vorar syndir á þínum líkama, og med þinni pínu afmád vorar yfirtrodslur. Vér þøckum þér, þú verdugi heilagi Andi! ad þú hefir gefid oss þá trú í vor hjørtu, ad vér eckert vitum annad til sáluhjálpar, enn þann krossfesta Jesúm Krist. Gef oss, ó Gud! þína nád, ad vér fullkomlega trúum, ad allar vorar syndir séu fyrir Jesú pínu og dauda krapt oss fyrirgefnar. Upplýs oss med þínum heilaga Anda, ad vér fyrir Jesú dauda, daglega afleggjum syndina, og aldrei sleppum Jesú úr vorum hjørtum, þángad til vér sjáum hann berlega í eilífu lífi. Þessa bidjum vér þig allir í nafni Jesú Krists, vors Herra.

Forsaungvarinn og Fólkid ansar: Amen!

Þá snýr Presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og Fólkid ansar:

Og med þínum Anda!

Sidan blessar hann yfir Fólkid og tónar:

Drottinn blessi þig og vardveiti þig! Drottinn láti sína ásjónu lýsa yfir þig, og sé þér nádugur! Drottinn upplypti sínu augliti yfir þig, og gefi þér frid!

Forsaungvarinn og Fólkid ansar: Amen!

Þegar konfirmerad er, tónar Prestúrinn ecki þessi blessunar-ord fyrr, enn Konfirmatsíónin er búin.

Sídan er sá Utgaungu-Sálmur súnginn, sem Prestúrinn hefir valid, hlýdandi uppá rædu-efni hans. Af undan Katekisatsíón er súngid No. 312, eda 313, og eptir Katekisatsíón No. 130 eda 314. Endast svo Embættis-gjørdin med eptirfylgjandi bæn, sem lesin er í kór-dyrum, og Fadir vor.

Drottinn! eg þacka þér af øllu mínu hjarta, ad þú hefir nú kennt mér, hvad þú vilt, ad eg skuli gjøra. Hjálpa mér nú, minn Gud! med þínum heilaga Anda, fyrir sakir Jesú Krists, ad eg megi vardveita þitt ord í hreinu hjarta, og þar af styrkjast í trúnni, í gudrækilegu framferdi betrast, og mig þar vid í lífi og dauda hugga. Amen!

Fadir vor! rc.

Inni-

Innihald Sálmanna.

I. Lofgjørdar og Packlætis-Sálmar.

II. Bænar-Sálmar.

a) Fyr-

III. Sálmar til vissra Tíma.

b.) Ept-

I. Lofgjørdar og Þacklætis Sálmar.

1. Guds Vera og Eginlegleikar.

No. 1.

Lagid: Vjer trúum allir á einn Gud, skap. him.

Vér trúum allir á einn Gud; er hans verk himin og jørdin; ástrikur Fadir er vór Gud; ætt hans manneskjan er ordin. Hann vill oss vort uppheldi veita, vel ad sál' og lifi gæta; ei lætur ólucku rata, engum vóda megnar því mæta. A hann vér setjum von og traust, því vís hann er, máttugur, gódur endalaust.

2. Vér trúum og á Jesúm Krist, eingétinn Guds Son vorn Herra; á heims Frelsarann Herrann Krist, hvers dýrd aldrei kann ad þverra. Madur ordinn hann er, hafinn hardt á krossstré, daudur, grafinn. En hann ríkir æ lifandi, upp hjá Dróttins hægri hendi; þadan med krapti kémur hann, kémur ad dæma jardríkid og sérhvørn mann.

 3. Vér

3. Vér trúum á Anda heilagann, af Fødur og Syni sendann. Oss frædir, styrkir, huggar hann, helga bæn til Guds sér kennda. Krists um heiminn kenníng' breidir, kjært til apturhvarfs menn leidir; einninn trúna eblir rètta, og von betra lífs enn þetta, hvar edlast munum føgnud, frid, og fullsælu þá, er um eilífd varir vid.

No. 2.

Te Deum.

Lagid: Kom Skapari, heilagi Andi.

Hér, mikli Gud! sé mesti prís, vor mildi Gud! vèr þøckum þér; hverr er svo sem þú hát og vís? hverr svo sem þú frá eilífd er?

2. Kerúbim hátt þitt heidra nafn, hátt þèr Serafim róma dýrd; útvaldra líka sálna safn, samhljómar þinni engla hyrd.

3. Heilagur ertú, Herra klár! heiløgust vera sí-lofud, heilagur Gud um eilíf ár, allsherjar Drottinn og vor Gud.

4. Lof þitt frá hærstum himna-kór, hljómar um alla vída jørd, Spámanna hópur hefir stór, heidrad þitt nafn med þackargjørd.

5. Postular hafa prísad þad, og píslarvotta mergdin flest, á dauda-stundu dádust ad, dásemdar verkum þínum best.

6. Þig heiløg kristnin, herra Gud! heidra um tíd og eilífd má, þig, Fadir! sem ert sannur Gud, Son, er í dýrd þèr lifir hjá.

7. Og

7. Og gódann helgann Anda þinn, oss sem vid rètta heldur trú; heidri þig jørd og himininn, hljómi lofgiørd um eilífd sú!

8. O Jesú! Guds Son eingètinn, er lærdóm sannann kènndir oss, ljósid og fridinn leiddir inn, og lífsins betra vonar hnoss.

9. Frá daudans leystur dróma nú, vid Drottins hægri situr hønd, aptur munt skodast af oss þú, ell þegar dæmir jardar lønd.

10. Hjálp' oss, hjálp' oss, vor huggun vert, hefir þú sjálfur keypt oss dýrt, med ordi sannleiks æ þú sèrt óbrygdult ljós, er fál' oss stýrt.

11. Blessa þú líf og sál' í senn, sídar arf himna lát oss fá, krýn blessun alla kristna menn, og kynid sèrhvert jørdu á.

12. Svo fridinn, rèttinn, sannleik, trú, sèrhver vel geymi heimsins þjód, allir þèr þjóni æ og nú, eindrægni haldi skynsemd gód.

13. O! mikli Gud! vèr þøckum þèr, þèr, mildi Gud! vèr syngjum prís, hvørr svo sem þú ad hátign er? hvørr er, sem þú, í øllu vís?

14. Til þín, til þín, vort traust er allt, um tíma' og eilífd svo sem nú, heyr þú vorn saung, bænheyr ávallt, huga vorn styrk í von og trú.

No. 3.

Med sínu lagi.

Heidur sè Gudi himnum á, og hærst lof fyrir nád sína, allt vel tilbjó hans vitskan há, verkin dásamleg skína, syndugri jørd frid senda

vann, sitt hlýdid fólk æ lætur hann, sína miskun sjá og reyna.

2. Vér lofum, dýrkum og þøckum þér, þig tilbidjum alleina; vald þitt, Gud Fadir! eilíft ær, aldrei kann þad ad réna; svo er þín makt ómælileg, algjört er allt hvad þér er í hug, vel er þeim í trú þér þéna!

3. O Jesú, Guds eingétinn Son! athvarf og líknin manna! þú bættir allt vort andar tjón, eymd vora virdtist kanna. Lausnari! er daudann leidst á kross, líknsamur sért þú øllum oss, leid oss veg til lífsins sanna.

4. Heilagi Andi! hjálpin trú, huggarinn allra besti, frá heimsins svikum forda þú, fólki, sem Jesús leysti, med sárum dauda' og dapri pín. Drottinn! vardveit þú kristni þín, sem af hjarta á þig treystir.

No. 4.

Lagid: Upp, uppstatt í nafni Jesú.

Um Gud eg sýng, því sýng eg frór, sá er vor mikli Gud, og herra hár; hans heiti er Drottinn, hans verk stór, himna gjørvallra' um vídd, hans veldi går; Alvaldur vill, veröld hvør fær sinn stad, til verdur full med fjøri, sem hann qvad.

2. Hann býdur, aptur hverfa þá himnar vid bending' hans, sitt eckert í; ljós er hans skrúdi; skírt kann sjá sképnuna', hid besta veit, ad velja því; Gud stjórna-réd, stóls hans er hátign bygd, rèksamri med réttvísi' og sannleiks trygd.

3. Fullríkur einn anda-gnóttum af óþverr-anlegum, Gud, án upphafs einn; Gud um ei-lífdir, gruunlaust haf gæda, farsældar lífs, án enda, hreinn. Alvaldi Gud alheims! hvørr finnst þér jafn? hvørr líkist vid dýrd þína' og dásamt nafn?

4. Um himna, fold og haf hvad er og hefir verid, allt, Gud! þeckir þú; Gud! þinna vís-dóms verka her, frá eilífd augljós var þér æ og nú, mér ertú nær, mig vefur umsjá þín, þú verkad fær, hvíld ad óhult sé mín.

5. Guds forsjá stýrir furdanlig, því hvad fyrr edur síd, og framqvæmt sæ; hann reynir, þeckir þig og mig, hvørt situr eda gár, nær er hann æ; hvørt ytst hafs á, eda skaut himins stýr, hans er þér hjá hvervetna kraptur nýr.

6. Hann vóg allt út med vissum skamt, et vildi' hann skipta mér, og skrádi þar á sína bók, hve fengi eg framt fjørs notid, þá eg enn nú eck-ért var; eckért er mitt, alls eckért, Drottinn minn! allt er þad þitt, í og hjá mér, sem finn.

7. Jafnan skal nafns þíns, Drottinn! dýrd, dásemda þinna hrós, í munni mín! hvørr má þín undur út fá skírd, ordu og fegurd þá, þeim skjært á skín; í vídum geym allt sem til verda létst, hrósar um heim høfunds almætti mest.

8. Spegill er þinnar speki skjær, hvørt minnsta hálmstrá eitt; þú lopt og lá! þér hædir, dalir, grund, sem grær! Guds hróss þér leikid ljód lífleg og há; þín nádar lind, landid æ vøkvar ný, sædir mannkind, fridsemd og heillum í.

9. Atvinnu nægtir nótt og dag, náqvæmri þyggjum vér af þinni hond! skyldi ei sú hugsan hjartalag, herra! fridstilla mitt, vid efnin vond; þin hond ad míns heill, Gud! er lifs og hlif, fyrst vilja án þins ferst einkis titlings líf.

10. Ef Gud mitt athvarf er og skjól, ef Gud Frelsari og hlif, vill vera minn: lifs þó umbiltist hradfært hjól, hvørki um jord hyrdi eg par, nè himininn; umhælist þá, í trausti hans vid hel, eiń hans forsjá, allt gjerir til mín vel.

No. 5.

Lagid: Af þig alleina Jesú Krist.

Eg þá stjarna útbreiddann her, augum sje fyrir mínum, upplyptir þánkinn allur sér, o Gud! ad hástól þínum; þín eilíf maktin aldrei þreytt, allt þetta stóra gat tilreidt, og nær þér þócknast einninn greidt, þitt ordid eitt, gétur af engu líf framleidt.

2. Mikli, dýrdlegi Drottinn minn! Drottinn lífinu yfir! á þig treysti eg æ hvørt sinn, allt blessar þú, sem lifir, frá augnabliki fyrsta hér, ad fèck eg líf til gæfu mér, hvør stundin mín þess minníng ber, ad merkt hún er, nýjum velgjørdum, Gud! af þér,

3. Líka sýna mér løndin, sjór og loptsins hvelfing vída, ad þinn máttur er yfrid stór, engu þarf eg ad qvída; því aldrei mér sú þraut fær bægt, þín bendíng sem ei géti lægt, og ef vild þinni þad er þægt, þér veitir hægt, sumar skapa úr vetri vægt. 4. Hvør

4. Hvør þjáning, sem mig hittir þá, herra! eg til þín leita; því vill og megnar hend þín há, hjálp og frelsi mér veita; hvad þú ei byggir hrapa ser, hvad þú blessar er stødugt hér; æ! géf því blessun mildur mér, þín makt ei þver, þitt vald, á himnum háleitt er.

No. 6.

Lagid: Ovinnarleg borg er vor Gud.

Allt skédur, Gud! sem einn þú vilt, allt verdur þér ad hlyda; veru engrar svo vald er gyldt, ad vinnist gégn þér strída; sem fisi feykir burt, fellir sem laufblad þurt dára fibldjarfa, er dirfast mótrísa þér, stjórn þína' ei þeckjast blída.

2. Voldugir! géfid Gudi dyrd, gætid þess hann er nærri; vitnid þér menn! Guds makt á jørd, mannlegri tign er hærri; hann dapurt hreffir þel, heyrir qvein allra vel. Eg reidi'í øllu mig, o Drottinn Gud! á þig, aldrei þú ert mér fjærri.

3. Allt hvad mér gagnar gløggt þú sjer, géfur nægt þeim er snaudur; svik né ofbeldi'ei bløskra mér, bíd eg í von ótraudur; mikli, máttugi Gud! mig þú frelsar úr naud; eg þinu skauti í óhultur jafnan by; þér sé lof, þøck og heidur!

No. 7.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Fylsir engin fyrir þér mig fela mega, o Gud! sem allar sjer', upp fyrr enn stiga, hugs-

anir þér, hjartans íllar og gódar; eymdirnar áſamt ſjer, opt ſem þúngbærar mér aumum ofbjóda.

2. Øll veit alvitſka þín, ørmæddra vinur! andvørp, þeim øndin mín, upp til þín ſtynur; ſannfær mig Gud! ſynd mig ſvo aldrei blecki, ad hugſun, ordid hvert, athøfn og girndir bert, þú allar þeckir.

3. Fyrſt girndir, gjørdir, mál og gjørvallt þeckir, ſkal mína ſyndin ſál ſvivirda ecki; en med varúd, æ betri og laſtvarari, framgeng eg fyrir þér, Fadir! ſem til mín ſjer, í frid ad fari.

4. Ef bregdaſt allir mér, og vid mér ſtugga, ad þú mig ſjálfur ſjer, ſamt ſkal vel hugga, og nær mannlegt mig heyrir eckért eyra, þú kannt, víſt veit eg þad, og vilt mér gæta ad, rauſt hjartans heyra.

No. 8.

Lagid: Náttúran øll og edli manns.

Sál! dupti klædd, ei ſómir þér, ſveyma um ſtraum laſtanna; dómarinn, ſem í upphæd er, allar ſjer gjørdir manna, øll augum hans, eru hjartans, opin fylſni hvørt ſinni; ønd ſaurug má, ei búa hjá, alſkjæru hátigninni.

2. Drottins alſkygnu augum frá, enginn kann fylſnis leita, vinds og eldínga vængjum á, þó vildi flótta þreyta; ecki neinn þann, umflýja kann engill, Skaparann mæta, ſem tilbjó heim, og í þeim geym, ad øllu vel nam gæta.

3. Farir þú lengſt, ſem felur ſýn, fjær enn himin-ljós ſkarta, og þó bólfeſta yrdi þín, undir-

irdjúps myrkrid svarta, ei stadur sá, þú flúdir frá, fjær enn hinn, sem þú nádir, Guds hátign er, sem gætin sjer, gjörla hvar finnast bádir.

4. Eilífi Gud! þig enginn hér, umflýr glæpugur madur; mun þad ervænting auka mér, eg svo deyi glatadur? o nei! þín nád, ædra gaf rád, örugg svo trúin standi: fyrir þinn son, í fullri von, sæ eg miskun bidjandi.

5. Nú flý eg því á nádir þín, naudstaddur vesæll madur, eg finn og játa afbrot mín, er fyrir þér skélkadur; heims biltíngar, mig hræda ei þar, hjá þér ef blídu mæti; en hirtir þú, allt fellur nú, í grunn mannsins dramblæti.

6. Fyrr enn uppkomu fjöll á jörd, og flódu lækir dala, ádur enn ljósin urdu gjörd, og mannum gafst ad tala, fyrr enn audar sætt súngu þar, sem þeim var fenginn stadur: Gud sá þad þú, þar sem ert nú, þenkir og talar, madur!

7. Uppi byr Gud med engla her, er þó hjá þrælum synda, dyrd heima undir eins hann sjer, og skuggann smáqvikinda, sem sólu hann, sjá stærstu kann, svo lítur duptid valla minnst eins hvad er, þess afdrif sjer, eins og heimsins gjörvalla.

8. Blygdast því, glæpa vesæll vin! vef þig ei bendum syndar; aflegg hræsninnar yfirskin, augu manns leg sem blindar; meina ei ad, þann megir stad, hvar mátt einn heita finna, eilíft í þér, ætíd þú ber, athafna vitni þinna.

9. Endíng tímanna er oss nær, adstedjar daudans nóttin, eckért hæli lífs frekjan fær, flóttann þó reki óttinn; aumur er sá, ei fyrr'enn

þá, audmjúkur vildi sanna: Guds augad er, sem gjørla sier gáng og athafnir manna.

No. 9.

Lágid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Allstadar vidverandi Gud! vér þig í øllu sjáum; á hátign þína' í hvørjum stad, horfum í stóru' og smáu; eins lífi' og ønd í hag, øllu stjórnar hvørn dag; Gud! þinn í gledi og neyd, Gud! þinn í lífi' og deyd, krapt med oss fundid fáum.

2. O dásøm heill! ad ert oss hjá, ædri enn hugsast kynni; ad blídt og strídt ástgjafir frá allt eru speki þinni; þú vora velferd vilt, vegsama þig er skyldt; gløggt munum sídar sjá, sønn nád og speki há, var stjórn þín sérhvørt sinni.

3. Gef ad eg lastvar vandi vel, verk mín og hegdun ætíd; því hjartans líka hulid þel, Herra! þú vel adgætir; sú hugsan hjálpi mér, ad hlýda þér sem ber; hér svo mér hegda þá, hugrór ad birtast má, fyrir þér þá eg mæti.

No. 10.

Lagid: Heidrum vier Gud af huga' og sál.

Gud! í øllu, sem eg lít ské, med undrun þína speki eg sje; hønd þín ádur enn heim tilbjó, hann sástu víst, frá eilífd þó; þín vitska gløggt hvørn þánka sá, þann feril allt skal gánga á, afdrifin líka', er allt skal fá.

2. Allt

2. Allt vottar þad, ad þér ber prís, þú sem ert furdanlega vís! alheimur fagur undra-stór, allt hrópar: vitur Gud er vor! hvørt strá, og hefud-hár, øgn hvér, ef hugleidd er, af øllu ber, veraldar ment, sem vinna fer.

3. Allt, allt tilsamans hrópar hátt, um herrans speki, gædsku, mátt; ég skal því, fadir! uppá Þig, øruggur jafnan reida mig; einn þú hid besta ávallt sjer, afskamtar best, sem líkar þér, hvørjum þad veitstú hentast er.

4. Drottinn! lát speki þína þá, þrótt og huggun mér ætíd ljá; hérvistar þá um hættann vég, hvørki uppgéfst né mægla eg, hvad ætti ské edur ecki'um sinn, ei megnar skynja hugur minn, verdi því, Fadir! vilji þinn!

No. 11.

Med sinn lagi.

Lofid Gud! lofid hann hvørr, sem kann! gjørvøll þjód, já! gjarnan heidrid hann! allir menn um allann heim, ætíd hann prísi, dýrd allsherjar Drottni þeim, dag hvørn auglýsi, af því hans ædst miskunsemi, kyni manns, kunn er í heimi, ei vors lands innbúum gleymir, føst og traust í ást á oss. Allt hvad hræra anda kann, æ hann vegsami! allt hvad bærist heidri hann, og hátt lofi! Amen!

No. 12.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kóm.

Gud! mikill ert, þig engla hér ótølulegur prísar, vegsemd og dýrd æ votta þér, veldinu gud-

guðdóms lýsa. Þú, sem býr ofar hærstu hæð himna, sjá! þess ber vottinn, vorsins yndæli og skruggan skjæð, skjært sólskin, dymma, nóttin: að mikill ertú, Drottinn!

2. Eins góður ert, gafst englum líf og oss, sem dupti klæddir, þinn berum svip og þína hlíf þekkum; allt hagsæld gæddir. Vor, sumar, haustíð sýna lýð, sanna náð, þeim og meður veturinn, frostin furðu stríð, felli-bylja stormveður, allt lof Guðs kjærleik qveður.

3. Fyrir dómstólinn þegar þinn, þjóðirnar náir kalla, og hristist jarðar-hnötturinn, háreistar borgir falla, þitt veldi'eg sje, skelf, þeigi þá; þú lýsir friðnum blíða, og skepnan gleðst, því elsku sá, sem allt má skapað hlýða, dupti lér Drottinn blíða.

4. Hjartanu ægra ógn hvær þá, ístöðulitla skyldi, óbrygðula fyrst er að sjá, umhverfis þína mildi; ef jarðar-hnött umspenna fer, eldur með vatna flóði, mín von, mitt traust skal þó á þér, svo þrautin síst ofbjóði; Guð miskunsami' og góði!

5. Dauðinn ei bleskrar dapur mér, né dymmir grafar skuggar; þín gæðska, sem mitt athvarf er, í allri neyð mig huggar; öruggann mig að eilífð ber, þá að vill dauðinn fara, öruggur sje hann, öruggt fer, á fundinn míns dómara, míns Guðs og míns elskara.

No. 13.

Lagið: Heiður se Guði himnum á.

Góður er Guð, í allri átt, af gæðsku verk hans ljóma; allt gleðst, sem hefir andar-

drátt, ást hans og vernd samrómar, af ást því skapa allt hann réd, ást gledur hann og blessar med; prís Guds ástar æ skal hljóma.

2. Gud! þú baudst, jerdin gróa réd, grænt í skrúd eugid klædir; jørd vora fylltir frjófgun med, feckst oss vit hennar gædi oss ad hagnyta, heilsu, frid og hagsæld gafst oss, þína vid ást og nád vort kannast qvædi.

3. Fedurlega lífs fram á skeid, frá æsku þú oss leidir, heyrir vort qvein í hværskyns neyd, henni med nád úrgreidir; ad Gud vor einskiær ástin er, eins í mótgángi fundum vér, reynsla sú best raunum eydir.

4. Þú gafst oss krapta ad gætum hér geng-id fram lifs á vegi; opt þó resudum veikir vér, vor Gud burthratt oss eigi, af vegi skeikud vor samt spor, vel áfram greiddi fadir vor, med ást fær oss ad sér dregid.

5. Unn oss svo leidast, Fadir! fá fódur-hend vildur þína; þínum ei víkja fótstig frá, fúsa þér hlýdni sýna; því þess fagnandi fáum gád, fodur vors bod eru' einskiær nád; oss lát þessu aldrei týna!

6. Ι tó vor skundar æfi-stund, oss, Drott-inn! vegferd greidir; úr grefum værann ept-ir blund, alla til þín heimleidir; þá í fegnudi og fridi vér, Fadir! um eilifd syngjum þér lof, ástkjæri! æru og heidur.

No. 14.

Lagid: Gled þig Guds Sonar brúd.

Hér himnar hefjid dýrd, ad hún sé Drottni skírd! lofid hann í upphædum, hrósid hans makt og gædum! her hans og englar allir, æ lofi hann gjørvallir!

2. Seig þú lof sólin kjær, og sérhvør stjarnan skjær, loptid skal lof Guds frama, líka túnglid hid sama, hvad, sem er yfir og undir, allar lofi hann stundir!

3. Veglegast vatna-safn, vídfrægi Drottins nafn, forkunnar fagur-smídur, fullgjørt er hvad hann býdur, hans nidurskipun halda, heimar um aldir alda!

4. Hann lofi haudrid frídt, og hafsins djúpid vídt, eldur, hagl, údi, skrugga, ofvidri, regn, snjór, mugga, hvad eitt Gud heidri, prísi, hátign vors Drottins lýsi!

5. Hálsar og háu fjøll, heidri þig, Drottinn! øll, dalir, grasbúnar grundir, gjaldid prís allar stundir, fuglar, dýr, qvikfénadur, fjøldinn, sem skrídur gladur.

6. Allt fólk um allann heim, æ syngi Gudi þeim lofgjørd, sem líf, heill greidir, likn veitir, meinum eydir, føgnud, ljós, farsæld géfur, vid fødur-hønd leidt oss hefir.

7. Allt hvad er skapad skal, med skírt lofgjørdar tal, hans nafni heidur greida, herrans lof vídt útbreida, allt yfir himna alla, og jørdina gjørvalla.

8. Lofi

8. Lofi Gud allt hvad er, og hvad sem var og ſkér! hann allar heidri þjódir, hans fyrir ſon vorn bródur Jeſúm, dýrd ſé honum ſamen, ſýng lóf Guds kriſtni! Amen!

No. 15.

Lagid; Guds. ſon kallar: komid til mín.

Vor Gud er einſkiær áſt og nád, æ hverrar ſképnu beſt ſær gád, og eblir heill í heimi, hann bleſſar hvern dag allt hvad er, oſs ſínum bernum nád hann tjer, og ſképnu engri gleymir.

2. Fadir! oſs ſkópſt til farſældar, ſtýtur af þinnar miſkunar lind allt gott, allt bjargrædis ſadning hverri og ſvaladryck, er ſjór og jørd oſs borid ſéck, ørlát þín gædſka oſs gædir.

3. J nád þú minniſt ætíd vor, af þér ſtjórnaſt vor lucku kjør, hvort ſæld eda ſorg oſs greidir, þú ert hjá oſs í allri neyd, oſs, gódi Gud! í vorum deyd fødur=hønd þín framleidir.

4. Eins og fadir áminnir þú, ódygd ad hata en geyma trú, er dygd laun eilíf geldur, en þó vér brjótum bodord þín, borgunar=mannſins vitum vín, o Gud! ad vægd oſs veldur.

5. Já! þú ert einſkiær áſt og nád, eblir vort ſanna hjálpar=rád, øll ſkal því eilífd lýſa; hér byrjum vér med barna=róm, í borg þinni med engla hljóm, áſt þína æ ſkal príſa!

No. 16.

Med sínu lagi.

Gudi lof skal énd mín inna, upplýpti raust og hugur sér; síst ber ad láti'eg linna, líkn hans, makt, speki ad prísa hér; sekt gaf upp glæpa minna, gudhræddra styrkur er; hans nád ef hirdi'eg sinna, hán krapt sinn á mér tér, í neyd lét fögnud finna, frid mæddu hjarta lér; í víst himins heimkynna, hann sælu geymir mér.

2. Alvaldur ást lét róma, og endurlausn oss frambaud hann; sem fadir alla fróma í fridar sáttmál taka vann; hann firrist hefndardóma, hirta sem fadir kann; sér lætur miskun sóma, sekum vidreisnar ann; himneskri nád baud hljóma, hvar sem sinn ótta fann, hans ást um hverfis ljómar, hvörn einn rádvandann mann.

3. Blídur fadir án brædi, bresti med vorkun litur á. Eins vægja Guds huggædi grandvörum, sem hans ótti'er hjá; veikt erum, veit hann, sædi, vorri módur, jörd frá, mót daudans megna ædi, minna enn visid strá; sem fisi sveifli um svædi, svo lífi fyrirbrá; menn hverfa í moldar nædi, margir seint ad því gá.

4. Drottins óumbreytt eina, um eilífd standa mun þó nád; þad fá hans þjónar reyna, þeir, sem vel hafa' hans boda gád, ástunda ætíd hreina ebling' í vitskn' og dád. Komid! lof Gudi' ad greina! gladir hans prísid rád! hann' börnum líkn vill beina, þó búi'i dupti smád; bót fær þeim mildur meina, medur sæld himna tjád.

5. Prís-

5. Prís skal fagnandi færa, fødur, syni og anda nú; heidrist þín hátign skjæra, á himni' og jørdu, Gud! í trú; þeim var og er sé æra, æ hljómi lofgjørd sú! af þeim, er anda hræra, um eilífd gefgist þú! englanna lofsaung læra, í lífi' oss undir-bú, þig sjá, þér syngja kjæra þøck, heillum til vor snú!

Nr. 17.

Lagid: Svo elskadi Gud anmann heim.

O Gud þér hrós og heidur ber, mitt hjarta lofgjørd færir þér, þú stjórnar, Herra! høgum mín, hønd var yfir mér jafnan þín.

2. Neyd þá mitt hreysti nálgadist, vid neydar-qvein'ei daufheyrdist, Guds mér aflétti gædskan þín, glatast lét ecki'í eymdum mín.

3. J sótt og verkjum lágt eg lá, líkna mér, Gud! kalladi'eg þá, alvaldur fadir áleit mig, aptur minn styrkur grøddi sig.

4. Ovina heipt þá hug minn skar, harm þann ángurvær Gudi'eg bar, mín svo ei hefndi, hjálpadi' hann, hug minn þolgædi styrkja vann.

5. Villtur þá réttum vegi frá vafinn mig synda neti sá, um fødur-nád eg hrópadi' hans, hans nád vard styrkur aumingjans.

6. Huggun sár-þreydi hjartad mitt, því huldi Drottinn andlit sitt; hvad lengi, Gud! eg hrópa á þig? hann yfirgaf ei veikann mig.

7. Hans miskun enn mun hjálpa mér, herrann trúr og líknsamur er, frá íllu hann mig frelsar vel, fúst mitt til dygdar gjørir þel.

8. Raunir og neyd eg þacka þér þá, sem ástrikur sendir mér; gøfga fyrir þá gledi þig, er gædskan þín virdtist sæma mig.

9. Heims fyrir lán eg þacka þér, þinnar tryggdar, sem ástgjøf er; þér þacka' ad skópst oss allt í hag, er þín gædska ný sérhvørn dag.

10. Fyrir þá gædsku' eg gøfga þig, ad gafst þinn son út fyrir mig; af øllum mætti, øllum hug, og allri sál' eg prísa þig.

11. Guds verk um eilífd gøfgi' hann øll, Guds er af miskun jørdin full, þér sé vegsemdin, heidur, hrós, hjálpar þú fús og líknar oss!

12. Þó sé hjá oss ad qvøldi qvein, kjæti' er ad morgni' og unan hrein, þá reynslu-tíminn úti er, oss leidir hann í dýrd hjá sér.

13. Aldrei, mín sála! Gudi gleym, gjald lof mildasta fødur þeim, med ást, trú, hlýdni, heidra hann, herra nádugann tilbid þann!

No. 18.

Lagid: Nú bid eg, Gud! þú nádir mig.

Ó hvad stór gudleg gædska er! góda manns art sá ecki ber, hvørs svo er forherdt hjarta' og géd, hana ei kann né þacka réd. Guds elsku þrófa' og una vid, ætíd veri mitt skyldu mid; ei gleyma vann hans miskun mér, minnast hennar því skyldugt er.

2. Meistara-hønd hvør mig tilbjó? míns Guds, sem mín ei þurfti þó; hvørr med láng-gædri hlífdi nád? hann, þess eg opt forsmádi rád;

hvørr

hvørr gaf mér sinnis hvíld og frid? hvørr andans krapta rétti vid? hvørr gaf mér þúsund gædi' ávallt? Guds nema hønd, sem skapti allt.

3. Lít upp, mín sál! og sjádu bert, þad sæla líf, til hvørs skøpud ert, hvar þú í dýrd um eilífd sjer, einn Gud í veru, sem hann er; til æru og gledi áttú rétt, af mildi Guds er þad tilsett; inngángur lífs svo opnist þér, í daudann genginn Jesús er.

4. Skyldi'eg þann Gud ei heidra hér, hans gædsku' ei láta skiljast mér? skal hann hrópa, eg héyra ei, hann leidrétta, eg segja nej? hans vilji og ord innskrifad er, í mitt hjarta, sem styrk því lér, allramest Gudi unna ber, en náúnga líkt sjálfum mér.

5. Þacklæti kys hann þetta'af mér, þad í gódgirni'eg líkist sér, sús ef eg skyldu fylli þá, fegur sjest mér hans líking á. Hans elska' ef lifir í mér góð, ørfar hún mig á skyldu slód; síst gét eg fundist saklaus hér, synd þó ei drottni yfir mér.

6. O Gud! sé fest fyrir augum mín, ætíd kjærleiksfull gædska þín; alúd dygdanna hún ørfi mér, ad mitt líferni helgist þér; í hørmúng sé hún huggun mín, hún leidi mig í sæld til þín, og endurhressi á efstu stund, andláts gési mér værann blund.

No. 19.

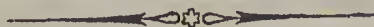
Lagid: Jesú Kristi! þig kalla' eg á.

Þú ert réttvís alvaldi Gud! øllum sín laun áqvedur; vesæll er hvørr þín heiløg bod,

hyrdulaus yfirtredur: æ, þess í tíma géf mér gá, Guds ad réttlætis dómar, qvídvænir koma, og hardir dára hitta þá, hans bidlund er forsóma.

2. En hinn, sem lastvar hlýddi þér, á himnum gledi mætir; þó dygd af engum þeckist hér, þrjótskur syndarinn kjætist; samt mun þín gædskan gleggvast þar, guddómlegt ljós í leidast, allt myrkur eydast, og kjør réttvísrar umbunar, eins dygd sem løstum greidast.

3. Kénn þig ad elska, minn Gud! mér, og mitt líf dygdum prýda, þín skipán speki øll þvi er, og gledi þér ad hlýda; hjartad þá mun ei hrædast mitt, þitt helgasta réttlæti, þad qveikir kjæti: ad mér þú geymir hnossid hitt, hjá þér í dýrdar sæti.

2. Skøpunar-verkid.

No. 20.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Hef þig, minn andi! haudrid mér hljóm byrji med lofqvæda; vor Drottinn stór frá eilífd er, øll jørd og himnar ræda; já, yfir allt er herrann hár, hann band og guddóms skipan klár, ein tilbjó allt veranda; sól, stjørnur, himinhnatta hjørd, hann gaf útdreift, sem fis á jørd, og sandkorn sjáar-stranda.

2. Gack

2. Gack hátt mín saungliſt glöd í fylgd Guds engla raddar-hljóma! Gud ſkaparinn er gædſka mild, gelli vid þúſund róma! Gud ſkaparinn er eilíf áſt, vid ord hans lífid ſtreyma ſáſt, í lík öll, ſem lifa kunna. Gud er ſjálf elſkan, Gud vor, já, geugur öblugur bródur ſá, af mergd ó-taldra munna.

3. Mín lofgjörd hærra lypti ſér, lýſi dýrd verka þinna, Gud yfir allt æ göfgum vér, Guds krapt má hvørr einn finna; gódur, vís er vor Gud og ſtór, greinir himins og jardar kór, hvad ſkapt er hann baud væri; allt ſtód þá prýdi' og ordn í, óendanlegum Gudi því, hans öll verk heidur færi!

No. 21.

Lagid: Gædſkuríkaſti grædari minn.

Hvørr má, Gud! ſkynja hugur þig? hvørr ædſtum Gudi líkja ſig, í anda veldi vídu? þig Drottinn yfir öllu einn, ſem ert fullkominn, helgur, hreinn, hátt lofar heimſins ſmídi. Tign ædſt, áſt ſtærſt, eilíf víſuſt, verd ad príſaſt, vér því greidum lofgjörd, þackláti þér og heidur.

2. Þú ert og varſt eilífu frá, um aldir vera munt og ſjá, ei þitt alveldi þrotna; þú ſkipar: heimar ſkaptir ſtá: þú ſkipar: heimar undirgá, því þú einſamann drottnar, lopt há, lád, lá, gjörir príſa' og gjörvallt lýſa guddóms megni; Drottinn vor ønd því í dupti tigni!

3. Gud! þín ſtærd er ómælanlig; umkríng-ir guddóms ljóſid þig, daudlegum offkjært öllum,

þó er þinn kraptur øllu nær, alþeima', er skynsemd mælt ei fær, geym rædur þú gjørvøllum; eins smærst og stærst, allt ber vottinn, um þig, Drottinn! er vèr sjáum, í þinum verkum og fundid fáum.

4. O Gud! hvad værum vèr án þín! vitska þín birtir undur sín, í hædum og á jørdu; til heilla ofs, en heidurs þèr, hønd þin stjórnar og máttug ber, sképnur í skaptri ordu; eins blídt og strídt, þú áleggur, því vorn gløggvast þeckir haginn, eins í svart-nætti og um há-daginn.

5. Vegsamid þá med helgum hljóm, hátída saung og gledi róm, hann allra Drottna Drottinn! blóm láds, skraut himins skodid þrátt; skodid hans speki, gædsku, mátt, hans guddóms veldis vottinn! skodid! skynjid! ydur gledjid og tilbidjid allra fødur, Gud fyrir Krist vorn kjærsta fødur.

No. 22.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Hátt syngid Drottni hærsta lof, hann prísa, madur! áttu; til engla-tignar hátt þig hóf, sá himna skóp vidáttu; allt hvad hans veldi lif nam ljá, lofi' hann hvad sína vísu á, í fagnadar flocki einum; syng himin dýrd, lof syng þú jørd, syng skaparanum þackargjørd, hvørs gædsku gjørla reynum.

2. Gud! hvørr má samjafn heita þèr? hvørr likur nefnast skyldi? allt skapad vottinn blidu ber, allt blessar fødur-mildi. Orm og Serafim álitur, og

og beggja kjør þinn vísdómur, med kjærleik réd á-qvarda; eg þín mannkind, heill hvílík mér! há-tignar þinnar ímind ber, já, eilíf á ad verda.

3. O Drottinn! hvílík unan gód, í alheims-hríng marg-brotna, um lopt, jørd, sjó er líf og hljód, Guds kýsir stjórn hvervetna! þrumu-gnýr, leyptur, eldíng er, allt þinnar nádar vottur mér, eg skal med hrærdum anda, eilífi Gud upphæd-anna, þér allra lindin gædanna! um aldir veg-semd vanda.

No. 23.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gef mér skyn ad skírt eg prísi, skapari minn! þitt vald og krapt! hvar med Gud, þú gódi og vísi! gjørvallann féckst heim vorn skapt! ebl og styrk minn innra mann! ad yndis heilags njóti hann, verkin þín, mig virdstu' adstoda, vegleg medur lotníng skoda.

2. Jørd og himin-hvolfid bláa, hærstur til-bjó kraptur þinn, í því stóra og í því smáa, al-veldis-mátt sama' eg finn, allt í fagra ordu sett, allt framgengur víst og rétt, um allt eg má med undrun ljóda, allt sé hér hid harla góda!

3. Hvad þín fram á hverjum morgni hátign-arleg brunar sól, ad ljómi, gledji, lífgi og orni, láds vors myrkva' og kalda ból! hvørs hønd mældi hennar skeid hríng-bogid um loptin breid? ad hennar slocknar ecki eldur, aldrei skerdist, hverr því veldur?

4. Loptid oss med lífi gædir, lífgar vort og styrkir fjør; í regnskúrum ofan flædir af þess brunni frjóssemd ør; storma-her þar herthjast, hèr þitt dunar þrumu-kast, fold sem gagnar, fold sem hrædir, og furdu hátt, hvørr Gud sè, rædir.

5. Hvørr mid setti sjóar ædi, sagdi: lindir frambrjótist! lèt vøtn halla hafs ad flædi hvar uppsprettu nádu fyrst? jardar holu ydrum í, elds hvørr megni stjórnar því? hvørr í fylsnum fjalla geymir fagrann málm til nota heimi?

6. Hvørr med laufi skóga skrýdir, skreytir grænum blóma fold? hvørr orma gledur, elur, prýdir? upp hvørr lífgar dauda mold? hvørr gaf sál og sánsa mèr, sem skynbragd á margt nú ber, og til þín má þánka snúa, þú alvaldi! og á þig trúa?

7. Allt þad skópstú, allt ber vottinn, um almátt, speki og gædsku-þín; lífsins fødur dýrka og Drottinn, med dygd og trú skal øndin mín. Já, Gud, vor Gud, víst er stór, þad vottar himin, jørd og sjór, lopt, vøtn, eldur, allt til samans, øll verøldin segi: Amen!

No. 24.

Lagid: Kom Skapari heilagt Andi.

Upp! upp! allt hvad Gud hefir gjert, høfund vegsamid, prísid þann! þad minnsta' er skóp hann, mjøg er stórt, mátt háns og gædsku birta kann.

2. Þó kjæmi saman Kóngur hvetr, klædd-ur í skrúd med veldin há, eitt gras-strá skapad gætu' ei hér, Guds bending ein kann fella þá.

3. Engla herskarinn eins hér fann, ofveik-ann þeirra himin-krapt, af engu því ad aldrei kann, eitt dupt-korn minnst ad géta skapt.

4. Æ! øll vánmáttar augljós spor, hjá øllum sképnum birta sig; o! hvar má finna ord, Gud vor! er verduglega prísi þig?

5. Hvad fæ eg sagt, nær fjølbreytt lít fold ad umvefja blómstur-skart? og allann gróda' um engi', er nýt, eins nær og fjærri þúsund-margt?

6. Hvad fæ eg sagt, nær fugla-krans, fagr-ann samstilla heyri róm! ótal hljódfæra um-fram dans, ǫndin kjætist þann vidur hljóm.

7. Hvad fæ eg sagt, umhverfis mig nær her af qvikum sképnum sje? hvad Guds frá himni', er synir sig, sólin upprunnin geislande?

8. Hvad fæ eg sagt, mér furdu fær, fag-urt blikandi stjarna her, blídt sje eg hver ein brosir skjær, sem bendi upp til himins mér?

9. Hvad, samsaung anda' ef heyrdi eg, há-tign míns Guds, sem vegsama? Gud er stór! tign hans guddómleg gøfgist og nafn! Hallelújah!

10. Undirtaki med anda-kór, allar kynqvísl-ir veralda: Guds nafn vegsamist, Gud er stór, Gudi sé dýrd! Hallelújah!

No. 25.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gladvær jafnan gøfgi prísi, Gud minn! þig einn ondin mín; hvørr er, sem þú, sá hinn vísi? sannast rád og speki þín. O! ad mætti andi minn, í øllum þínum verkum þinn, vísdóm þeckja, þecktum lýsa, þecktann hvørr, sem æ má prísa!

2. Í bjørtum fjarska hátt upphengdi høg þín speki sunnu-hvel, med stjarna-hnøttum haglega tengdi, hnøtt vorn, ljóss svo nytum vel; sól þar hángir engu á, einn þú stýdur, falla' ei má, vermir, ljómar, lífgar, hressir, ljóss þíns døpur ímind þessi.

3. Ærnum þúnga, hvørr svo heldur himin-kroppa, jafnvigt í? lopt þú skópst, hvørr veit hvad veldur, verøld lídur fram í því? mid hvørr sólu setja réd, svo vísdómi' og dásemd med, ad yl og birtu senda sinni sól verøldu' og frjófg-un kynni?

4. Hvørr fram loptid heimti', umvefur hér sem oss, allt bera má? allt af því líf, hræríng hefir hitt, sem lífs er andi hjá; dampa sam-an dregst þar megn, døgg í snýst og frjóssamt regn; frjóssemd blessun flytur heppna, fram til mín og allra sképna.

5. Hvørr nam lopt svo laga'ad géti, leypt-ur sædt og þrumu-gný? vinda-strik ad fljótt um-feti, fuglinn léttfær sveymi'í því? ad þad beri' ad eyrum hljóm, ad til dýrdar þér vorn róm lífgi

lífgi þad og fleyti fimum fiskum hægt í afgrunns kymum?

6. Hverr vann svo ad hátt uppgnæfi hefja jörd úr djúpum sjó? vötn skamtadi hverr í hæfi henni svo ad yrdi frjó? hverr vötn þekur? hverr þau nam hepta, qveikt þá velta fram? hafs vid öldur háar segir: hingad æsast, lengra eigi?

7. Grundir hverr í grasi vefur, græddi skóga'á eydi-lód? korns og víns hverr gnóttir géfur, græna' um dali fjöllum blód? marmara hverr og málma fjöld, midt í jardar ydur köld lagdi? eldum gjár hverr grefur, gjörvallt skrauti hverr umvefur?

8. Gud! þín vitska bjargar, blessar, býtir nægtum, prýdi lér, stýdur, verndar, byrgar, hressir, heimi líf og farsæld tjer. Guds hátign eg gladur sýng, og guddóms vottinn allt umkríng; Guds, minn andi laungum lýsi og lofi speki, þacki, prísi!

No. 26.

Lagid: Guds son kallar: komid til mín.

Frá hreysi því, sem eg bý í, augum eg til þíns hástóls sný, o þú ósýnilegi! hvad stór þú ert, þad miklast mér, margföld því alheims dásemd er; allt verdur, er þú segir.

2. Vid bod þitt heimur hverr uppris, hvad ertú máttkur, gódur, vís! sönn orda sú því lýsir óreskud, hverri áfram í, allt sveymar, sem fyrst gafstú því, allt hátign helga prísi!

3. Gud!

3. Gud! hverr kann fjarska furdu geym få mælt, og takmörk sjed um heim, hvar ótal hnettir sveyma! vanmegni hyggju manns ad slær, megin-dýptir ad horfa' i þær, og ómælandi geyma.

4. O Gud! hvar byrja? hvar þrot få? hvört þins alveldis takmörk nå? ord, mæling', þánka þrýtur; þrotlausann undra þann geym må, þar sólir sólum hærra stå, ei veit hvar enda hlýtur.

5. Ofecktir hnettir útleidast, ótal þúsundum fjöl-byggjast, ótal alveldis sæti, þau verda sérhvör þá fyrir þig, þér, mikli Gud! öll hnegja sig, þér audmjúk þjóna ætid.

6. Þér hneigir allt hvad þenkja kann, vid þig öll fagnar náttúran; þér afgrunns hylur hlýdir; þín bending lægir bylja þrá, bifast grundvöllur heimsins må, og bresta nær þú býdur.

7. Sjá, Guds tign! játa: glöggt eg finn, gjörvallann anda vanmátt minn; alveldis hönd eg eygi, ein sem verk hefir algjört sitt, á ordu, tíma og krapt féck hitt hvörju, sem haga megi.

8. Hönd þín fullkomleik hagqvæmann, hvörri sképnu medskapa vann, ætla fjör, edlis krapta; allt vard ad því, sem vera skal; visdóms hér sjest hid mikla val, ædsta féck ordu skapta.

9. O! guddóms verka undrin há! o! túngur, sem ei telja má! ein er ydart lofqvædi algædskan; prís svo syngur sinn, sérhvörr lífs-kraptur: Skaparinn er einskjær elska og gædi!

3. Guds

3. Guds Forsjón.

No. 27.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi.

Lofid drottinn lifanda, ljúfur, sterkur og vís sem er. Kyn honum keypt til handa! komum, med saung hann prísum vér! hverr mun jafn honum vera, heilagt nafn veldis bera? allt lífs-safn, æ dýrki þann herra!

2. Lofid drottinn lifanda, er lét oss skína dásemd á, býr oss heilsu til handa og hvad sem farsæld ebla má. Enn þótt neyd, á oss strídi, eld þó teyd fyrirqvídi, herrans greid, hjástod verndar lýdi.

3. Lofid drottinn lifanda, ljúf dréypur blessan himnum af, hjá oss vid størf réd standa, og styrk í allri mædu gaf. Augu manns øll, sem kjósa, æ sjá hans forsjón ljósa, borg og lands bygdum á sér hrósa.

4. Lofid drottinn lifanda, sem leidir, stýrir, hagar til, og lætur einnig standa af íllu gott oss þrátt í vil. Himna kór, haudrin svara: hátign stór, er skapara; gjørvallt sór Guds lof ei ad spara.

5. Lofid drottinn lifanda, lád-byggendur med eitt samtak! hans lofgjørd himnar vanda, hann þyggur og vort auma qvak. Gud vor er Gud alvaldi; gefgum vér hann um aldir; hvad lífs fer, honum vegsemd gjaldi.

No.

No. 28.

Lagid: Ris upp, min sál! og bregd nú blundi.

O! þó eg hefdi þúsund munna, þig ad vegsama, Drottinn minn! mín veika lofgjørd mundi'ei kunna mikla nóg fødur-kjærleik þinn, af því þín medferd øll á mér, undrunarfull og dásøm er.

2. Þó fengi raust mín fagur rómud, flogid svo vidt, sem alheims-ból; og lypt sér upp minn loffaungs-hljómur léttfær ad drottins tignar-stól; hvar engla røddin ofdauf er, øllu midur þar farnast mér.

3. Sem barn þó fái'eg, Fadir! qvakad, furdu léttvæg er þøckin mín, þú vilt mitt offur þó medtaka, þócknun medur af gædsku þin, þú veist mín orka' er veik og smá, viljann þú einann litur á.

4. Um mig þú fødur-forsjón vefur, í fadmi þínum ugglaus bý; til þarfra ydna þrótt mér géfur, því nýt eg brauds af hørmum frí; Fadir! øll gledi' og farsæld mín flýtur af brunni gædsku þin.

5. Frá minnar æsku fyrstu stundum, forsjá þín náqvæm leiddi mig, þín hønd mig dró frá hættum syndum, hvatti: ad elska dygd og þig; þá fótur skeika mátti minn, mér jók dug og hug audi þinn.

6. Svo lengi túngan sig má hræra, saung-rødd mín glød skal prísa þig, hjartad skal þackar-fórn þér færa, fær medan hreift í brjósti sig; þig, er eg hníg í daudans-dal, dýrka sídasta andvarp skal.

7. Min

7. Mín glada önd þá upp sér lyptir ódauðleg frjáls í himininn, og englum jafn eg eymdum sviptist, enn fegur hljómar saungur minn; æðra með himna hyrð eg þá. O Herra! lof þér syngja má!

No. 29.

Lagið: O þú gøfuglega þrenning.

Himna Guð og hjartans Faðir!
Heiður þinn vér syngjum glaðir!
Þúsundfaldt þøckum vér þitt hjálpræði,
Líf, heilsu, føt og fæði.
Vort skyn allt, vor raust þér vegsemd færi,
Er skepnur allar nærir.
Þín voldug hønd, Drottinn! verndi oss hér!
Veit lands-gróða, veit oss heill og hagsæld góða.
Lát oss vel læra að lifa þér,
Líða og þreyja, loks í trú þér líka deyja.
Og útvalda, um aldir alda, æðst lof segja!

No. 30.

Lagið: O Drottinn allsvaldandi!

Ottast, mín sál! aldreji, eg þó vinalaus standi um sinn, og þó eg hitta egi, ørbyrgð og sótt, því hugur minn, traust Guð á, sífeldt setur, særa má, hvað sem gétur, ørt mun fá enda hrigðar vetur.

2. Eg hræðist ei þó sjái allrar veraldar fjørbrot hørð, eða þó æða nái, ógn og skelfing um lopt, haf, jørð; Guð mig leiðt gétur tryggur, grandi

grandi eydt best þá hyggür, hjálp tilreidt hann fær, nær áliggur.

3. Eg er almættis handa ágiæt skêpna, mitt hjartad í, sitt gaf hann ord og anda, af náð frelstum ei gleymir því, hann best sjer, hvad mig bætir, hann mig ver, neyd þá grætir, rádi mér, ráð hans, hvad sem mætir.

4. Hér mitt reynslu-stand heitir, himininn er mitt fødurland, til hans sér hugur fleytir, hvár, eptir skammvinnt mein og grand, gledi fá, gêfst mér bestu, gædsku þá dásemd mestu, set eg á, sanna traustts stadfestu.

5. Øll lidnu lifdaganna lídan um eilífd gleymist þá, í flock' útvaldra manna, eg nær helgadur birtast má, sigur-krans senn í ljóma, sælu-lands ber med sóma, Frelsarans fæ eg vegsemd róma.

6. Fyrir þær gnóttir gæda, Guds son er oss tilbúa fór, eg lofa Gud upphæda, engla hans medur saungvá kór, alls nægd þá, er þar gledur, enginn má túngu medur greina, sá glansi er ósjedur.

7. Min sál hér medan þreyir mænandi horfir, Jesú minn! eptir þeim yndis degi, ad sjá hátignar ljómann þinn, eilíf þá audnast kjæti, er eg má, herrann mæti! frelstur stá, fyrir þínu hásæti.

8. Hjá þér øll heimsins mæda, hlýtur í gledi snúast mér, þar kann mig hrigd ei hræda, harmá-grátur afþerrdur er; gladur því grøf ad vendi, Guds dýrd í hug minn sendi; hress og frí hlaup mitt svo eg endi.

No.

No. 31.

Lagid: Gædskn Guds vier prísum.

Einn Gud þér allir prísid og lofid drottins náð, allt skér til góðs, auglýsid øllum hans stjórnar-ráð: frá vorri fæding hann, fram oss sem fadir leiddi, fødurlega tilreiddi, það sérhvørr þurfa vann.

2. Eins vid oss ørlát breyti, eilif Guds ríkdóms hønd! frid, heilsu, heill enn veiti, hún fyrir líf og ønd! þó framar þessu að hér sína hegdun vandi, í hlýdni trúr vel standi, hvørr einn, Gud gési það!

3. Þér, fadir! eilíf æra, ædst lof og þøck sé téð, og þínum syni' ástkæra, anda guddómsins med. Gud! sem varst, verdur, ert, blessa vort land, géf blída, bót þeim er raunir lída, heill vor og hjástod sért!

No. 32.

Lagid: A Gud alleina.

Lof, eilíf æra, alheims stýrir! sé þér! um ást einskæra allt skapad vitni ber; ó Gud alvísi! allt þitt framleiddi bod; þig alls auglýsi orda, líf, fegurd, ræd, og þig einann prísi, øll sképnan sæl og glød!

2. Þín gædska gledur, gæfu og blessun tér, svalar og sedur, sífeldt vidheldur mér; eg má eins nefna, ó Gud! þig fødur minn; fødur-ást efna æ reyniſt þú hvørt sinn; af þér alla géfna andar-krapta eg finn.

3. Þú hýrgar, hressir, hugsvalar, styrkir mig, þó lífs kjør þessi mér þyki ervidlig, aldrei

eymd hrjádann, mig yfirgéfur þú, en þrautum þjádann, þín gledur mildin trú, ad til æru' og náda eilífra búir nú.

4. Hvar hrekjast næ eg, hjá mér þú jafnan ert, hvergi horst fæ eg, hvar þig ei sjái bert; í hug hvarflandi, þú hulda þánka sjer, ádur minn andi útklekur þeim í mér, æ mitt allt ástandid, allstadar ljóst er þér.

5. Hvert gætinn geymi, gædskurík bodin þín, eda gálaus gleymi, því gæfa' og heill er mín, þú graut adgætir; guddóms vísdómur þinn, mitt athvarf ætíd, er og trúr leidtoginn; best þinn kraptur bæti blessadur veikleik minn!

6. Ef grandvar geymi, Gud! jafnan bodin þín, hérvist í heimi, heillasöm verdur mín, hættulaust hédan, heim til þín gladur fer, lífs frest þá ljedann, minn lætur þrjóta hér, fæ þig, Fadir! sjedann, hvar farsæld eilíf er.

No. 33.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Hvar byrjar, herrann blídi! hvar endar þín grunnlausa nád? hvad er sem ei útþýdi, augna-mid þitt og vísdóms rád? sérhvers, er líf þú lénar, likn þín minnist ávalt, og hvad hans þørfum þénar, þú sjer og géfur allt, vort traust er á þér einum, ó Fadir himnum á! hlífd þín nema' hamli meinum, hvad kann ad standast þá?

No. 34.

Lagid: Heidrum vjer Gud' af hug' og sál.

Gud Drottinn! stór þín gædskan er, gloggt vitni jørd og himin ber; henni alls eckert mann=vit má maklegann pris og lofgjørd tjá; þin ofanstreymir miskun mest og mildi hvørn dag til vor best, sem um eilifd fær engann brest.

2. Braud fyrir daglegt þøck sé þér, og þad gott allt, hvørs nutum vér; þøck fyrir lands vors frid og fró, frjósemd jardar og abla'af sjó. Gódi Fadir! þig gøfgum vér, þig gøfga jørd og himni ber, sem øllum bjørg og blessun tjer!

No. 35.

Lagid: A Gud alleina.

Hönd mín ósk sína, ó Fadir! sendir þér, þú veitst þørf mína, þvi lifid gafstú mér, í augsýn þinni, opinbert gjørvalt er, þad mædu minni má valda' og gagni hér, hvad mig hitta kynni, til heilla verdur mér.

2. Lif med likama, leikur í hendi þér, allann lifs ama, eg reyni gæfu mér, þó mig þraut beygi, þolleysis fly eg sid, órór eg eigi, um alls nægt heldur bid, þinn vid skamt eg þeigi, þeim tek ánægdur vid.

3. Eg spyr ei hrelldur, um minna daga tal; ángrast ei heldur, eg nær burt fara skal; þú einn afmælir, æfitid mina hér, og einn farsælir min afgáng, heim þá fer. Hel þá holdid kjælir, hjálp og traust ertú mér.

No. 36.

Lagid: Til þín, heilagi Herra Gud!

Hátt prísi drottinn hvørr einn mann, hans lofsaung allir vandi! frjófgun jørdunni færir hann, frid gefur voru landi, ó Gud, vor Gud! vér þøckum þér, þín miskun, vor Gud! eilif er, oss fordi' hún øllu grandi.

No. 37.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Eilífi ástar Fadir! er alvaldur stjórnar himni' og jørd; allt sem þitt ord skapadi, allt heidrar þig med þackargjørd; forsjón vídfrægir þína, fagnandi prísar þig; skyldi'eg þá einn ei sýna, ást Skaparans vid mig? ó nej! ønd minni' og huga, upplypti'eg, Gud! til þín, þína miskun máttuga, mikli raust þacklát mín.

2. Nærgætna nád mér tjádir, nafn fyrr enn lærdi'eg hjala þitt; gagn mitt trúr ebla gádir, geymdir opt líf frá slísum mitt; skammsýnn eg gjørdi'ei grilla, hvad gagnlegast mér var, til andar og lífs heilla, alskygna forsjónar, augad þitt æ vakandi, øll heppti meinin vønd, mín geymdi vel vid grandi, guddómleg fødur-hønd.

3. Eg þína, ástar Fadir! áunægdur blessun dag hvørn sá; á mér ávallt sannadir, ad enganu, sem þig treystir á, og þér sig allann hefir afhendt, þú skiljir vid, uppheldi gott því gefur, gladvædir, heilsu, frid, ástir einlægra vina, opt fegnud saklausann, mér Drottins milda lénar miskunar uppsprettan.

4.

4. Það má ei reiknast reiði, þó reyni bøl og eymd vort géð; oss faðir ljúfur leiðir, líkn sendir jafnan þrautum með, alls gjørir góðann enda, guðdóms vísdómur þinn; ef þúngbær hrigð réð henda og hrelldi anda minn, þolgæði þitt orð kénndi, þinn andi jók mér dug, hjálpar von sálu sendi, sem minn viðrétti hug.

5. Lífs á veðhlaupi hálu, heims þá ginnfugar tældu mig, og viðnæm syndin sálu svikið hafði á lasta stig, svo sálar gagni'ei sætti, sjálfum mér gleymdi' og þér; ó Guð! þú enn mín gættir, ei vildir gleyma mér, andar gagn mitt dýrt mattir, mína samvitsku því føður-raust fræddi, hvatti, frelsaðist eg á ný.

6. Þackar eg hef upp hljóminn, hjartann til þín lypti' og ønd; æ! géf eg ávalt rómi, þér æru' og lof, að mér þín hønd føðurleg gott allt gjørði! Guð! eg vegsama þig! æ! eg auðmjúkur virði, umsjá þína við mig! allt, sem þitt alvald stjórnar, eins um himna sem láð, fagnaðar lofsaung fórnar, føður-ást þinni' og náð!

No. 38.

Lagið: Konúng Davíð, sem kjenndi.

Hér, Guð! eg þackir segi, þín náð er furðanlig, er frá fæðíngar-degi, forsorgað hefir mig og annast eins og nú; mig skorti føt og fóður, þá fæddist af lífi móður, allt bættir þetta þú.

2. Eg lifi, er og hrærist, eilífi Guð! af þér, án þín víst eg fortærist, allur minn kraptur þver,

loptid er eignin þín, af hvørju eg dreg anda, orka hann frá mér senda, annars mín æfin dvín.

3. Þú átt og alla daga, eins er og nóttin þín, og allt hvad hèr kann haga, heillum sérhvørs og mín, himin, vøtn, haf og jørd, allt, sem lífs anda hrærir, allt vel forsorgar, nærir, því ber þér þackargjørd.

4. O! hvad ørlátur herra, ertú vid sérhvørn mann, orda hlutanna hverra, hentug vard fyrir hann, er sú óraskanleg, sumt hagar, sumt má græda, sumt agar, allt kann fræda, og stodæ einhvørn veg.

5. Enginn rètt enn veit skíra, øllum tegundum frá, grænna grasa og dýra, sem gagnast mønnum fá, lof sè þér, Drottinn dýr! er þad skópst oss til handa, og léstí skordum standa, úr hvørjum eckért snýr.

6. Nýti'eg ei nádar þinnar náqvæmu, Fadir minn! yrdi rás æfi minnar endud, sem draumurinn; líf mitt lifir af þér; láttú mig lof þér gjalda og lífinu hjá þér halda, medan eilífdin er!

No. 39.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Skyld'eg míns Guds ei gøfga nafn, gædskú hans prísa mesta; allt vottar hluta allra safn, ad hann vill mér hid besta; sannlega nád hans einskjær er, sem alla tíd vidheldur mér, vid øllum háska hlífir, og mig forsorgar fødurlig; forgengur allt og tælir mig, ást Guds ein ætíd blífur.

2. Þeg-

2. Þegar frá eilífð þeckti hann, það minni velferð hagar; ljós, krapt, gæðsku og líf eg fann, af líkn hans alla daga; hans føður-ást annaðist mig, áður enn lífs eg komst á stig, á minni vegferð veitir, allt sem hér viðþarf velferð mín; veltur, forgengur allt og dvín, ást Guðs ein aldrei breytist.

3. Við elskað barn sitt breytist géð blídlundaðs føðurs eigi, þó gáliſt fái gánga sjeð, gæfu það út af vegi; eins fæ eg reynt þitt føður-þel, fara í øllu með mig vel, elska þá aga sendir, ei hirta' í reiði og hatur tjá; hverfult er allt og bregðast má, ást Guðs ein støðug stendur.

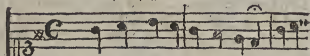
4. Þó tárin væti hvarma heit, hørmúngar þegar mæða, aga þinn ást eg vera veit, von sú má huggun glæða; frá þrældómsfullum synda síð, sem eg gjálífur undi við, með þrautum mig vilt hrífa, aptur til þinna ásta'á ný; allt bregðst og þrýtur heimi í, ást Guðs þó ein mun blífa.

5. Engin heims þjáníng eilífð nær, afskømtuð lífs er mæða; af þeirri vissu ønd mín fær eblíng og styrk þolgæða, þá vetrar hretið þrýtur stríðt, þar eptir kémur sumar blíðt, hverfur eins hrigðin senda; í føgnuð sorg øll síðar snýst, svipult er allt og þrýtur víst, ást Guðs varir án enda.

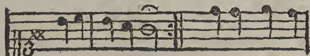
6. Af gæðsku einni géfur mér, Guð óumbreytanlegi! eins sorg og gleði, eg fyrir þér, mig auðmjúkt niðurbeygi; ó Faðir! géf mér anda þinn, að ástundi eg kostgæfinn, þér að þóknast og hlýða, uns reynslu tímann út hefi' stríðt, og andlit þitt fæ skoða blíðt, þá allt bregðst annað síðast.

No. 40.

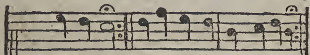
Lagid: Jesú! Pinar opnu undir.
Eptir Þessum nótum.

Heims-ins Sthrir forsjón fasta, fyrir
Til vhls og efa hverr vill hasta? heyrast

hverri sképnu ber. hvadan snaudum
skal ei spurt af mér: bitr-i naud eg

bjørg ad berst? {heiti Krists sá hyggst ad bera,
hvernium verst? {hugsjúkur má eck-i vera.

2. Lifs áhyggju, minn Gud mína, og mig eg fel í hendur Þér, øruggur vid umsjá Þína, er eg farsæll Þar og hér. Eilíf speki'er allt Þitt rád, øll Þín breytni gædska' og nád: eg ei Þecki hvad best hagar, hønd Þín allt til góds mér lagar.

3. Vorir um mig nær veit eg Þína vel fyrir øllu borgid er; óró skal mig engin pína, ørugg forsjón Þín sem ver. Ovild, hætta, ecki nein, orkar mér ad vinna mein, sjálfur daudinn síst mér grandar, sællra Guds á milli handa.

No.

No. 41.

Lagid Til þín heilagi Herra Gud.

Hví spyr hugsýkin hvar mér sé hönd, er atvinnu tæri? veiti, braud, klædi, hús og hlje? hér sem eg gjørdur væri, volædis einn ad þola þrá, þvílíkt sem Gud, mér vikinn frá, födurs ei forsjón bæri!

2. Vallanna blómstur vird fyrir þér, vinna þau ei né spinna; þó týnir kónga sóminn sér, samliktur skrauti hinna; hvørr óf þeim föt og lénti lit, hvørn laungum undrast mannlegt vit, sem orkar miklu minna?

3. Ef Gud prýdir svo eitt gras-strá, er fáir virda' og nýta, þad í dag blómgast eugi á, á morgun færdu' ei lita; hvørt mun hann sídur sinni mind, sjá fyrir og ei þér, mannkind! naudstaddri bjørg útbíta?

4. Svo víss sem minni øndu er, eilífur sælu stadur, og minn líkami einninn hér, uppríst forklaradur, eins víst framfæri eg skal þá, af Gudi medan lifi fá; hann er og hér minn fadir.

5. Svo skal þá hrædslu og efa eg, aldrei láta mig pína; mér um næringar mældanu veg, minn Gud vill nád audsýna, þad góda, sem eg girnist fá gëfur, því vill mér hjálpa sá, og velferd efla mína.

6. Oss auma, Drottinn! álit nú, aumka þig, Jesú Fadir! vorn qvída' og ángist þeckir þú, þá verdum burtskúfadir af verøldinni, veit oss þá, vald þitt, forsjón og gædsku sjá, í trú svo gjørumst gladir! C 5 No.

No. 42.

Lagid: Hvørr sem ad reisir hæga bygd.

Mín gjæfa bygd á Guds nád er, gétur því brugdist eigi, í míns skapara umsjón mér, af øllum hug því fleygi, hans eru jørd og himininn, hann mun sem Gud og fadir minn, mér hjálpa'á hvørjum degi.

2. Hann sá frá eilífd hvørsu stór heppni, mér duga skyldi, líf mitt, armæda' og lucka fór líkt sem hann skamta vildi, hvad syrgir þú þá, sál mín kjær! sigur í øllu trúin fær, mér sem Guds sendir mildi.

3. Hann veit þørf mína' og hefir ráð, úr henni líka'ad bæta, fyrr enn eg beiddi faun eg nád, og féck hans visdóms gæta; forsorgar mig sá fadir hér, framvegis hulin Guds á mér velþócknan verdi mæta!

4. Hvørt mun sú stóra heppni manns, hérvistar jøfn á døgum, betri enn mædu hlutdeild hans, hvørri þó yfir kløgum? andlát Guds barna endar neyd, eptir þessum vegsemdin beid med allskyns heilla høgum.

5. Hvád oss farsælir heimi í, og hellst má gæfu kalla, géfa mun drottinn gnægd af því, glis heims og sæld gjørvalla, sálunni gæfa engin er, en gód samvitska léttir þér, ok hvørt, sem á vill falla.

6. Hvad er veraldar heidur stór hennar skammvinnur sonum? hvad er andstreymis ólgusjór, opt løgdur fyrr enn vonum? fulltreystid drottni

drottni allir enn, annast gudhrædda vill hann menn, likn veitir ljúfum þjónum!

No. 43.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hriggist þú.

Sál mín! hvad gengur svo ad þér? sút og qvida því vekja ser, ørbyrgd er ama kann? minnstú Gud þér ætid ann, ord hans stunda, reid þig á hann!

2. Mikill hann æ og alvís er, allt hvad hann skóp ljóst vitni ber, um fødur forsjón þá, er mannskepnum likn vill ljá, lita vorar þarfirnar á.

3. Hvørs vid andvørpun hann qvad nej? hvørr af þeim góda leiddist ei, sem fadir barn sitt ber? af honum þyggjum ójafnt vér, allir þó hvad gagnlegast er.

4. Ríki, máttur og mildin þín, minn Gud! sem heyrir andvørp min, er sem og ádur, því hún kynslód frá kyni ný, kreptug skín øllum heiminum í.

5. Rikur þó treysti ríkdóm á, í ríki daudra gista má, riki Guds kaupa' ei kann. Elska mig, Fadir! fátækann, fadmi gullid hvørr, sem því ann.

6. Því sá þú elskar ædri er, enn gull og eigur metast hér, þín blessan þess er manns, yndi, heill og audur hans, einnig von til sælunnar ranns.

7. Fyrir þitt guddóms eilift ord, er þessa huggun gaf á jørd, þér, Jesú! þøckum vér, ebli þad oss ætid hér, umsjón Guds ad treysta, sem ber.

No. 44.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Hvad villtú svo qveina og klaga kjør útskipt þér, sála mín! því med sorgum svo þig naga? sjá! þinn Gud vill heillir þín; eg í Gudi gladur er; Gud! mín sál fulltreystir þér, øll' er reyni' eg viltú venda, til vegsamlegs og farsæls enda.

2. Hann mig aldrei yfirgéfur á hørmúnga vondu tíd; allt því, Fadir! athvarf hefir, ønd mín til þín fyrr og síd; hver ógn sem ad høndum ber, hugur skal ei fallast mér. Guds forsjónar fæ eg skoda frelsi' og líkn í øllum voda.

3. Hverja neyd, sem hlýt eg lída, hann vill aldrei gleyma mér, af því mun' eg engu qvída, ef misskiptir luckan sér; stund þá reynslu úti er, aptur líkn hann sendir mér; heims því orkar ecki' ad farga ossi' og slægd, þá Gud vill bjarga.

4. Qvina her ef ad mér drifur, ørugg er þó Gud mín borg, umsjá hans mér ætíd hlifir, allri frelsar mig af sorg, já, þó gjørvøll móti mér makt og vøldin fylki sér, eckért gégn mér orku nýtur, allt Guds vilja lúta hlýtur.

5. Í Jesú nafni' eg læt mér lynda lán, sem drottinn skiptir mér, blídt hvørt edur bágt vill senda, til blessunar þad ávallt er, í sorg og gledi sýnir hann, sig ástvininn trúfastann; enginn vard sá enn til smánar, á hans hjálp er stødugt vonar.

6. Vil eg, Gud! á vald þitt géfa, veikann mig og gjørvalt rád; lát mig heldur aldrei efa ást marg-reynda þína' og nád; hvad sem, Gud minn!

minn! þócknast þér, þad er víst allt heilnæmt mér; forsjón vís, eg vid þad kannast, vill mig födurlega annast.

No. 45.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Aldrei, mín sál! örvæntu hér, þó yfirdynji þrautir, Guds forsjón mild ei gleymir mér, þó gángi'eg þyrni-brautir: þér greidist vegsemd ætt frá ætt, alheims verndarinn gódi! alla líku fyrir æ ágjætt, öll jördin lof þér bjódi; aust því himnar hljódi.

4. Endurlausn vegna Jesú.

No. 46.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Upp! ad samsyngja engla-róm: æra sé Gudi' á hædúm! frelsud jörd, med fagnadar hljóm, færi pris í lofqvædum, því Jesús, líf sem lét á kross, líf og sáluhjálp færdi oss, heims föllnu ættum öllum; stýi sorg, ótti, stýi þrá, því féck hans vegna þócknun á, Gud vor þjódum gjörvöllum.

2. Dómarinn vard vor vinur, því vor ótti'k gledi breytist; ó hvílík heill, nær himni í honum pris af oss veitist! þú, hvörs fæding oss blessun bar, og blessadur daudi einninn var, hátignar himins vída, ásamt födurnum átt nú ráð!

æ!

æ! minnstú vor í likn og náð, Jesú! lausnarinn lyða!

No. 47.

Lagid: Kom skapari heilagi Andi.

Gud leit allt hvad hann gjerdi, sjá! gott hann þad allt og veglegt fann, Guds þad dásemdum greindi frá, gædsku, makt, speki lysa vann.

2. Almættis gaf hann ordi med, øllu skøpudu fjør og líf; styrk, fegnud, nægtum fylla réd, forsjón vís, máttug, góð, eilíf.

3. Um alla himna hvellur kór, hátt þá englanna lofgjørd qvad: vald drottins, mildi og vitska' er stór, verkid skøpunar birtir þad.

4. A manninum hér mátti sjá mest af øllu Guds dásemd þó, hans egin mind bar sjálfur sá, í sál' heilagri vitska bjó!

5. En þessi sképna', er allt féck gott, í reynslu veik þó falla vann; synd, eymd og dauda sjáum vott, sorglegann um breiskleika þann.

6. Lof sé þér, Gud! sem líknsemd í, leitst til veraldar ofan þá, med Jesú hlaut hún heill á ny, hann þegar birtist jørdu á.

7. Hann, ljós veraldar, heill og rád, hingad kom Guds ad boda frid, leid svo þolgódur hrigd og hád, hlydinn til dauda fødurinn vid.

8. Nú syngur engla helgur her, hátt lof, vor Gud er stór og vís! já allir frelstir játum vér; Jesú! um eilífd sé þér pris!

No.

No. 48.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

I nafni Jesú athøfn má, øll vor stofnast á jørdu; gagn og heidur ef ebla á, ei tjóni' ad valda hørdu. Allt, sem þanninn uppbyrjad er, allt til góðs horfa reynum vèr, og heilla takmark hljóta: Gud einn ad prísi verk øll vor, velferdar til hvert gaungum spór, á ønd' og lifi' ad njóta.

2. I nafni Jesú, eins og baud oss Jesús, vèr ákøllum, vonhraustir drottins nafn í naud, nád prísum Guds á øllum. Hvad hann skipadi, strax svo stód, sterkur, vís, mildur vor er Gud, honum jørd, himnar hlýda. Allt vel þvi heppnast mønnum má, miskunsemd hans, sem treysta á og fødur-forsjón blída.

3. I nafni Jesú endumst vèr, í nafni hans hèr þreyjum, hans ord í lífi ljós vort er, lind huggunar þá deyjum. Af grøf oss vekja vill med raust voldugri, þará setjum traust, hjá sèr til lifs innleida. Med engla-røddu þèr skal þá, þinn, Jesú! lýdur himnum á, lof endur-leystur greida.

No. 49.

Lagid: Þann heilaga kross vor herra bar.

Einum Gudi sè æra' og dýrd, er sinn son sendi hingad á jørd; hann stýri' og stjórni' oss øllum saman, svo vèr hann óttumst og elskum. Amen!

No. 50.

Lagid: A þig alleina Jesú Krist.

Á þig, ó herra Jesú Krist! eg set von mína' í heimi; þú elskar mig, það á eg víst, orð þín veit mér eg geymi. Af himni til vor ofan stést, og kénndir, leidst, huggadir best, blíd trygð þín eymda bætti kíf, blessadri hlíf, þinni fel eg því ønd og líf.

2. Mín synd er þúng, eg af því finn ángist og hugar-pínu, voladra þú ert vinurinn, veit svølun hjarta mínu! mín sála traust þig setur á, mig synda leystir bøli frá, en heimsins slægdum var-ar vid, mér veitir lid í freistni og géfur andar-frid.

3. Ebl mig, Lausnari! ætíd þér, til æru lífid vanda, ástverk það muna' og mikla hér, ad mig leystir þér til handa; fúslega, Jesú! feta þinn feril, náúngann elska minn, uns skipun sæ eg skiljast vid, skamtad lífs mid, eilífa sælu erfi' og frid.

4. Heidrum því Gud á himna-trón, hæstann fødur alls góda, og Jesúm Krist hans sæla son, sem leiddi oss úr voda; helgann anda, sem hugg-ar ønd, hørd villu-myrkra leystir bønd, en trúar gladt upptendrar ljós, til þess ad oss, audnast á himnum ædra-hnoss.

No. 51.

Lagid: Margt er manna bølid.

Oss géf, Jesú! øllum, ad frá þér ei føllum, frid þá fáum vér; þú gafst frelsid þýda, þeim frá

frá dróma strída, synd í setti' oss hér. Holdsins makt, heimsins prakt, ei skal binda oss í syndum, allir þér tilheyrum.

No. 52.

Lagid: Guds son kallar: komid til mín.

Allt á, sá Jesúm ástvin á, audveldlega kann skilja sá, vid heim og heimsins gædi; hvorr Jesúm ástvin á, þess géd, ánægt síns Guds rádstøfun med, huggun fann hrigd þó mædi.

2. Hvorr Jesúm ástvin á, sá kann óhult lifa, ei hrædist hann fors heims né slærdar-snørur; ef syndin skélfir sálu mín og synda-straff mig, Jesú! þín vernd trúføst ver óførum.

3. Þegar eg hefi þig ad eins, þá er eg bættur sérhvers meins, í neyd og deyd ei efast, øruggur stend í allri neyd, og geng fagnandi móti deyd; allt vel þú einn fær sefad.

No. 53.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn!

O Gud! þá heimar hrapa í grunn, hefur upp qvøl og dóms ógnun, frek ódygd fer veinandi. Hug-gladur eg vid heima fall, þig, herra Jesú! skoda skal, lausnara minn lifandi. Æ hér, unn mér, þér ad hlýda, þá ei qvída, þarf vid dómi, fagnandi syng eg; sæll hann komi!

No. 54.

Lagid: Greinir Jesús um græna trjed.

Jeg gledst, af því eg Jesúm á! hvad jafnast má vid gledi þá? hún í raunum hugsvalar hér, hagsæld velgengnis eykur mér.

2. Jeg gledst, af því eg Jesúm á! jeg veit hann píndist krossi á mín vegna, hans ef held eg bod, hlíf er Gud mín og ørugg stod.

3. Jeg gledst, af því eg Jesúm á! jeg stendst því heimsins svikráð slá, fors heims ei unnid fær mér svig, fullhuga gjørir Jesús mig.

4. Jeg gledst, af því eg Jesúm á! jeg vil sál' mína hvetja þá, ad þreyti sús hinn þraungva stig, því hann ei yfirgéfur mig.

5. Jeg gledst, af því eg Jesúm á! jafnvel ei daudann skélfist sjá, hann því vidbúinn hittir mig; heimfør mín verdur fridsamlig.

6. Jeg gledst, af því eg Jesúm á! jeg mun til hans í hædir ná, þar hann er vera honum med, í himna sælu fá hann sjed.

7. Já! eg gledst í þér, Jesú minn! jeg vil trúr geyma lærdóm þinn; mín gledi, lífgjøf góð ertú; gøfgan mín hljómi um eilífd sú!

No. 55.

Lagid: Konúng Davíd, sem kjenndi.

Son Guds ertú med sanni, sonur Guds, Jesú minn! son Guds syndugum manni, sonar arf skeinktir þinn, son Guds einn eingétinn. Syni Guds syngi gladur, sérhvørr lifandi madur, heidur í hvørt eitt sinn! 5.

5. J e s ú F æ d í n g.

No. 56.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Med gledi-raust og helgum hljóm þig, herra Jesú Kristi! heidri fagnandi' og hvellum róm, hópur þinn endurleysti! úr himna dýrd þú ofan stést, á jørd til vor, því súnginn best sé þínu nafni sóminn! það von og fegnud gódann gaf, gjørvallt mannkynid syndum af ad frelsa ertú kominn.

2. Sannleiksins Gud, þig sendi oss; í svørtum myrkra ranni, vitskunnar gladt geisladi ljós, þú gjørdir føllnum manni, blidur kénna ad þeckja þann, þig er oss sendi frelsarann, heiminn vid hann forlíka; vygd heiløg kénning heimtar þín, heidur því sýngi túngan mín þér, fyrir nád þvílíka.

3. Einskjærust dygd var allt þitt líf, en þínu, Jesú! gédi, oss ad bjarga og eymda kíf ad aumka sønn var gledi! óhuggadann þú engann létst, øllum því líkna vannstú best, fótsporum fylgdu þínum, sorga léttir og nádar nægd, nú skjótt vantrúin hvarf, en hægd veittir þú veikra pínum.

4. Plus fødurs vilja framqvæmd med, fullnustu gjørdir hlýdinn; bót og frelsi er fyrir sked fráhorfna Adams lýdinn, syndanna þúngu sektum frá, eg sídan qvittun vænta má, ad sigradir daprann dauda; hátignar því á himnum er, hnoss eilíft geymt og búid mér frelstum af fári nauda.

5. Med gledi-raust og helgum hljóm, þig, herra Jesú Kristi! heidri fagnandi og hvellum róm, hópur þinn endurleysti! í himna dýrd upp aptur stéist af jørd, en oss þín nádin best, yfirgéfur aldreji: honum, sem vald og heidur ber, Hallelúja! lofsýngjum vér! øll kné sig audmjúk hneigi!

No. 57.

Med sinn lagi.

Mildi Jesú! sem manndóm tókst í Maríu Jómfrúr qvidi, þar med heill og hjálpraedi jókst, hverjum sem á þig trydi; þú sást vora eymd og andar-tjón, øllum var búin skømm og smán, ángistar qvøl og qvidi.

2. Yfir oss virdtist aumka, þig, ei kunnir þad umlida, ad villu gengjum áfram stig, ei vildum Gudi hlýda: af himnum komst í heim til vor, hófst oss því lausn og fridur stór, fyrir þinn dýrstann dauda.

3. Og þú hefir oss øllum sagt; á þig skyldum vér treysta, offur þitt, hlýdni, ást og makt, af syndum hefir oss leysta; eflaust því setjum á þig trú, allt þad gott sem oss lofadir þú, aldrei kann oss ad bresta.

4. Vor bródir kjær þú ordinn ert, ætíd vilt hjá oss byggja, vernd og adstod oss veitir bert, vér viljum hjálp þína þyggja. Þad er oss gagn og gledi stór Guds son ordinn er bródir vor; hvad má oss sídan hriggja?

5. Heidrum og lofum herrann vorn, hann einn oss endurleysti; vér erum med þér blessud børn, bródir vor, Jesú Kristi! gledji oss jafnan gáfa sú, Gudi þeckum hans ást og trú, líknsamaun sig auglýsti.

No. 58.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Frá synd og deyd svo frelstumst vér, fagnadar-sýngjum-hljómi: Frelsarinn í heim fæddur er, þann føgnud vereld rómi! jørd syndug himins fèck nú frid, fullsæla' eilífd gledst því vid, Jesús þá von oss veitir; vort líf nú reiknast reynslu-stand, rètta himininn fødurland; upp þángad allir leiti!

No. 59.

Lagid: Rís upp, mín sál! ad nýju nú.

Upp! upp! á herrans hátíd nú, og hátídlega þig tilbú, ást Guds audmjúkur lýsa! kjærleika med, kann þacklátt gèd, kjærleikans Gud ad prísa.

2. Seigdú med blíúgu sinni fyrst, svo elskadi mannkynid víst Gud vor, ad son útsendi. O! gædsku hnoss! Gud elskar oss, geymir med fødur-hendi.

3. Vor elskulegi vinur sá, vort hold og mynd sig tók uppá, støddum í stórum voda, Guds vitsku, rád, gædsku og nád, gaf oss þar med ad skoda.

4. Hann er þín heill, tak hlutdeild þú, hennar med sannri bót og trú, í' hans nafni'

á hværjum degi, ei dýrkar hann, sá hrópa vann, Herra! en betrast eigi.

5. Eg vil þacklátur ydka mig, ad sýna rétta trú á þig, hughreysta, hjálpa, sedja, hjörtu gudhrædd, af ángri mædd; í þínu nafni gledja.

6. Ráð! kraptur! hetja! allt af þér, er það himin og jørdin ber; það allt þér þackir segi, øll kristin þjód, þig prísi glød, þér øll kné þácklát hneigi!

7. Vegsamid Gud! hann hjálpar fús; hugg=an nádþyrstum er Jesús. Allir hans endur=leystir! hátt prísid hann, vorn hjálpar=mann, hans miskun gladir treystid!

No. 60.

Lagid: Guds son kallar: komid til mín.

Upp! gledjist allir, gledjist nú! gledi uppfyllt brjóst vor sú, Guds ást vorn fegnud glædi! Því Jesús, heill vor, hann er nær, hans ást á oss hún er frábær hann voru holdi klædist.

2. Burt sorg! ei meir vor hjörtu hrell, himnesk kjæti! þau upp nú fyll, ad Jesú fagnad fáum, med audmykt, bæn, þøck, ást og trú, ei=líf huggunin vor er sú, sem af hans nád vér náum.

3. Þinn fridur Gud! sem ædri er, enn allt hvad þeckjum, skynjum vér, vor hjörtu og hug=skot geymi í Jesú þecking, uns hjá þér, eilífr=ar gledi høldum vér hátíd í betra heimi!

No. 61.

Lagid: Jesú þínar opnu undir. (sjá No. 40. bls. 40.)

Dýrd sé Gudi'í hæstum hædum! himin sýng=ur fegrum hljóm, mannkyn hrært í innstu

ædum, undirtak med loffaungs róm! allt Guds speki, miskun, mátt, mikli, gøfgi, prísi hátt: dýrd sé Gudi'í hærstum hædum! hrósi jørd hans ástar gædum!

2. Ef þú ecki undrast, madur! og ástar Drottins vermist il, né audmjúkur gjøriſt gladur, Guds svo elsku finnur til, hværsu máttu' hans mildi þá, maklegt þackar-offur tjá og med engla lofsaung lýsa líkn vors drottins, þacka, prísa?

3. Dýrd, allsherjar Drottinn! þína, í dúpti flatur eg tilbid; ást þína, og eymdir mínar, audmjúkur eg kannast vid: hvad var eg? þú miskun mér, minn Gud! gafst fráhorfnum þér; eigi sýni þyrmdir þínum, ad þrífir mig frá audar pínum.

4. Allt mitt dagfar yfirlýsi, ad eg sé þeim hrærdur af, undrum nádar, allt þá prísi ást, er son þinn heimi gaf! sú í blýdni helgi mig, hans svo feti'eg dygda stig! lof, tilbeidsla' og þøckin þýda, þessi sé mín hér og sídar!

5. Dýrd sé Gudi'í hærstum hædum, hværr sinn son gaf føllnum mér! mannkyn hrært í innstu ædum, aldrei gleym því veitti' hann þér! almátt, speki' og elsku þá, allt mitt líf vídfrægja má, uns eg Gudi' á himna hædum hef upp lof, med englaqvædum.

No. 62.

Lagid: Ofan af himnum hjer kom eg.

Allir samsýngi engla-hyrd, í upphædum sé Gudi dýrd, sem nú lét jørdu fallna fá frid, hefir mønnum þócknun á.

No. 63.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Gledji sig gjørvøll jørd í Gudi sínum! fagna Guds fridkeypt hjørd! frelsara þinum! hvørs fæding þér, full nád himneskri bodast; þygg, tilbid, þacka' í trú þessa Guds ástgjøf nú! skyldu þin skoda.

2. Sem fánginn frelsi gledst, þann fjøtur reyra, leystur til lífs þá qvedst, lausn fær ad heyra; eins fagna þú frelsi og lífgjøf dýrri! Gud synd uppgéfur þér, Gud þig umvefur hér, nád fødurs nýrri.

3. Sá fæddist fýs sem leid forsmán, bønd, pínu, fráfnúid fólk med deyd frelsadi sínum, honum lofgjørd, hans kristni vanda ætti; hann færdi' oss frid vid Gud, frid vid vor hjørtu med, því brot vor bætti.

4. Syng, leik med hjarta' og hug hans prís, og fagna, um hans stór, alvoldug, ástverk ei þagna, þín hegdan øll, hans þjón þig æ augtýsi; síst heimur, hold og blód, þér haldi' á glæpaslód, helg hlýdni' hann prísi!

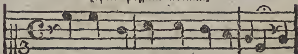
5. Hvørt gagn þræl þrjótskum telst, ad þyggja frelsi, ódæll ef aptur selst ánaudar-helsi? hvad notar þér, nád fyrir Krist ad þyggur, ef fanngnum enn nú blind, yfir þér drottnar synd, og í' løstum liggur.

6. Fulltreyst hans fridar gjørd, en fjøtrum lasta, fyrir hans eldur ord øllum burtkasta, sá ok hans ber, ok sinna synda brýtur, harm-

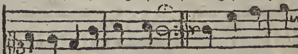
ar og hatar brot, helgadur eilíf nót hans frelsis hlytur.

No. 64.

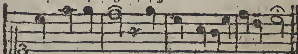
Lagid: Hvørr sem ljúfann Gud lætur ráda.
og: Hvørr veit hvad fjærri'er æfi endi.
(eptir þessum nótum.)

Kristnir menn um fram all = ar tidir, er
Hverf = i áng = ist = ar qvein og qvídi! hvørr

þess = i tíd oss gledi = lig.
Kristum elskar gledji sig. Hann best sem mann=

a bætti rád, bor = inn er nú af fødurs nád.

2. Vort hjálprád Guds son vera fysti, til vor ofan af himnum stê, med hegdun oss og lærdóm lysti, leid píslar=vættis dauda' á tré; hann uppreis og til himna stê, himna vegur svo greiddur sé.

3. Frelsari'! ástverkum frægstu þínum, med fegins rómi lysum vér; en veit oss styrk, svo alúd sýnum í dygd og trú til heidurs þér; í útvaldra flocki' um eilífd þá, ædst lof þér syngjum himnum á.

No. 65.

Lagid: Frelsarinn er oss fæddur nú.

Föllum nú til fóta Krists, sem fæddist oss til lausnar víst; fèck oss á himnum frid og vist; syngi hans hjørd honum lof og dýrd og þackargjørd!

No. 66.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Heim til vor Frelsarinn fæddist! fagni hans endurleysta hjørd! straff hinns alvalda', er hold allt hræddist, horfid er, fridi lýst á jørd; Guds sonar frelsi gledjumst í, Gud er vor fadir uppá ný.

2. Oss, sem ad réttinn barna brutum, brast adgáng ad hans ást og nád; en sekta-gjøldin ótt ast hlutum, eilíf, því bod Guds høfdum smád; oss nú Frelsarinn fæddur er, frid, lausn og sælu hrepptum vér.

3. Upp! upp! mín sál! þygg ástgjøf þessa audmjúk, fagnandi tilbid hann; "ordid vard hold," ad bjarga' og blessa barn sitt lèt Gud oss fædast mann:- vikna mitt hjarta vid þá nád voldugur Gud þèr hefir tjád!

4. Frá allri synd, hann fólk sitt hefir, frelsad og keypt til eignar sèr; hann lyst og krapt til góds því gèfur, gjæt vel! finnur þú slíkt hjá þèr? blómga med dygdum breytni þín, blessad hans dæmi af þeim skín!

5. Af því fagna ad er nú fæddur, Endurlausnarinn syndarans; þó veikur sèrt, samt vert' óhrædd-

hræddur, vel mun þig styrkja kraptur hans! Guðs sonar frelsi gleð þig í, Guð er þinn faðir uppá ný.

No. 67.

Lagið: Guð miskuni nú øllum oss.

Þ trú undrandi' eg tilbið þá, trúfesti' og speki þína, er fær ó! Guð! mín sál að sjá, við sonar þíns holdgun skína; þín loforð hafa eiðs krapt øll, engin hindran þau tefur, ó! hvað þín speki furðu-full, og forsjón allt umvefur! takmarkað hvað eitt hefir!

2. Jeg má viknaður játa það, jeg hef reynt forsjá þína, Guð! þitt auga mér gjætti að, um gjørvalla æfi mína. Hvørr leiddi mig í lífið inn? lét víss kjør opin standa, hvar ótal gjæða gnótt eg finn? hvørr greiddi mér til handa, veg gégnum margann vanda?

3. Faðir! trúfesti' og forsjón þín, framar eg við það kannast; fyrr enn eg til var minntist mín, mig hefir síðan annast; mér valdi bæði stund og stað, og stand er hentast væri; mín gleði sé í-grunda það, Guð! svo þér þakkir færi, af allri önd sem bæri.

4. Þín trygð og speki'er skjært mér skín þá skoða' eg kjør þíns sonar, sé einka hlífð og aðstoð mín, atkéri minnar vonar! þín forsjón vís, er héldt sín heit, hann gaf til frelsis manna, mér til hjálpráðs æ meðøl veit, mína nauðsyn vill annast, bjørg þá af verøld bannast.

No.

No. 68.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

O vor Herra Jesú Krist! oss í manndóm borinn, þú hefir allann lýd þinn leyst, til lífsins ádur kjörinn, opna vor hjörtu, ad vér nú, ord þín geymum med réttri trú, hvar med hér á jördu, endurfæddir eignumst vér arf himna med sjálfum þér, og blessud börn þín verdum.

6. Jesú Pína og Daudi.

No. 69.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Reyn hjarta mitt! ransaka mig! réttláti Gud! eg kém fyrir þig, sjá! hvört eg heils er hugar! nær hugsa' um Jesú hjartans qvöl, heita elsku og písla böl, sút kröckva sálu bugar; hans þjáning öll mín heilsa er; hvílíka nádar dásemd hér, virdtist þú veröld sýna! hvenær hef eg nóg hugleidt þad? hvenær best sem gat vegsamad, af allri sál' elsku þína!

2. Fridar-höfdingi! hetja, rád hins hærsta kraptur af Guds nád, hér klæddist holdi' og blódi; fórn synda, Jesú! verda vannst, værd á flecklausri sál ei fannst, af qvala feikna flódi; þinn vinur svikrád veita fer, vopnadann skara senn ad ber, hörmúnga hefst upp tími, qvalanna ofbod þreyngdi' ad þér, þú hrópar: "Gud! ef mögulegt er, "bikar sá burtu rými."

3.

3. Líkt dropum blóds afdundi þinn, dýr sveiti, Jesú! máttfarinn, til jardar þér flotum fleygir; þú son hins hærsta bljúgur berst, bæn þinni vid þá qvøl þú skérst, opt gjørdri þinn Gud þeigir, jafnvel í strídi styrktann þig, stórkostleg qvøl og skélfilig ógn þó og ángist mædir; sekt manna hlódst þig sjálfur á í syndugra hendur gafst þig þá, gédhraustu med þolgædi.

4. Þú, Guds réttláti' og sanni son! sjálfur barst íllvirkjanna laun, saklaus og sannheilagur; svo var því fyrri fyrirspád, framkom nú drottins hjálpar-rád, vor fridar og frelsis dagur! íllþýdid þyrsti í þitt blód, offsann þín hógværd af sér stód, svo frelsast sálir kynnu; jeg þinn leysíngja játa mig, Jesú! því allra synd á þig hlód Gud, svo frid vér finnum.

5. Ad þræls mind þú audvirdist hér, en ædstu dygda skart þó ber, ætíd þitt ástar-hjarta; þolir svo hatur, hád og smán, hørmúngum, eymdum fullur; rán matst ecki mind Guds bjarta; þig, sem Gud hét oss sáum vér, en samt eckért oss þeckt á þér, ei mind né fegurd frída, fyrir þér, eilíft athvarf mitt! andlit þeir jafnvel byrgja sitt; sáttmáls-børn sjálf þig nída.

6. Offur varst, sem Guds eilíft rád ályktad hafdi, en af nád, vildir þú vægd oss sýna; fyrir misgjørdir fólksins þíns, fyrir sekt brotlegs manna-kyns, þín var þjáníng og pína; ákjærdur sak-laus engu hér ansar, en sjálfur kross þinn ber, sem lamb er bana bidur; fús, eins og hugprúd hetja bar hels neyd, sem oss maklegust var, ást hans fyrir auma lídur. 7.

7. „Eg mátti telja mín øll bein, mínar hend-„ur þeir hafa' med flein og fætur gégnum grafid; „feitir umkríngdu uxar mig; ómildra hópur gladdi „sig, 'sína vild sjed ad hafi; eg hrópa, en mín „hjálp er fjær; þeir hæda mig, sé hann Gudi „kjær, hann klagi, hjálp mun kanna! madkur „eg, ecki madur, er nú, mig í daudans dupt „leggur þú, spott lýdsins spé mannanna.

8. „Bráð qvalarans eg ordinn er, eg hrópa, „þú ei svarar mér, mig yfirgéfa allir; þjakadann sár „þá þorstinn skar, þeirra veitt svølun eintóm var „beiskt edik blandad galli, sem var mitt hjarta' er „sundur smelt, svo sem vatni er mér úthellt, mín „ángist er þeim gledi; því yfirgafstú þjóninn þinn, „brautmæddann, ó Gud minn! Gud minn! af „andar þúngu' erfidi?"

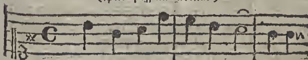
9. Þú hneigir nidur høfdi þín, hrópar full-komna borgun mín! þú deyr, jørd døpur titrar; erfidi hef'eg aukid þér,, ó! Drottinn! hrædda sál' þad skér, um píslþína' eg þenki bitra; hvad er eg frelsi' ad fèckstú mér? æ fengi'eg allur þack-ad þér, sjá, Drottinn! vægd mér sekum! áfýsa skal þín ástin mig, ad unna þér, svo aldrei þig, særi med syndum frekum.

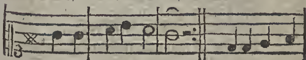
10. Ørvænting sælu' um eilífd má, alla sár-lega hrella þá, er forsmá forþénun þína; þeim ecki stunda' í ást og trú, ástgjøf þvílíka' ad virda nú, til þýngra dóms þín er pína, synda þjónum er sífeldt þig, med syndum smána', en játa sig, forþénun þinni treysta, hvørr ord þín smáir elsk-ar síst, hvørr ei þig elskar dæmist víst, qvøl þín hann kann ei hreysta.

11. Þú hefir heitid hjástod mér, ad hlýdnast æ og fylgja þér, ótta Guds eg svo læri; þín heilög písl mig huggar ein, hvønær sem synda banvænt mein, samvitsku hrædda særir; gjør mig brennandi' í bæn og trú, bind mig í elsku vid þig nú, þitt dæmi géf eg geymi. Veri þín qvøl mín vørn í neyd, velgengnis-styrkur, hlíf í deyd og huggun effta' í heimi!

No. 70.

Lagid: Sæti Jesú! sjá ofs hier.
(eptir þessum nótum.)

2. Æ! hans hjarta sáru sorg! sérhvørs vinar huggun sneyddur, leid hann fyrir allra ørg afbrot, smádur vard og deyddur. Harma-skál hann hlaut afdrecka, hann svo fengi' oss Gudi þecka.

3. Hvørr fær qvøl íhugad þá, svo hjarta vikna þess ei mætti, og þó lída sekann sjá, synda þúngu refsíng ætti! en, hár lídur heilagleiki; hjartad kleckni, raustin veikist!

4. Hann leid fyrir heimsins synd, hádúng, undir, bønd, qvalrædi. Hann, sann-nefndur lifsins lind, létst á tré vid daudans mædi. Fús hann dó og fól sinn anda, Fødurs, hlýdinn, geymslu handa.

5. Gódi Jesú! géf ad mér, gleymist síst sú elskan megna, er saklausum þrýsti þér, þetta'ad lída minna vegna! minníng krossins qvalar þinnar, kostnad votti lausnar minnar!

6. Géf eg mína gráti synd, géf eg medur varúd fagni fridi' og sæld; þín sorgar-mind, sí-áminni best hvad gagni! eg vard keyptur, æru' og sóma allt skal mannkyn Jesú róma!

7. Virdstú' af nád mér lidsemd ljá, ad líkjast þér og fylgja hradur, þér, sem létst mig lífi ná, lifa'á ný, og deyja gladur! hátt þig prísa um heiminn vídann, heidra nær eg dey og sídan!

8. Þad, Frelsari! vonar víst, vonar æ þinn endurleysti. Þú óvirdir veika síst von, sem styrkja, þér eg treysti: þegar fjør í dauda dvínar, Drottinn! medtak sálu mína!

No. 71.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mér, Jesú! herra minn! ad hugsa' um pínu og dauda þinn; hjálp mér íhuga elsku þá, er lét þig deyja krossi á; hjálp mér ad þeckja og þacka þér, þá miskun sem þú veittir mér.

2. Máttug guddóms ímind þó sért, madur á jørd oss líkur ert, hlýdinn allt fram í ytstu neyd, já! allt ad krossins bitrum deyd, sleginn og píndur í vorn stad, alls heims þá barstú misverknad.

3. O hvørsu verk þad háleitt er, heilagt og blessad fyrir mér! þá eg vil meta þetta' eg finn, þar vid ørmagnast huga minn, titrandi hjartad sektir sjá syndanna' og ángist finna má!

4. Gud af réttlæti ríkur er, rángá því straffar breytni hér, fullt af kjærleika Guds er géd, gjarnan líkn sendir hegníng med; á Jesú krossi eg þess má, med ótta' og furdu vottinn sjá.

5. O herra Jesú! Jesú minn! jeg reidi mig á dauda þinn, og er framkropinn fyrir þér, Frelsari minn! í dupti hér, þín ástin fyllir undrun mig, ønd mín þacklát því prísar þig.

6. Þín gædska yfirgengur manns gjørvalla þánka' og skilníng hans, skyldi'eg þess vegna vera nú, valltur og laus í minni trú! eg, madur, þarf ei ætla mér, útgrundad fá, hvørr drottinn er.

7. Guds mikilleiki er mestur sá, mønnunum nád og elsku tjá; audmýktarfullum anda í, egum vér hann ad prísa, því hans nád og mildi mikil er, oss mønnum sem hann veitir hér.

8. O minn Frelsari! anda þinn, andann lát jafnan fræda minn, svo hørmúng þína hér á jørd, heidri'eg í trú og þackargjørd, og ad trúlyndur ydki eg ástsemd og stundi dygda veg.

No. 72.

Med sínu lagi.

Jesús, sem ad oss frelsadi, einn var hann saklaus fundinn; um midnátt sem einn illvirki, er fánginn og svo bundinn, og færdur ógudlegum lýd, sem á hann lýgi bera, hæda og smána hrákum med, hvad gudspjøllin kunngjøra.

2. Á føstudagsins fyrstu stund, þó findist søkin engin, í Pilati hins heidna hønd, hafdur var sem mordíngi, frómann Kristúm og fridhelgann fann og svo vidurkenndi, því frá sér í haldi hann Heródi Kóngi sendi.

3. Um þridju stund ad strýktur var og stód, sem lamb beid dauda; þyrni-kórónu þúnga bar, þar med purpurann rauda, reyrlegg í hønd til hádúngar, høgg og spott vard ad reyna; til krossfestíngar sjálfum sér, sinn kross hann bar alleina.

4. Nær sjøttu stund ad negldur var nakinn á krossinn Kristur, og blódi sínu' úthellti þar, upp med krossinum reistur, vidstaddir margir hæddu hann, hæddi annar uppfesti; um land allt myrkri lysta vann, ljóma bjørt sólin misti.

5. Um níundu hann hrópar hátt, horfinn qvad Gud sér vera, en þeir gallid og edik brádt upp ad hans munni bera; Jesús þá sína uppgaf

ønd,

önd, í tvennt fortjöldin hröckva, hardlega jardar hristust lönd, hellur í sundur stöckva.

6. Hinna krossfestu'um qvöld var sagt, qvalarar bein ad brjóti, en sídast var í sídu lagt, sjálfur Kristi med spjóti, blód og vatn þar strax útaf rann, uppfyllta ritníng segir, Jóhannes, því ad þad sá hann, þeim votti trúa megid.

7. En þá dagur á enda var, ágætur, ríkur herra, Jóseph adkom af krossi þar, Krists lídid hold ad bera, eins og sídur veglegur var, vel þad smurdi til grafar, vardhalds menn sídan sátu þar, svo sem Matthæus skrifar.

8. Hjálp' oss, ó Jesú herra kjær! harda qvöl þú sem reyndir, ad hlýdnir þér æ verduín vær, og vörumst allar syndir; dauda þinn og hans sanna sök, svo jafnan vër gaumgjæfum, og þig, Drottinn! med ást og þöck, æfinlegana lofum.

No. 73.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Misgjörd þá mig áklagar, mín huggun, Jesú! sért, örvæntíng ei mig bagar, athvarf mitt því þú ert, æ! til ad fœra frid á jörd, yfir þig dæpur dundi daudans ángistin hörd.

2. Hrærdur í hjarta mínu, hug-gladur prísa'eg þig, ad þú ángist og pínu einninn leidst fyrir mig, æ! eg því gleyma aldrei vil, hvad margt þú máttir lída, mönnunum frelsis til.

3. Mín sála hellst íhugar, hvad leidst til frelsis mér, af því þá yfirbugar ill sídur girnd

mig hér, og síst heims flærd mig svíkur þá eg þin fótsporin feta, ferli lífs þraungum á.

4. Mér géf þol mædu' ad bera, minn kross og alla neyd, og þér trúann æ vera, allt fram ad mínum deyd, en hjartad fridi uppfyll þú, ad eg ánægdur lidi, eins og þú leidst, Jesú!

5. Og sem þú oss til besta, útgafst líkama þinn; hjálp, eg med alúd mesta elski náúnga minn, og þó vanþackad verdi mér, í kjærleiks ydju réttri, eckért mig letji hér.

6. Svo vid æfinnar enda, eg dey í von og trú; um eilífd eg fæ lenda í dýrd med þér, Jesú! þig, sem hér leidst, eg þar mun sjá, á Guds há-stóli' og gjalda þér gøfgun himnum á.

No. 74.

Lagid: Jesú þínar opnu undir. (sjá No. 40. bls. 40.)

O minn Jesú! øll þín pína, alla sefar hrigd og neyd, huggast eg þá hørmúng þína, hugsa um og beiskann deyd; til lausnar allt þvi leidst-tú mér; lát mig aldrei gleyma þér! þér, sem synda-sekt barst mína, saklausann þá létst þig pína.

2. Ef mér flýgur synd í sinni, svikult mitt ef freistar hold, þú æ sért mér þá í minni, þar vid krossinn stódst á fold, hæddur, qvalinn, hat-adur, huggun vina ørsneyddur, fjøtur synda' eg fæ þá slitid, og fullur viknum til þín litid.

3. Heims ef lyst mig gislig ginnir, glæpa fram á breidann veg, gjálifis ad glaum eg sinni, gédhraustur, nej! segi eg; heims lyst Jesúm hengdi'

þengdi' á trèd; þins rèttláta qvaldi géd, burt holds lyst úr brjósti mínu, bjó hún lausnaranum pínu.

4. Ef mér ógnar ótti' og mæda, eg þá, Jesú! med þèr líd, mig þau ecki megna' ad hræda, eg minnist á þitt dauda strid, þitt mér kenndi þolugt géd, þolinmædi' ad sigra med; æ! eg vil þèr eptir feta, ebl mig bædi' ad vilja' og gèta.

5. Og þó hel á fund minn fari, fulløruggur samt er eg; þú, mín vernd og minn lausnari! máttir gánga sama veg; og þú vegsemd ávannst þèr, en fèckst stad tilbúid mér, í þíns fødurs fridar ríki, finnst þar eckert bøl né sýki.

6. Jesú! sál áminntú mína, ad minna vegna blód þitt rann, kross þinn daudi qvøl og pína, qvittun synda' og lausn mér vann; þá skal øll mín æfistund, offrud þèr, en hels vid blund, þig mitt andvarp esfta prísa, upp til dýrdar holdid rísa.

No. 75.

Lagid: Upphef eg augun mín.

Grát auga! Guds son dó, sem gjørdi þó vel allt, hjálp í neyd heimi bjó, heill útbreiddi ávallt; sannleiks kènnarinn klár, á krossi deyddur er, vegur er herrans hár, hann ecki skiljum vèr.

2. Jeg fagna Jesús dó, jeg veit sú menn fèck grætt ógn daudans eydd burtsló, Adams má gledjast ætt; lífs morgun-rodinn ljós, leyptrar heims ættum hèr, vors Guds úthrópar hrós, hans gædska eilíf er.

3. Vonarfull venda mín vætt tárum augun sér, í himin upp til þín, ó Gud! hvørs mildin er eilíf og heidur hár, hvad er lífs søknud ró? hvad er heims freistni' og fár? fyrir mig Jesús dó.

No. 76.

Med sínu lagi.

Minnstú, ó madur! á minn deyd, minnstú á mína sáru neyd, minnstú þad eg hefi einn fyrir þig, í daudann gefid sjálfann mig.

2. Þad láttú þér nú vera kennt, ad þetta hafir þú ei forþént; af elsku hef'eg þér allt þad veitt, en ecki fyrir þitt verkid neitt.

3. Því láttú þad uppvekja þig, ad þú komir fram fyrir mig, med ángri' og ydrun hjarta þíns, svo ad þú njótir dauda míns.

4. Ad sál þín verdi af syndum hrein, og saurugleg laſtagrein, fyrir þann dreyra' í dapri pín, sem dundi út af sárum mín.

5. En hvørju gegnir heimskan sú ad hugsa fáir um þetta nú? margur er sá madurinn þar, um mína pínu' ei hirdir par.

6. Hvørninn hann kunni helst ad fá, hjálp andar sinnar, og leysast frá, hrelling í dauda' og hugar pín, og hegning fyrir syndir sín.

7. En fagna og gledst mín fátæk hjørd, fyrir minn dauda hólpin gjørd, sem hefir allt þitt traust á mér, ad vísu vil eg hjálpa þér.

8. Í mínum dauda er þitt líf, þín hjálp, þitt traust, þín einka hlíf, mín elska sé upphvatníng þér, í dygd og trú ad líkjast mér.

9.

9. Lof og heidur sé, Lausnarinn! þér, likn fyrir þá, sem veittir mér, fyrir þinn dauda' og dreira foss, ó Drottinn! hjálpa ellum oss.

No. 77.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Í þínum dauda, ó Jesú! er mín lífgjöf og huggun trú, dásemdar kraptur dauda þíns, dreifist nú inn til hjarta míns, uppá þad synd og illskan þver, útaf deyi í brjósti mér.

7. Jesú Ord á Krossinum.

No. 78.

Lagid: Greinir Jesús um græna tréd.

Ad Jesú krossi kom og bíd, kristin sál! og því gódfús hlýd, sem frelsari þinn sagdi þar, seinast verøld til huggunar.

2. Hann fyrst óvinum fridar bad: "Fadir, (segir hann) "tilgéf þad! villtir á synda-vegi "hér, vita þeir ei hvad gjøra mér."

3. Fyrir mér bid, Frelsari minn! ef fer eg villt um lærdóm þinn, og advaranir ecki fá, aptrad mér lasta vegum frá.

4. Harmþrúnginni, sem módur mót, mænd-ir augum, vid krossins fót, og þinn Jóhannes henni þar, hjálpar-mann, vin, son, ávísar.

5. Þegar mig undir þinn kross ber, og þrýtur vina stodin mér, sorg, óvild, neyd, mig hata' og hrjá, hjálp Jesú! send mér adstod þá.

6. Strax, er ræninginn sínar sá syndir ydrandi' og vildi ná, fyrir þinn dauda frelsi' og hlíf, fullvissu naut um eilíft líf.

7. Huggun af þínum munni mér, minn Jesú! gef, þá deyja fer! unn mér í tíma ad mér sjá, og þér í vegsemd lifa hjá.

8. Þig qvaldi' á sál' og holdi hørd hørmúng, þad fjórda vitnar ord: "hvørs vegna, minn "Gud! minn Gud þú! mig hefir yfirgéfid nú."

9. Þitt hróp og ángist, Herra! hér, huggun og von þá géfur mér, ad yfirgéfast ei eg skal, um daudans þó eg rási dal.

10. "Mig þyrstir," þú vannst hrópa, þó þér enginn svala-dryck tilbjó, lífs kraptar tóku' ad tæmast þér, til þín súrt edik rétt þvi er.

11. Birladann sárri beiskju mér, bikar ef daudinn rétta fer, ó Jesú! stødugt géf mér géd, gódri ró hann afsúpa med.

12. Qvalanna mældann kaleik þér, Kristi! hlýdinn útdrackstú hér og lýstir: hvad ályktad sé, "allt fullkomnad," á krossins tré.

13. O! hjálpráds géfna huggun þá! hédan af synd og daudi má, ecki skelfa mig aumann mann, eilífann sigur mér þad vann.

14. Allrasídasta ord þitt nú, er mín lífs von þá sagdir þú "Fadir! í þína fel eg hønd "fram- hér -lídandi mína ønd."

15. Géf

15. Géf mér svo læra'ad lifa þér, loks burt í fridi sofni'eg hér, fullþuga eg í fødurs hønd, fela svo megi leysta ønd.

No. 79.

Med sinn lagi.

Jesús Kristur á krossi var, qvaldist allur hans líkami sár, med hinni mestu pínu, sjø ord vor drottinn sagdi þar; haf þau í hjarta þínu.

2. Fyrsta: sýnir hans sinni' og nád, sinn fødur kreptuglega bad, um heill óvina sinna: minn Fadir! fyrirgéf þeim þad, þeir vita' ei hvad þeir vinna.

3. Annad: merkir hans mildu trú, munadarlausri segir nú: "sjá! þar er son þinn, qvinna! "Jóhannes! módir þín er sú! henni skalt um-"sjón inna."

4. Þridja: hans mikla miskun er, minnast þess jafnan skyldum vér, ræníngja svo réd svara: "Ðu efa skaltú'í dag med mér, í mínu ríki vera."

5. Fjórda: sýnir þér synda mátt, son Guds kallar á krossi hátt: "Gud! því vilt mig for-"láta? hardlega qvelst allt holdid mitt, yfrid "mjøg úr máta."

6. Fimta ord hans skalt festa'í hug; Frelsarinn dýrt ad keypti þig, því sagdi hann: "sig "þyrsta," hann girntist heill mannkynsins mjøg; hold hans sárt naglar nísta,

7. Sjøtta ord kristnum sé innrætt, synduga alla fær þad kjætt, hvønær í hug þad kjæmi:

 "upp-

"uppfyllt er allt" og øll synd bætt, med minni qvøl í heimi.

8. Seinasta', "þér Fadir! fel eg í hønd "fram nú lídandi mína ønd." Eg bid þig, minn Lausnara! heilags anda mér huggun send, þá hlyt eg af heimi fara.

9. Ljúfi Jesú! þín lífsins ord, lát mig øll geyma hér á jørd, í trú og hjarta hreinu, en med þér sídan æru' og dýrd, ødlast í ríki þínu.

No. 80.

Lagid: Skapari stjarna herra hreinn!

O Jesú! sén ordin þín, andláts sídasta huggun mín, sál' minni verdi sælan vís, med sjálfum þér í Paradís!

---

8. Jesú Upprisa.

No. 81.

Lagid: Gled þig Guds sonar brúd.

O! hjálprád! uppreis hér, sá allt líf hafdi'í sér, upprís gled ønd mín líka, athuga dásemd slíka: ei gátu heljar- hørdu haldid -bønd drottni'í jørdu.

2. Hann uppreis, heyrid þér, hann, sem ofsóktud hér! hann þér hótudud, leiddud harmqvæli yfir, deyddud, nú daudans allt ofbeldi, undir hans liggur veldi.

3. Hann

3. Hann uppreis! heyri nú, hvorra veik reynist trú! undir hans krossi eigi, efasemd nein svo beygi; uppreis af ædstum krapti, ydur lífs von því skapti.

4. Ei hrædist eg nú þinn, ó daudi! brodd, því vinn; nær sem þú kallar kém eg, hjá Kristó stadar nem eg; eg lít gégnum gröf svarta, gledi ljós himins bjarta.

5. Vissu lífs eilífs ljer, Lausnarans sigur mér, megnar ei mig ad fæla myrkur grafar né kjæla; um jørd all-lítid géf eg, í Jesú lífs-von hef eg.

6. Jesús upprisinn er, alfegnud þetta lér, frelsis foringja halda, féck ei band daudans kalda; hann uppreis, upp-skal rísa, önd min og nafn hans prísá!

No. 82.

Lagid: O fadir himneski og eilífi Gud.

Lof syng eg drottni, sem lífid gaf mér, lofgjördin honum og þacklætid ber, Jesús af gröfinni frægur út fer, frelsari minn veit eg lífs er.

2. Unun, von, huggun, þar øll byggist á, ó drottins hásæti ríkjandi'er sá, sem leysti mann-kynid syndunum frá, sídar til hans koma eg má.

3. Mína úr jørdunni mold reisir hann, mig nýju lífi sem gæda þá kann, medur þeim útvøldu mér sætis ann, minn Jesús þá eg fer hédan.

4. Grafar bed mitt lít eg gladur því á, Gudi fel tímann, nær leysi hér frá; eg sæ mér

mér himininn opnadann sjá, og vil sem fyrst heim til Guds ná.

No. 83.

Lagid: Túnga mín af hiarta hljódi.

Sá krossfesti Kristur lifir! kristinn engann skal því mann, daudans falla ótti yfir, engin gref hann skélfa kann, þeim sem lúinn þreyr, uppbúin þæg er sæng, ad hvílist hann.

2. Ertú, Jesú! æ lifandi, eg á deyd því figur vinn, lífs von mín æ stødug standi, studd vid lífsins máttinn þinn, høfud lifir limum yfir, lífs þeim kraptinn gefur sinn.

3. Hold er eg, mitt hold skammvinna, hlýtur verda dupti ad, þegar stundir lífsins linna, til lífs þó Jesús vekur þad, sín tilfærir, sæld mig nærir, sinum uppi dýrdar stad.

4. Hér opt þjáir holds-kránkleiki, heilsuna sídar allir fá, í jørd endar jardneskt veiki, jørd andlegur rís eg frá, ókreinkjandi'i ædra standi, edli mitt skal verda þá.

5. Veit hjálp, Jesú! veiki minni, von ad gledjast þessa vid, lifnadinn géf laga kynni, læri' og stundi helgann sid; sofna' eg gladur, sæll vaknadur, senn hjá þinni hægri hlid!

No. 84.

Lagid: Heidrum vier Gud af hug' og sál'.

O Jesú! Guds eingétinn Son! álít þú vorn lofsaung og bón! hátt vert prísadur, herra! þú, hverr ed dóst, en þó lifir nú! unn oss um

glada eilífd fá, æru, sæld, dýrd og vegsemd þá, hverja þú bjóst oss himnum á.

No. 85.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

O Jesú! hel þú yfirvannst, ei daudans bönd þér haldid fá, med sigri oss þú frelsi fannst, frid og líf eilíft Gudi hjá!

2. Herra upprisni! hjálp veit oss, hug svo ei bindum jerdu vid, en súsir stundum ædra hnoss, eignast í himna sælu frid.

3. Géf þú oss nád ad þócknast þér! þann sem ad skeikar styd þú fót! sjálfur strid med oss, svo ad vér, sigrandi gaungum dauda mót.

No. 86.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Fram af dymmum fylsnum nætur, fögur þegar sólin skín, haudrid gledi hljóma lætur, hrædsl-an myrkra gjörvöll dvín; gröf svo Jesús genginn af, gledi ljósid bjart oss gaf: vegsemd, prís og eilíf æra, upprisnum sé Jesú kjæra!

2. Þöck sé mikli þér sigrari, þú fángelsid grafar braust, minnar hverfur mædu' andvari mitt skal á þér öruggt traust; ef eg vona'ad eins á þig, enginn hlutur skélfir mig; af deyd Jesús uppreis blídur, eilíft lífid mér frambýdur.

3. Víki'eg ei af vegi dygda volædi þó ami' ad mér, og sjúkdómar abli hrigda, en mótlæti kremja fer, ofund, hatur ef mig hrjá, adstod vins

vina hverfur frá, vininn Jesúm á eg eina, öruggur hans tryggd fæ reyna.

4. Engin daudans ógn mig hrekur, eg hann fús og gladur finn; mitt dupt Jesús minn uppvekur, mér líf gefur annad sinn; í grøf skil eg eptir mind eymdar, vott um neyd og synd, broddd sá daudans brotid hefir, betra líf mér sídan gefur.

5. Hættur engar hér á jørdu, hrædslu skotid inn mér fá, bøndin synda heljar hørdu hrockva, sæll eg lifi þá; ó Jesú! upprisni minn! eg sje frelsis kraptinn þinn, eg medkenni elsku þína, ad þér taktú sálu mína.

No. 87.

Lagid: Hvørr sem ljúfann Gud lætur ráda.
(sjá No. 64 bls. 57.)

Lífs bodunar dag Gud nú gefur, gledjist kristnir menn! drottni í, af grøf Jesús útgengid hefir, ecki gat daudinn hamlad því, ei skyldi liggja' í henni hann, hann uppreis, frægsta sigur vann.

2. Viljugur synda vorra byrdi, vor Jesús bar, dó krossi á, vifs lífs upprisa oss ad yrdi, uppreis hann fyrstur dauda frá; ydrandi huggist andi hér! eptir daudann líf fáum vér!

3. O gódi Fadir! gef þinn andi gjøri sér búftad hjá oss nú, ad hvørr á dygda stigum standi styrki, von ebli' og sanna trú, svo egum víst á himnum hnoss heilla, sem Jesús ávann oss.

No. 88.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Jesús lifir! eg einninn med, ei skal daudinn mitt sturla ged; hann lifir eins mun aptur

mig uppvekja maktin guddómlig, og forklárun skrýda skjærri þá! skal þad sú von eg byggi' uppá.

2. Jesús lifir! jardríkid hér, jeg veit ad hönum gefid er, hans líking eg og einninn næ, um eilifd rikja' og lifa fæ: Gud efnir þad hann oss nam tjá; þad er sú von eg byggi' uppá!

3. Jesús lifir! hverr efast fer, æru Guds stóra nidrun tjer, nád sinni lofad hefir hann, hverjum er synda ydrast vann, um eilifd skúfar engum frá; þad er sú von eg byggi' uppá.

4. Jesús lifir! til lucku mér lífid mitt allt því hönum ber; eg vil med hreinum hjartans sid holds lystir mínar strída vid; þeim veiku krapta vill hann ljá, von sú er þad eg byggi' uppá.

5. Jesús lifir! þad víst eg veit, vid hann mig skilur ecki neitt, vellyst, armæda, veröld slá, vjela skal mig ei hönum frá, hans adstod þar til eg mun fá, er þad sú von eg treysti' uppá.

6. Jesús lifir! því ordinn er inngángur lífsins daudinn mér; ó! hvílíkt traust, þá helid slær, hér af mín sála tekid fær? grugg í trúnni innir þá: ó! minn Jesú! þig treysti' eg á!

No. 89.

Lagid: Jesú þínar opnu undir. (sjá No. 40 bls. 40.)

Jesús uppreis! önd mín fagna! ódaudleika vissu þíns; samsýng englum, sýng! ei þagna, sigur-hrós Lausnara þíns; fyrir hans líf eg efalaust á, upp ad rísa' og vænta má, um eilifd sæda', er aldrei þrjóta, ódaudlegur fá ad njóta.

2. Je=

2. Jesús uppreis! gledi gnóttir, Guds sonar líf færir mér; heljar burtu hverfur ótti, hans med dauda' eg leystur er; sjá dómarinn sannar það, sem sagdi: "allt er fullkomngd!" þessa vissu þar um gêfur, það af dauda risid hefir.

3. Jesús uppreis! vottud vissa, ad var frá Gudi frædi hans, ad heimur skyldi'ei hana missa, hann dó vottur sannleikans, ótal guddóms undrum þann, í lífinu styrkti hann, loks Gud vorn frædara vekur, vafa allann burt svo tekur.

4. Jesús uppreis! eg má treysta ordum hans í lífi og deyd, þetta skal minn huga hreysta, í hørmúng, skorti, sorg og neyd; já, þó breiskur hrasi'eg hér, hann er líf og uppreisn mér, í trú hann hvørr ad sér vefur, eins þó deyi lífid hefir.

5. Jesús uppreis! erfd ad taka, og øllum nøfnum hærra nafn: huggun sú skal hjá mér vaka hrelldum sárt vid rauna-safn, med honum ef eg hjúfur líd, líka hans ríkis erfdar bíd; eptir krossi Gud krýndi soninn, krossberenda' er sama vonin.

6. Jesús uppreis! eg vil strída og trúr hlaupid þreyta mitt, lær þú drottni, hold mitt! hlýda, hann uppvekur duptid þitt, ønd og líkam hreinsa hér, helgudum, Jesús, farsæld þér holds og andar hefir fundid, hann þá reis af grafar blundi.

7. Jesús uppreis! Jesús lifir! Jesú líf er lífid mitt, sigur hans lífs óvin yfir, ønd mín! sigur-hrós er þitt; í dauda sál mín djørf fær sagt: daudi! grøf! hvar er þín makt? undan henni er eg hrifinn; eg veit Frelsari minn lifir.

No. 90.

Lagid: Kristur reis upp frá daudum.

Uppristinn er nú Kristur, af øllum qvølum leystur, af því gledjumst nú allir vèr, Jesús vor hjálp og huggun er, honum pris ber!

2. Frá daudum nema' hann færi, fánýt vor trúa væri: Drottinn vor Jesús daudann vann, dýrkum og lofum því allir hann; hátt prísum hann!

No. 91.

Med sínu lagi.

Kristur reis' upp frá daudum, leysti hann allann heiminn af naudum, því skulum vèr allir gladir vera, lofa og dýrka vorn Lausnara. Hallelúja!

---

9. Jesú Uppstigning.

No. 92.

Med sínu lagi.

Í dag þá hátíd høldum vèr, til himna stè vor herra. Eilífi Gud! vèr þøckum þèr, þig biðjum, virdstá' ad vera, vor aumra manna verndin blíd; veraldar qvøl er mørg og stríd, hjálp oss hana ad bera. Hallelúja! Hallelúja!

2. Lof sè Gudi vor lausn er gjørd; leid til farsældar búid hefir oss Jesús, hèr frá jørd til

 himna

himna sídan snúid. Hvørr, sem trúir, fær fegnud þann, fyrir þad sig tilbúa kann, hóld í grøf hvíla lúid. Hallelúja! Hallelúja!

3. Þeir leita ecki Lausnarans, sem liggia í girndum synda, því lukt er himnaríki hans, holdi og blódi blinda. Trúin á Gud sé sønn og hrein, svo mun lífid í hvørri grein, til hans á himna stunda. Hallelúja! Hallelúja!

4. Guds børn hér jafnan búa sig, burtu til himna ferda; holdsins girndum og heimsins sid, heilaglega sér forda; med trú og ást sjá upp í hæd, en Gud ofan med sinni nád, fram til þess fundir verda. Hallelúja! Hallelúja!

5. Vid tignar degi þá tøkum fyrst, til sín lætur Gud oss koma, samlíka gjørir sjálfum Krist, í sælu, dýrd og ljóma; þá hljótum føgnud, frid og hlíf, fulla sælu og eilíft líf, Gud géfi oss þann sóma! Hallelúja! Hallelúja!

No. 93.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Heidri Guds helgi skarinn, herrann Jesúm, þeim veldid ber! hann fyrst til himna' er farinn, hjálpin jardar fullkomnud er, vegsemdar ríki rædur, rétt-trúnd Guds børnin, sem eru' hans samlags-brædur, sjálfur þar leidir inn; hans ord oss veginn vísa, vor stjórnari hann er, þá miskun þeckja' og prísa þeim endurleystu ber.

2. Þótt á lífs umferd megum, eymda mørg reyna hretvidrin, samt vér í upphæd egum, inngaungu

gaungu von í himininn; ofbjóða skal mér ecki andstreymi nockurt hér, í trúnni því eg þecki, það drottins barn eg er; þessa lífs mjøg stutt mæða, metast sem eckért skal, mót unaðsemd uppþæða, í dýrðarinnar sal.

3. Heiðri því Guðs herskarinn heims-Frelsara, hvørs valdið er! hann er til himins farinn, hann náð gjørvallri jørðu tjer; kné bæði' og hjørtu hnegið fyrir honum, er tilbjó, yður þá víst, sem egið í himin-sælda ró; ó! þann fagnaðar fundinn, er Frelsarann náum sjá! sú vildi'eg sælustundin, senn kjæmi, Amen, já!

No. 94.

Lagið: J dag eitt blessað barnið er.

Allt er fullkomnað! af því vor á himna' er drottinn farinn; í gleði-saung tók undir stór engla- gladur herskarinn; sýng og með þeim, mín sæla ønd! sá situr Guðs við hægri hønd, eilífur, helgur herra! øll veröld hann er undirløgð, æra sé Kristi jafnan søgð og dýrð, er ei má þverra.

(Seinasta versið af No. 56. bls. 52.
Með gleði-raust og helgum hljóm).

No. 95.

Lagið: Uppá fjallið Jesús vendi.

Jesús burt frá jørðu vendi, jafnskjótt upp til himna fór; hjá Guðs settist hægri hendi,

hafinn yfir Engla-kór, oss sinn helga anda sendi oss-
án af hædum drottinn stór.

2. Fyrir drottni fall því nidur frelst af naud-
um, Adams kyn! syng þeim dýrd oss sátta bidur,
sé þad lof ei yfirskin, oss er, brædur! fenginn
fridur, fødur egum Gud og vin.

No. 96.

Lagid: Af fødurs hjarta barn er borid.

Eldri menn og yngri lofid, ætíd Gud med hug
og raust! von inngaungu' í himin hafid, hólpn-
ir, qvittir efalaust! vid eymd stærsta, eiginst hærsta
dýrd og nád! því Gudi sé, lof, dýrd, heidur ad eilífu.

2. O! ad vér þá elsku þecktum, óverdskuldad
Gud oss gaf, hans svo bod og vilja vecktum, vorum
syndum látum af, í lífi' og dauda, drottni hlýda, hann
hjálpi oss og honum sé, hærst lof, heidur ad eilífu!

---

10. Jesú Stjórn sinnar Kirkju.

No. 97.

Med sínu lagi:

Óvinnanleg borg er vor, Gud, oss hann best
verndad getur; hann gaf oss styrk í hverri
naud, hættunum takmørk setur; ill girnd, óvinur
vor, eblir í gégn oss þor, hennar eru vjel og vøld,
víst hættuleg, margføld, hún Guds veg gánga
letur.

2. Vor

2. Vor eginn máttur veikur er, vor þróttur strax er farinn, einn oss í þrautum adstod tjer, af Gudi þar til kjørinn. Ef spyr þú hans heiti ad: herrann Jesús er þad; oss frelsad hefir hann, hvørr má vidjafnast þann? sá er jafnan sigrarinn!

3. Illþýdis blinda ædi her, oss þó hann vilji hrella, vér óttumst ei, vor Jesús er, vort traust og hjálpar hella; hann dramb og heimsins makt, hefir ad velli lagt; hvørr sem finnst honum trúr, háskasemd leysist úr, þann má heims flærd ei fella.

4. Vørn, hugguñ Jesú heilagt ord, heims er gégn villu=snørum, ofbeldi hrædumst ei né mord, allir hugstyrkir svørum: þó missa verdum vér í verøld hvad kærast er; audnu, líf, allt vort hér, ávinníng daudinn lér, til Guds í fullsæld førum.

5. Miskunar fadirinn, mildi Gud! mest sé þér dýrd um heiminn! svo þú oss dýrsta sýndir náð, son þinn er til vor kominn, er sínu ordi med, oss veitti rósamt géd, og veg þinn vita lét, vist oss á himnum hét, heill sú haldist oss, Amen!

No. 98.

Lagid: Heidur sé Gudi himnum á.

Eillifur Gud gaf soninn sinn, svo hann vort frelsi væri; hans nafn er stórt, því heidur=inn, honum aldirnar færi, hylli þann Konúng himin og jørd, hlýdni sýni og þackargjørd, lífs á þeim hvad hellst sig hrærir.

2. Undir hans stjórn, hvørr óttast kann, alls ríkis síns hann gætir, þó heims øll veldin herji á

á hann, með hreckjum og dramblæti; hans bygg-íng traust á bjargi er, burt-slúnum því óvina her, forsmán þúng og fjørtjón mætir.

3. Náðar-boðskapur og friðar-fregn, færist um jørð gjørvalla; hjørtu mannanna góð og gégn, gæðsku hans því ákalla; finna og reyna fáum vér, frelsari vor að Jesús er; prísum hann um ei-lífð alla!

4. Honum sem yfir himni er herra í dýrð ríkjandi, allt hvað lífs hefir anda' í sér, eilífa lof-gjørð vandi; látum hug, mál og líf vort hér, lofa þann sem svo mikill er, til hans vor trú stødug standi!

No. 99.

Lagið: Heiðrum vjer Guð af hug' og sál.

Eilífri lofgjørð offrum vér, ó! Drottinn Jesú Kristur! þér, ástfús til vor komst ofan þú, í vegsemdinni ríkir nú; þinna freisíngja athvarf er, ætíð stødugt hjá sjálfum þér, hvað hellst mót-drægt að høndum ber.

2. Undir þitt veldi auðmjúklig, øll sképna, Jesú! beygir sig; heims veldin øll þó hverfi á braut, Herra! þitt ríki'ei enda hlaut; byggt á sannleika eitt það er, óhultir skulum hlýðn-ast þér, og treysta hvørju fram sem fer.

3. Kunnur er þér veikleiki vor, vor minnstu því, svo eckért spor, heims-flærðir oss þér hreki frá; haf oss í miskun gætur á, styrk vora trú, þinn fær oss frið, framleið og géf við þína hlið, eilífa sælu og andar grið!

No.

No. 100.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

O! Drottinn Jesú! útbreid þú, á medal vor þitt ríki, eft, villur og ódygd nú, vid ords þins birtu viki! vitska, trygd, elska innilig, unun og fridinn næri, uns sjáum ríkja' um eilífd þig; øll verøld lof þér færi, Frelsarinn Kristur kjæri!

No. 101.

Lagid: Hvørr sem ad reisir hæga bygd.

Brodd daudans óttast ecki ber, ei sigur grafarinnar; rád Guds af Jesú uppfyllt er, og lífs-von trúar minnar. Frelsaranum hvørr fylgja vann, farsældar leid-æ gengur hann, ødlast heill andar sinnar.

2. Mikill, ó Jesú minn! ertú, mikill ríkir á hædum; útbreidist sannleiks ord þitt nú, allt krýnir verk þitt gædum; þú leidir, styrkir, ladar ad þér, lýd þann, sem dygda-skartid ber, og lof þínum færir frædum.

3. Mikill, ó! Jesú minn! ertú, mitt líf þá hníg eg daudur, andlát ei framar óttast nú, eg skil gladur vid haudur; ígegnum daudans dal eg fer, Drottinn! um eilífd sæll hjá þér; lífs gøtu' eg geng ótraudur.

4. Hjá þér um aldir, ó! Jesú! ønd minni frid þú gefur, himneskrar sælu henni þú hnoss eilíft búid hefir. Kalla mig heim nær þóknast þér, þann gef vegsemdar skrúda mér, útvalda sem umvefur.

No. 102.

Lagið: Skaparinn stjarna, herra hreinn!

Jesú! þín kristni kýs þig nú, Kóngur hennar einn heitir þú, stjórn þín henni svo haldi við, að himneskum nái dýrðar frið!

II. Guðs Andi og Orð.

No. 103.

Lagið: Gjörvöll kristnin skal gleðjast nú.

Hvör má í ríki Herrans nauð, hjá vorum föður granda, svo framt trú í því, sem hann bauð, sál vor og hjörtu standa? svo stór hans föður-alúð er, orðsins ljós tendrað fyrir oss ber; vér leiðumst af hans anda.

2. O Guð! vér þökkum orðsins gjöf, oss það um sannleik fræði; veit, að það allt að vorri gröf, virðum sem himnesk gæði. Efl þú hjá oss það andar traust, óskélfdur hvörr og hræsnislaust, þess krapt meðkénna næði.

3. Vér ef frá dygða víkjum stíð, en veljum illsku ljóta, þitt heilagt orð oss varar við, og vekur til yfirbóta. Nær þúngbær oss þín hirtir hönd, huggun orðsins þá styrkir önd, trú, von og traust ei þrjóta.

4. Lát, Guð! þitt voldugt vísdóms-mál, vort breiska styrkja sinni, svo vafa-trú og villan

an hál, viðnám þar aldrei finni; andi þinn veiti oss ødlugt geð, øruggum fæti gaungum með, á sannleiks þjóðbraut þinni.

5. Gefi það miskun Guds og náð, gjørvøll uns tíd er samin, að við hans orðs og anda ráð, øll kristin hjørð sé tamin, þá egum himna vissa vist, veit oss það, Gud! fyrir Jesúm Krist! heyr og bænheyr oss! Amen!

No. 104.

Með sínu lagi:

Lofi Gud í hans helgidóm, hans kristnir menn á jørðu, segi lof, þøck, með sínum róm, svo orð hans víðfræg yrðu; þau um lønd øll, orð hljómi snjøll, hans makt og heiðri lýsi, hátign vors Guds þeir prísi.

2. Að hjartans son sinn herrann Krist, hefir fyrir oss gefið, þar af fengum vér føðurs ást, fyrir hans dauða lífið; samvitskan hrein, við synda mein, sig af Guds elsku gleður, Abba, ó Fadir! biður.

3. Boðað er nú hans blessað orð berlega øll-um mønnum; frið og huggun það færði jørð, frjósgaði dygðum sønnum; hvað annað fær, Guds gáfur þær, gøfgi, þacki mest lengi, og Hallelúja syngi!

4. Hátt losið Gud á himni' og jørð, hans náð og gæðsku játið, hér sem hefir sín heiløg orð, hljóma fyrir oss látið; veri þau oss, á vegum ljós, vor hlíf í freistni' og voða, og huggun helg í dauða.

No. 105.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Drottinn! send oss nú anda þinn, ást og náð í vor hjörtu inn, svo þínum sannleik trúum; gef oss þann skilníng, hjarta' og hug, heilög ord þín ad girnumst mjög, af hjarta til þín oss snúum, ó Gud vor fadir! gef þá náð, gjördir, ræda og allt vort ráð, verdi til lofs þér einum, alla hindrun lát hverfa frá, hvad efla kann, oss lát nú fá, ad gánga' á vegi þínum.

2. Drottinn! í tíma vek oss vel, ei vitum vér hvad laung er dvöl, nær linna lífsins stundir, kenn oss þinn ótta, elsku' og trú, anda þinn lát oss fræda nú, svo jafnan hötum syndir; raungum lærdómi' oss vara vid, veraldar flærd og ljótum sid, ad ei kunni oss blinda, sjálfur oss miskun sendtú hér, ad sálar fögnud erfum vér, og styrk oss allt til enda.

No. 106.

Lagid: Nú bidjum vjer heilagann Anda.

Þitt ord og andi, ó Gud! veit nú, ad oss med réttri samantengi trú! kristid höfum heiti, helga Krists lærdóma, í hreinum hann vardveiti, hjá oss jafnan blóma! Herra! heyr þá bón!

2. O! visdóms andi! veit oss þad skyn, ad öll sé heill ad ega Jesúm vin! hans ad bodum hlýdum, hans í fótspor fetum, svo hreppt med helgum lýdum, himna fögnud gétum. Herra! heyr þá bón!

3. O!

3. O! andi fridar! órøskud veit, vor brædra einíng verdi hvørn um reit, svo í sæld og voda, samhuga framførum, hvørr annann ad stoda, í øllum lífsins kjørum. Herra! heyr þá bón!

4. O! guddóms kraptur! uppfyll vort géd, á dauda-stundu, hærstu huggun med! ad vér engu vyrdum, allann heimsins blóma, um eilífdar hirdum, ad eins dýrd og ljóma. Herra! heyr þá bón!

No. 107.

Lagid: Gud miskuni nú øllum oss.

Oss sýna, Jesú! ord þín blíd, allann þinn kjærleik heita; þinn anda lát um æfi-tíd, oss sálar føgnud veita! þetta hin sanna unan er, oss þínum kristnu mønnum, unn hennar leitum ætíd hér, á dygda-vegi sønnum, ad hjá þér unun kønnum!

No. 108.

Lagid: Heldur se Gudi himnum á.

Lofgjørd sé þér, Gud gjædsku-hár! sem gløggt þeckir vora veiki, einn er þinn vísdóms andi klár, er ljós í myrkrum qveikir, vorum anda þú veitir dug, vísdóms-leidir og dygda-veg ad oss fótur ecki skeiki.

2. Frí og laus øllum ótta frá áfram lífs-veg hvørr keppir, myrkrid ei villu valda má, vér øruggt stridum heppnir; þinn andi, Jesú! æ og nú, oss þar um gefur vissa trú, ad sannkristinn sælu hreppir.

No. 109.

Med sínu lagi.

Gud miskuni nú øllum oss, og géfi blessun sína, og láti sinna orda ljós til eilífs lífs oss skína, svo vilja hans og verkin øll, í verøld þeckja kynnum, og Jesú Kristi kroptug heill, kunnug sé øllum mønnum, ad gjarnan hlýdi honum.

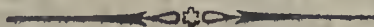
2. Þér, Gudi! lof og þackargjørd, þinn lýdur jafnan játi, og fagni sérhvert fólk á jørd, fagrann saung heyra láti, ad þú dómari ert á jørd, illskulldur því eigi; verndar og leidir oss þitt ord; allt fólk styrkir svo megi, gánga á réttum vegi.

3. Þacki þér, Gud! og lofi þig, þitt fólk lotníngu medur, ad dygdum mannkyn audgar sig, ord þitt oss frædir, gledur. Gud fadir, Son og Andi hreinn, oss blessi alla saman, vegsami hann og óttist einn, allt mannkynid um heiminn; segjum af hjarta, Amen!

No. 110.

Med sínu lagi:

Anda þinn, Gud! mér géf þú víst, grátándi eg þess beidi! ad villi mig, hid vonda síst, veg minn allann þú greidir; medan eg lifi hér, og ljær þú tímann mér, lát mig vel læra'ad deyja!

12. Fullsæla eptir Daudann.

No. 111.

Lagid: Gjørvoll kristnin skal glediast nú.

Sídasti dagur máske minn, mér se kominn allnærri; ótta þó hjá mér eg ei finn, er Drottins nádin stærri, er lætur stríd mitt enda fá, og mér kórónu himnum á, af gædsku gefur skærri.

2. Arftøku sælu' á ædra stad útvegad Jesús hefir; elska vil eg hann æ fyrir þad í deyd hann frid mér gefur; í grøf eg hvíla óttast síst, úr henni því minn Drottinn víst, mig til himins upphefur.

3. Haldi því grefin medan má, mínu holdi þúngbæra, ønd mín lyptir sér upp þar frá, áhlaup daudans kann næra, ydrunarlausum ótta hér; ávarp hans gledilegt er mér, mig til Guds mun hann færa.

4. Frá heimsins styrjøld, hættu' og neyd, til himins sál mín leitar; í hjálpar-von eg hleyp mitt skeid; med hópum engla-sveitar samhljóda háa syng lofgjørd, syni Guds birtum hér á jørd, sem heill mér hét' ad veita.

5. Frá himninum mig fékk ásjed, fadir med elsku heita, barna-rétt syni sínum med af sannri nád réd veita; þegar stríd mitt á enda er, í sigurs laun hann gefur mér hnoss þad, er hér ad leita.

6. Réttlátra hold sád segjast má, sett í mold grafarinnar; Gud þad deginum efsta á, med ordi maktar

maktar sinnar lífgar, krapt sama þecki'eg þar, og þá veröld fyrst sköpud var, í undrum upprisunnar.

7. Gud! eg legg hönd á munninn minn, en mikla stjórnun þína; veit mér ad skilja vilja þinn! vil eg þér hlýdni sýna; eg byst öruggur burt frá heim, bid gladur eptir dauda þeim, sem endar ánaud mína.

8. Nær eg, ó Gud! þig hef' mér hjá, hef'eg nóg eptirlæti; dauda og grafar deyfir þrá, dýrd, er eg sídar mæti; andláts nálægd mér ógnar síst, í lofsaung harma-raustin snýst, vid himna Guds hásæti.

No. 112.

Lagid: Heidrum vjer Gud af hug' og sál.

O Gud! lífstídin ódum þvër, er til betrunar gafstú mér; hvad margra daga hef'eg töf hér þángad til eg legst í gröf? sælann og hólpinn segi'eg þann, sem nád hjá þér, minn Drottinn! fann, daudans nálægd ei hrædir hann.

2. Angrudu hjarta eg fæ med, opt minna vina legstad sjed, þá hugsun samt eg huggast vid: hér blundid, vinir! sætt í frid; sælann og hólpinn segi' eg þann, sem nád hjá þér, minn Drottinn! fann, daudans nálægd ei hrædir hann.

3. Vid þessi leidi samt eg sje, ad sæmdir, metord, lán og fé er djupt einbert, því æsku'eg sá, ellinni visna likt, sem strá; sælann og hólpinn segi' eg þann, sem nád hjá þér, minn Drottinn! fann, daudans nálægd ei hrædir hann.

4. Veiti

4. Veiti mér náð þín væg og blíð, víslega' að brúka mína tíð, til lofs þá jafnan lifi' eg þér, líka fulltreysti', er deyja fer, og reyni sjálfur sannleik þann, að sæll er hvørr sem náð Guðs fann, dauðans nálægð ei hræðir hann.

5. O Jesú! fyrir aumann mig í dauðann gafstú sjálfann þig, uppreist og uppstéist af því mér, er búin víst í dýrð hjá þér; þín vegna náð og frið eg fann, fagnandi því eg gánga kann mót dauða, eg ei hræðist hann.

No. 113.

Lagið: A Guð alleina.

Eilíf ánægja! eg þér senn fagna má eg framgeng fræga fullkomnun loks að fá, krapt og gnótt gæða géfur eilífðin mér, hérvistar mæða heiti æskunnar ber, en lífið upphæða, aldur fullorðins er.

2. Þú gánginn greiðir, Guð minn! og kénnir mér, mig laðar, leiðir, til lífs eilífs hjá þér; bak við dymmt dauða dags myrkur sje eg því, nýtt ljós, sem nauða neitur burt gjørvøll ský, og mér trú ótrauða, tendrar hjartanu í.

3. Hátt lífs orð hljóma, heyri'eg rødd Jesú hér, von við þá róma, viðréttist glød í mér; hvað kann mig hriggja? heyri' eg Guðs sonar raust, ei vil þá ygggja, en alla von og traust, eg hans á skal byggja orðunum qvíðalaust.

4. Sál mín og sinni, sér hraðar nú og flýr í hærst heimkynni, hvar eilíf gleði býr, sú bygð Guðs

Guds blída, droſir þegar vid mér, þar ſyng eg ſídar, ſamſaung med engla her; til þeſs fagnadar frída, Fadir! mig tilreid hér!

No. 114.

Lagid: Gædſkurkaſti grædari minn.

Hvad ſæll er eg nær himnum á, helgum Guds englum áſamt má, lof og dýrd Gudi gjalda, og mæla: Jeſús mér allt var, mín vernd í hrapi veraldar, mín gledi um aldir alda hann er, heill mér! þeirrar ſtundar fagna eg fundi, ad fæ þar príſa nafn Jeſú bleſſad og lauſn hans lýſa.

No. 115.

Lagid: Jeſús Kriſtur ad Jórdan kom.

Líſſins Herra eg þacka þér, þú eilífd mér tilreidir, og ad þins ſonar ordid mér, útvegar frid og leidir ljós inn í myrkri; líf í deyd, líkn í ſút, ró í pínum finn eg hjá Jeſú, ſkýr þok neyd, ſkýr burt úr þánka mínum ótti, med efa ſínum.

2. Lof ſé þér, manna Leidtoginn! lof ſé þér dýrd og æra, fyrir ordid bædi og anda þinn, æ láttú brjóſt mitt næra, þá ſønnu huggun, þá eg frór, þenki á eilífd mína, uns þú von, ſem er víſs og ſtór, virdiſt ſjálfur ad krýna, nær eg dýrd nálgaſt þína.

No. 116.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Skapari mildi minn, minn Drottinn kæri! til lífs mig leiddir inn, lof þér eg færi, á

enda lífs, eg skál þér prís fram-mæla; um dauda-dalinn hér, djarft geng, því ertú mér mitt ljós mín sæla.

2. Hví skal grøf hræda mig og heljar kífid! Jesús gaf sjálfann sig, svo hefda'eg lífid; sjá, hann uppreis, þá sigur-vinníng vísa sæ eg, og feril þann feta, því eins og hann, eg skal uppríса.

3. Loks þegar hef'eg hér, hlaupid trúr endad, til betra lífs fram eg fer, sæ sæll ad lenda, í fegnud', dýrd fyrir hástóli' þínum, og syng: Gud sanni! Þér, sé prís eg leystur er, af øll-um pínum!

No. 117.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Gud minn! eg þacka þér, þú af nád hefir, ei-líft líf ætlad mér, engin því vefur efasemd ønd, ei skal mig grøfin hræda, armæda'·lífs er leid, liggur mitt æfi-skeid, hédan til hæda.

2. Hvert munu vegsemd, veld, veita lán stærra? heims audur, heill margføld? hnoss er mér kjærra gledi eilíft, Gud! þig sjá og út-valda, þad syndir sjálfur mér, sú von fylliſt hjá þér, um aldir alda!

3. Engin heims eymd mig hér, í výl nú leid-ir, eg veit hvad mætir mér, minn veg framgreidir í himna-dýrd; hvad er, þad má hér lída? Gud upp, í gledi-stad, gjørvallt umbunar þad; ei skal eg qvída.

No. 118.

Lagið: Um dandann gief þú, Drottinn! mjer.

Þú gafst oss, Fadir gódi! hér þá gledi-von ad finna, ad gégnum deyd og grafir vér, gaungum til dÿrdar þinnar; sú von í hverri sorg og neyd, og sídast oss í vorum deyd lífgár, þá dagar linna.

No. 119.

Lagið: Heidur og hálcit ærá.

O Jesú! von míns anda, upplyptir sér til þín, til kraptarins hægri handar; hjá þér er unun mín, og vonin á þér einum, en æ! mín líkhams-bønd, þvínga mig þúngum meinum, því styrk þú mína ønd, nær eg vil þenkja' um þig, minn þróttur veikann síg, vottar og vélar mig.

2. Hvad sælar þóktu þjódir, þig litu hér á jørd? hvad sælir hjarta-gódir, heyrdu þitt lífsins ord, þad ord sem qvittun kjæra, kyni syndugu vann og himna fridinn færa, frelsti heim gjørvallann, en von oss øllum lér, um sælu-víst hjá þér, þegar hérvistin þver.

3. Eg sje þig ei né heyri, upphafdi Jesú minn! madur af moldar leiri, ei megna nú um sinn, annad enn undrun mína, auglýsa hrærdur, þér, og prísa elsku þína, of-dauft þó lof mitt

er,

er, á medan enn eg bÿ, adsetri daudans í, all-litlu orka því.

4. Eitthvört sinn, holdsins hnígur hreisi, en sálin mín, í betra líf uppstígur, úr grøfum raustin þín, kalla mun fólk þitt frelsta, fegnudur gefst þá mér; lífs eilífs hnossid hellsta, á hæd samein ast þér; þú ert sá arf oss bjó, ósÿnilegur þó ert hér í heims óró.

5. Eitthvört sinn aptur kémur, í dÿrd ad krÿna þú, hvørn þann sem hér sig temur á hlÿdni, dygd og trú, mín augu, mig þann leysti, munu forklárud sjá, á hvørn eg ádur treysti, ó von, og gledi þá! ó þá dÿrd er eg finn! ó þá sæld, Jesú minn! um eilífd er eg þinn!

II. Bænar-Sálmar.

1. Sannur Kristinndómur.

No. 120.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Sælir eru þeir allir nú, án flecks lifa í réttri trú, Guds eptir bodum gánga, vel er þeim sem hans vitnisburd, viljugir geyma hér á jørd, af hug þar eptir lángar; því hvørjir gjarnan Guds á veg gánga jafnan, þeir varast mjøg, misgjørd og synd margfalda. Herra! sem almáttugur ert, øllum hefir þú bodid bert, heiløg ord þín ad halda!

2. O! Gud! veit mér ad ordid þitt, alvarlegana lifid mitt, af hjarta haldid gjæti; nær sem eg blessud bodord þín, berlega set fyrir augun mín, ógn og smán engri mæti; af øllum hug' eg þacka þér, þú hefir kénnt og syndir mér, dýrann rétt dóma þinna; þín heiløg bod eg halda vil, Herra! medan eg lifi til, lát mig þitt fylgi finna!

3. Hvørninn veg æfi úngur mann, óstraffanlega gánga kann? ef sér vid ord þín heldur. Eg leita þín af heilum hug, hjálp, svo med engu verdi eg, frá þinni kénning felldur. Í hjarta mínu hef'eg sest, heilog ord þín, svo varist mest,

móti

móti þér grand ad gjøri. Lofadur sértu, sanni Gud! sannleikann þinn og heiløg bod, gef þú eg gjarnan læri!

4. Med vørum mínum eg vída skal vitna um þinna dóma tal, sem er þíns munns atqvædi, af þinna vitnisburda veg, verd eg gladur og feginn mjøg, eins sem af allskyns audi. O! ad mest ræda' og ordin mín, um heiløg séu bodord þín! ef veg þinn vel um-skóda, dygd og rádvendni æ þá ann, ordum þínum ei gleyma kann, í sælu, sorg og vóda.

5. Heidur, lof, dýrd med hreinni trú, himneskum Gudi fødur nú, sætlega skulum syngja; hans einka syni Jesú Krist, sem oss hefir med dauda leyst, kennt leid til lífs ad gánga; heiløgum anda, er um þeim upplýsing, huggun gefur, þeim sé prís og lofgjørd saman! Guds ordi med og adstod hans, arftøkir í ríki frelsarans, ødlumst og farsæld. Amen!

No. 121.

Lagid: Guds son kallar: komid til mín.

Sá madur gódann finnur frid, fótstig Guds boda' er héldt sér vid, holds girndum hættum strídir; hann berst og á þau litur laun, lofar Gud eptir strídsins raun, sannri dygd hans um sídir.

2. Ad sinni gaungu gjætir vel, grandvar lifir med einardt þel, ad þecking eykst og krapti, þó breiskur sé nýtt fær hann sjer, og finnur

hér þau yndis-kjer, sem Gud fyri sál hans skapti.

3. Í hjarta og fyrir augum réd, æ hafa Gud, sitt prófar géd hvørn dag í hans augliti; sin harmar brot, en synda-mein, samt grædir trú á Jesúm hrein, fyrir hann heill því hlyti.

4. Sig vandar trúr í sinni stétt, sér skamtad lán Guds notar rétt, ágirnd og øfund hafnar; vid litil efni Gud hans géd gledur, þó audi sorgum med, hann adra sjái safna.

5. Guds hønd ef honum gnægtir lér, Gudi líkjast æ temur sér, gefur góđfysi medur, farsæld ástvinar feginn jók, forsvar dygdugra jafnan tók, aumstaddann óvin gledur.

6. Sú byrdin honum sýnist létt, vid sína brædur skyldu rétt, sífeldt ad gjæta sinnar, elskan til Guds hans eblir mátt, elsku med-brædrum sýna þrátt, allt vill med ástsemd vinna.

7. Líf þitt og æru ver hann víst, en velferd þinni spillir síst, þig sem med-bródur metur, þolgódur breiskleik þinn umber, þánkinn sá: "Gud "minn upp gaf mér" á hógværd sáttgjarna' hann hvetur.

8. Dug eykur þér á dygda-stig hans dæmi, æ ad vanda þig, gott áform eblir, glædir; því lífid veit hann gaf oss Gud til gódra verka og øllum baud, eitt løgmál, eitt hjálprædi.

9. Hjálprád þetta, sem eilíft er, einn sá gudhrædi finnur hér, heill fær þad, harma stillir, þrótt veitir, eykur þól í neyd, þann hel ei skélfir, en í deyd, fegnudi sál hans fyllist.

No.

No. 122.

Lagid: Oss lát þinn Anda styrkja.

Hvörr Guds ord geymir eigi, Gud segist þeckja þó, saunleikann ecki segir, sigrandi vantar trú; hinn, sem trúir og hlýdir þeim, af Gudi er endurfæddur, en ecki af þessum heim.

2. Sá rétt-trúadi sannar sína trú kjærleik med; ef þú veitst betur enn annar, audsýn þá betra géd; grundvøllud drottins ordum á trúin mans hvetur hjarta, hjálp og ást brædrum tjá.

3. Fyrir Jesúm Gud oss géfur, guds barna rétt af nád; hvørr þá von til hans hefur, hann umslýr glæpa rád, en Krists fótsporum fylgir hann, svo sem saun-kristinn madur, sig vandar best sem kann.

4. Sá hlýdni Gudi géldur, Gudi þacknæmur er, hvørr sem hans bodord heldur, hefir Guds elsku' í sér. Trúin í verkum hlýtur hrós, því fagrar dygdir dafna og daglega koma' í ljós.

5. Hans er Gud heill og gledi, hreinann sem kjærleik ber; ást med audsveipu gédi, engla sveit Gudi tjer. Gud er kjærleikur, enginn kann í nád hans hlutdeild hafa, nema hafi kjærleikann.

No. 123.

Lagid: Oss lát þinn Anda styrkja.

Umfram allt Gudi unna, elska náúnga sinn, ordin þín elska' og kunna, ástríki Jesú minn! og feril þinn ad feta hér, vor er farsældar vegur, vel ef þad stundum vér.

2. Rólega lífs þá líður leid gégnum kenn-ann heim; oss Jesús eptir bídur, inn í fögnudi þeim, eilífann sigur ødlumst vær, hólpnir, heilir og sælir háfæti Drottins nær.

No. 124.

Lagid: Heidur og háleit æra.

Síféld umbreyting alla, æfi manns lodir vid; sælan og sorg má kalla svepni oss jafnt á hlid; skruggu-stormar styrjalda, stugga burt fridi af jørd, ad bodi þess alvalda, er ei sú plága gjørd. Gud! kénn þú mædu mér, án møgls ad taka hér, til lofs og þócknunar þér!

2. En þín for-sjónin sama, sámt blessar vora jørd, med heillum, fridi og frama, því særum þackargjørd; en þad oss þrávalt hendir, þá mæda í gledi snýst, vareygdin frá oss vendir, vor skadi þar af hlýtst. Gud! kénn þú gledi mér, med greind ad taka hér, til lofs og þócknunar þér.

3. Allt þad, sem gott er, géfur þín gjædska, Drottinn minn! allt gaf, sem hagad hefir, hvørjum vísdómur þinn, er því skyldt ad vér minn-umst, allt gjørir þú sem best, þacklátir þannig finn-umst, og þitt rád prísum mest; géf þú, ó Gud! ad vér, gétum æ lifad hér, til lofs og þócknunar þér.

No. 125.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Sæll er sá mann, sem hafna kann hreckvíssra manna rádi, og syndugra vegi aldrei ann, ei

ei sat hjá skémdar hádi, heldur med vilja, hug og mátt, hreinferduglegá dag og nátt, ad Guds legmáli gádi.

2. Sá madur, eins og eik sú er, uppvex hjá vatna-straumi, á réttum tíma aldin ber, ei fellur lauf ne blómi; allt gott sem hann vill hafast ad, honum mun ætíd veitast þad farsællega framkomi.

3. Þeir glæpa vegi gánga á, og Guds rádum ecki hlýda, audnu þvílíkri aldrei ná, áfelli heldur lida, líkum sisi á flatri jørd, feykja þeim vedrin hvøss og hørd, um ýmsar álfur vída.

4. Illgjarnir kunna ecki því, uppreisn í dómi hljóta, sannra Guds vina søfnudi'í, síst ódygd lids má njóta. En gódra manna greidir veg Guds nád og miskun æfinleg, ránglátra leid mun þrjóta.

5. Fødur, syni og anda sé, ædst dýrd um jørd og himin! eins sem hún var ad upphafe, án enda verdi framin; kénn oss ad halda kristinn síd, qvittast og skilja syndir vid, sá þad vill, sýngi: Amen!

No. 126.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

O Jesú! þitt er ordid oss, andleg leidarstjarna; kristnina þína þetta ljós, æ þyggja láttú gjarnan, svo ad hún til þín snúi sér, sig med hjarta gési þér, óvinum eigi hlýdi, ástverkin þín ad eignumst vér, og í þá dýrd, sem eilíf er, førum vér í fridi.

No. 127.

Lagid: Hvörr sem ljúfann Gud lætur ráda.
(sjá No. 64 bls. 57.)

O Fadir! mig þinn andi leidi ördugann fram um lífsins veg, ad girndir aldrei gæfu sneydi, af glisi heims né bleckist eg, kappkosta dygdir kénn þú mér, kraptana styrk þá skeika fer.

2. Æ Fadir! þú minn þróttinn veika þeckir og alla sálu best, af sannleiks vegi ef eg skeika, ei skynja hvad mér gagnar mest; upplýsing' mína ebl, ó Gud! upplýsi mig þín heilög bod!

3. Ást þín, Drottinn! vill audnu mína, audveldann dygda gjöra stig; eg þó vid raustu þeigi þína, er þrátt til skyldu kallar mig; ónotud stund leid allmörg hjá, sem aldrei framar gagna má.

4. Lát, gódi Fadir! líkn ei þrjóta, lít þú ofan í nád til mín, þá eg veikur þín bod kann brjóta, búin til reidu hjálp sé þín, hvet þú til skyldu, vilja' og verk, von mín sé jafnan á þér sterk!

No. 128.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Bænheyr þú, Fadir mildi! mig, med trú öruggri' eg kalla' á þig, þú yfirgéfur aldrei þann, adstod þinni sem treysta vann; minn vegur háll og myrkur er, miskuna því og hjálpa mér!

2. Þá dygdar vil eg þræda stig, þrávallt hindranir villa mig, midt í háska eg einatt er, þá ætla' hann vera fjærstann mér, saklausri skémtun allopt á, adlvana dygdir rasad fá.

3. Alskygni Drottinn! auga þitt, allt sjer og þeckir hjartad mitt, gef sú umþenkíng æ sé sterk, vid öll min fyrirtæki og verk, hugsun og gáng minn út og inn, adgjætinn vandi' eg hvört eitt sinn.

4. Þá skal minn aldrei fótur fá, ferli dygdanna skeikad á; eg skal þá bædi ár og síd, í minni reiknings hafa tíd; þá skal eg, Gud minn! þacka þér; þá sé velkominn daudinn mér.

No. 129.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Nú má ei framar nærsta blind, naudbeygja mig og þrælka synd; einn Gud! mér ætíd rádir, eg því tilheyri allur þér, í skírninni þau kjörin hér, Fadir! af þér eg þádi, illgjördum hafna hét eg þá, hédanaf vil eg lof þér tjá, og hlýda' af öllum mætti; viljann þú, Drottinn! sjálfur sjer, en synd útrýma' eg dádlaus er, nema þín nád þad bætti.

2. Eg skal því daga alla þig, ákalla, Gud! sem styrkir mig veikann og vilja' einlægann; réttú mér þína hjálpar-hönd, hardt þá vid syndum spornar önd, send anda nádar nægann; þad láttú, gódi Gud! mig fá, grátbænir mínar heyr þú á, líknsemd þín lid mér veiti, og í því stránga strídi megn, ad standa lockun synda gégn, eg svo þeim aldrei skeyti.

No. 130.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Vér bidjum þig, ó Jesú Krist! í vor hjörtu vel innrætist, þín kröptug kénning hreina;

vèr játum synd og veikleik vorn, vikum þó gjarnan vera þín börn, og þöcknast þèr alleina! send oss nú náð og sanna ást, svo hjörtun megi uppfyllast, med trú og kjærleik klárum, lastvarir svo að lifum hèr, líka deyjum að erfum vèr, frið med frelsara vorum!

No. 131.

Lagið: A Gud alleina.

O Gud alvaldi! öll nafn og vald þitt hátt, um allar aldir, auðmjúkt vegsamar þrátt, anda fjöld æðsta; um eilifð svo sem nú, eins fyrir smærsta umhyggja þín er trú, og því allraftærsta, er sköpst og gjördir þú.

2. Ljósið fram leiddi og líf þitt guddóms orð, orð myrkrum eyddi, orð sköp himin og jörð; orð þitt upplýsir alla, sem trúa þèr, veittú það víst á veg farsældar mèr, hlýdinn hèr svo prísi, herra Gud! þig sem ber.

3. Einn æðsti kraptur þinn öllu heldur við, er áður skaptir, sitt áqvarðaða mið, vís, helgur, vægur, vera fullkomin mest, án enda frægur ertú, þèr líkt ei sjest, einn Gud öllu nægur, sem öllu stjórnar best.

4. Styrk mig að standa, stigunum Jesú á, og verk mín vanda, verdur eg gjörist þá, íminð að bera, ó Drottinn! þína hèr; lát lofgjörð vera lifið mitt gjörvallt þèr, uns þig, æðsti herra! um eilifð prýsa fer.

No. 132.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Vil eg, minn Gud! á valdid þitt, viljann og ráð mitt gefa; en, æ! þú sjer vanmegnid mitt, mátt þinn eg síst þó efa; hjálpa þú mér og helga best mitt hjarta, rót ad nái'ei fest, synd nè til glæpa ginni, veikur lítt standast vid eg má, vinnur hún einatt sigur á byrjadri betrun minni.

2. Þú, Jesús! kénndir, qvaldist, dóst, qvittadir brotin manna; ad þú fyrir mig leidst er ljóst, laungun þad veki sanna, fevli þínum ad fylgja hér, framferdi þitt sé regla mér, eg svo lífs skeid útendi med heill og nái marki því, min farsæld sem er fólgin í, og hnoss mér verdi'i hendi.

3. Æ! þángad, sem ed engin tár augun væta, mitt sinni og eptirlángan ætíd stár, ó! þau fridar heimkynni! hvar æ er gledin æfinlig, eg fæ þar grant ad skoda þig, Gud! hvers eg gjarnan leita; ó! þann frábæra frelsis dag, fullsælu til þá ranna hag, á sídan um skal breyta.

No. 133.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Gud minn! hvers gædsku stóra í gjördum öllum líta má, heimar og himin-kórar henni lof um eilífd tjá; hvad sem er, og eg kénni, eda mér hug' um renni, lýsir þér, lifandi Gud! og henni.

2. J sannleiks ordi mæta, eg veit sælu heitna mér, trúlega' ef gjöri gjæta, Gud! þíns vilja og hlýdn=

hlýdnast þér, kunni eg fá krónu og vinna kjer þau há, allt er minna, ædst hvad má í verøldu finna.

3. Hjálpa mér, Herra! ad gánga, sem þeilagt ord þitt kénna vann; af réttri gøtu á ránga, ráfa eg annars villtur kann; en eg þér ætíd treysti, opt mig hér nád þín reisti, mót syndum mér sendi styrk og hreysti.

4. Synda-lyst allri eyda, adstód Drottinn! veittú mér; þinn anda lát mig leida svo lifi'eg grandvár eins og ber; dygdar á adal-vegi, eg ad sjá ljós þitt megi, og von þér hjá vegsemdar loks eigi.

5. Mér kann máske ad vera, min endalyktin harla nær, veit mér þá huggun, Herra! helstundin géf ad komi vær, daudi minn verdi vægur, vilji þinn, sé mér þægur, leid mig inn lífs í farsæld nægu.

No. 134.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

At þig, Jesú Krist! eg kalla, krapt mér auka þig eg bid, þú mér hjálpar æfi alla, ef eg tryggdir held þig vid, Jesú! létt mér láttu falla, ad læra helgann dygda sid.

2. Eg svo hlýdi ætíd þínum elsku bodum, Herra minn! votti trú í verkum mínum, vandlega reki feril þinn, þinni raust med sannleik sínum, sifeldt gegni' arfærinn.

3 Fullkomnun sem fyrir mig lagdir, framkástunda géf þú mér, þá ad elska, sem þú sagdir;

samt

samt af alhüg' varast hér, ad fleka neinn med felsku bragdi, fyrst ád brædur erum vér.

4. Veit, ad þad, sem heimur heldur heill, ei dragi mig frá þér, þad, sem fyrir gott hann geldur, gjarna spótt og vanþæck er, en þad sælu ædstu veldur, ef vér, Drottinn! hlýdnumst þér.

5. Þá skal trú mín, þýdi Herra! þægann á-væxt bera sinn, Drottins ætíd dýrdin vera, dug og krapt er eldi minn, fásta vern skal fyrir bera, freistar mín ef heimurinn.

6. Heyrir þú mitt hróp, eg treysti, Herra! þér, og stendst eg þá, þó min syndir þrávallt freisti, þú mér ecki víkur frá, en mér sendir sanna hreysti sigri frægum loksins ná.

No. 135.

Lagid: Jesús Kristur á krossi var.

Fadir ljósanna! láttu mér, lýsa jafnan í ver-öld hér, ljós þinna lífsins orda. Eg fel mig, Drottinn! einum þér, illri vantrú mér forda!

No. 136.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

O! þú hár, Herra klár, hvörr æ til varst, ert og verdur, allt vel gjördir, alvís, rædur geym himna' og heim, hvörju' um sitt mid, gefur allt gott ávallt, Gud! eg þig bid.

2. Gef þú mér heilsu hér, hugskot upplýst, vid þinn ótta, völdugi Drottinn! vant sé, heill er þad; unn mér ad ord min vandi; þar til mér hjálpi hér helgur andi!

3. Að gjöra rétt, lát mér létt og ljúfast falla, í hvörjú sinni hvað sem vinn eg, hér með: verki því veit mér í viðgáng hljóta, öðrum hér eins og mér allt til bóta.

4. Kjæta géð kjærleik með kénn mér hvörn við, sem míns Guðs vild og minni skyldu' ei mót' er; henni frá fjandskaps þrá fæli engin, framt svo eg frjáls minn veg fái gengið.

5. Gégnum neyð, lífs þó leið liggi, Guð! mín, ei lát vgla, heldur hvíla hug við von og traust, vafalaust veit og það mér, blindi'ei fé, en brúkað sé best til lofs þér.

6. Þegar hrjá hel mig á, Herra! gef mér sætann blund við síðstu stund, en sé mín í föðurs hönd falin önd, og fari glöð þá upp til þín, er þér mín eilífð sæld hjá.

No. 137.

Með sínu lagi.

Herra Guð í himnaríki, hann oss sinn vilja kénndi, er hann ofan á jarðríki, oss tíu boðorð sendi.

2. Fyrsta boðorð einkum átt, af öllum hug að merkja: hjá-guði enga þú hafa mátt, hann einn skalt elska' og dyrka!

3. Annað: minnstú með auðmjúk hót ætíð með Guðs nafn fara, og hann biðja af hjartans rót, heiðra og þakkir gjöra.

4. Þriðja hans boð hugleiða skalt: hvíldardaginn að helga; Guðs orð heyr þú og gjarnan haldt; girnd heimsins skalt ei fylgja. 5.

5. Fjórda: heidra med fullri ást, fødur og þína módur; vid yfirmenn skaltu' aldrei sjást, óhlydinn, þver né reidur.

6. Fimta: ei slá med heipt í hel, hold manna skalt ei meida, heldur fordá og frelsa vel, frá voda hvørn mann leida.

7. Sjøtta: vid hórdóm varast skalt, vilja holdsins ei gjøra; hjúskap eda hreinlífi haldt; hóf-lát þér þeckast verá.

8. Sjøunda: einkis áttu fé okra, stela né ræna, heldur styrkja ad haldid sé, hjálpa, géfa og lána.

9. Attunda bod: ei mæla mátt meinvitnis róg né lygi, náunga þinn þú affaka átt, ad heidri halda megi.

10. Niunda: girnast ecki átt, annara hús med flærdum, heldur styrkja af hug' og mátt, ad haldist eigi þeirra' í værdum.

11. Tíunda: hreinn í hug vertu, hans qvinnir girnstu aldrei, heldur óska ad ást og trú, vid eg-inn mann sinn haldi.

12. Gud fadir, son og andi hreinn, oss vyrd-ist nád ad senda, ad þessi bod hans hvørr og einn, haldi til lífsins enda.

---

2. Yðran, Trú og Synda-fyrirgéfning.

No. 138.

Med sinn lagi.

Til þín, heilagi herra Gud! hef'eg lypt sálu minni, af hug og hjarta' í hvørri neyd, hjá-

stöd treystandi þinni, láttú mig aldrei líða smán, ólucku, brixl né sálar-tjón; svo fjandmenn ei fagna kunni.

2. Ofmánadir verda allir þeir, eptir þér hverja lángar, en svívirdast munu meir og meir, svo margir sem afvega gánga, og hafna þinni hjálp og náð, en hyllást lesti og skémdar-ráð, og elska ei utan hid ránga.

3. Voldugi Herra! vísa mér á veg og götu þína, vid sannleik þinn mér haldtú hér, hyggju fáráda mína, med visdóms auda uppfylltu og ordi þínu blessudu, því á þig trúi'eg alleina.

4. Minnstú á þína miklu nád, og miskun þúsundfalda, og þad himneska hjálpar-rád, sem hugdir fyrir aldir alda; fyrir gjædsku þína minnstú mín, og mér þitt fødurlegt hjarta sýn; hreinni trú lát mig halda.

5. Minn úngdóms-brest og afbrot leid álít ei, Herra kjæri! þenktú heldur á þinn eid og ó-[illegible]danlegt færi; ó herra Gud! af hjarta eg bid, [illegible]þrúngnum þú mér veitir lid, svo sem eg saklaus væri.

6. Gódur og réttvís Gud vor er, sem gjarna medtekur alla þá, sem ad lífs-braut leita sér, og lætur þá til sín kalla, hughreystir skélsda og hjálpar vid, svo hafi þeir gledi og andar-frid, og ei inegi frá honum falla.

7. Ord Guds og vegir allir hans, eru miskun og sannleiki, nádar-brunnur og næríng manns náqvæmnist, hvad sem veikir, þá sem hug og hjarta mest hafa á hans ordi fest, af trúnni svo aldrei skeiki.

8.

8. Náðugi Guð! fyrir nafnið þitt og nægð miskunar þinnar, géf að mín synd sé klár og qvitt, kénni'eg daglega hennar, hún særir bæði sál' og líf, nema séndir þú mér styrk og hlíf, samvitskan svo frið megi finna.

9. Hvørr, sem óttast og elskar Guð, skal eilífa miskun hljóta, Guð kénnir honum sín heileg boð, og lætur ei blessun þrjóta; afqvæmi hans mun auðlegð fá, og blómgast allvel jørðu á; guðhræddir náðar njóta.

10. Upp til Drottins eg ávallt brá augunum vonar minnar, því að einúngis honum hjá huggun trúi'eg að finna; synda-fjøtur af fótum mér, særa mun hann til dýrðar sér, svo megi' eg hans krapt meðkénna.

11. Dýrð Guði føður og syni sé súngin um aldir alda, eins sem hún var að upphafe, æðsta lof skulum gjalda, heiløgum anda með hug' og raust', hljóti hann lofgjørð endalaust, fyrir blessun margfalda.

No. 139.

Með sínu lagi.

Sælir eru, þeim sjálfur Guð, syndir af náð tilgéfur, og hvørra brot og illverk með, afplánað Jesús hefir. Sæll er sa maun, þeim Guð þess ann, um løst engann átelur, hvørr frá synd snýr, hatar, umflýr, Herrans miskun sig felur.

2. Svo lengi, sem mig samvitskan, syndir lét ecki játa, mann-dáð og heill eg minka faun, mátti'eg því jafnan gráta; um dag og nátt eg fann

þinn mátt, ofþúngann mannkind aumri, megnid mitt þá, mér dróst svo frá, sem allt þornar á sumri.

3. Því játa eg þér øll mín brot, án fegurdar og varnar, hyl ei ad syndgast hef' þér mót, holds-vild fylgjandi gjarna. Sagdi'eg med mér: minn Gud! vil þér, mína glæpi medkénna; aflausn og sátt, af þér fécк brádt, allra misgjørda minna.

4. Um þá qvittun á réttri tíd, allir í trú þig bidja; hvenær sem kémur hørmúng stríd, hér fyrir vilt þá stydja. Þú ert mitt skjól í allri qvøl, vid háska vilt mér hlífa; vardveit þú mig, svo viti'eg þig fyrir vernd og nád ad lofa.

5. Þú hétst vitsku ad veita mér, velfæra leid ad boda; forsjá vera og fylgd mín hér, forda vid øllum voda; lid veit því mér svo læra hér lifa og þér ad hlýda, ad himnum á mér audnist fá, þitt auglit skoda blída.

6. Illfúsir rata eymd og tjón, ókjør þúng og hefnd marga, hverjir á Drottni hafa von, hans miskun vill þeim bjarga, af því gledjest, í Gudi mest af nád og trú réttlátir; hverjir af hug hans rækid bod, hrósid Guds adstod kátir!

7. Dýrd Gudi fødur og syni sé, súngin og heilögum anda, eins sem hún var ad upphafe, oss veiti hann nád ad standa, vel á hans veg en varast mjøg, ad synd verdi' sídar framin; Gud géfi þad hans høldum nád, syngjum því allir Amen!

No. 140.

Lagid: Koníng David, sem kjenndi.

Drottinn! lát mig ei dyljast, djarflega syndir við, þó hér um stund megi hyljast; Herra trúr! þess eg bid: nær heimi fer eg frá, ervæntíng ei mér grandi, ord þitt og sannleiks andi, hjarta mitt huggi þá!

No. 141.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Gud! med qveinandi' og klöckum hjörtum, krjúpum vér nidur jördu á, um vorra sálna ángist-svörtum, unn oss á ný þinn kjærleik sjá, aflát og miskun oss því tjá, ofmjög lögmáli viknum frá.

2. Svo ástúdlega' í ordi þínu, oss þú dygdina kénnir hér, en kallar menn frá lasta línu, laun svo dygdanna fáum vér; en bodord geymdi' eg illa þín, æ! fyrirgéf vangætslu mín.

3. Greida hvad skyldum gjædsku þinni gásleysi vort svo lítils mat, oss loddi jafnan synd í sinni, svo dárinn opt oss lockad gat; ángradir sinnum, ó Gud! vér, opt höfum syndgad móti þér!

4. O Drottinn! fyrir augsjón þinni, öndverdt stendur hvad gjörum vær, þú, rád vors hjarta, þánka' og sinni þeckir og skodar fjær og nær; ef þína nád ei þecktum vér, þá ró og von öll töpud er.

5. En, hvörsu blídt er ord þitt kjæra, ydrandi sálum, Jesú minn! alla mædda vilt endurnæra, ords blessar kénníng' styrkur þinn; fridar uppháf þín ástin er, oss forsmeck himna-gledi ljer.

 6. Þá

6. Þá von og gledi'ꝛ voru hjarta, verka og styrk, minn Drottinn! þú, ad feta Jesú feril bjarta, fylgja hans kénning hjálpa nú; þá má hverr vita' og þreifa á, ad þér sé nádin einum hjá.

No. 142.

Med sínu lagi:

Af djúpri hrigd ákalla' eg þig, ó Gud! hlyd röddu minni; þín nádug eyru opni sig, ad eg bænheyrast kynni; ef syndir og athæfid íllt, álíta og tilreikna vilt, hverr stendst fyrir hegning' þinni?

2. Ást og nád veldur ein hjá þér, ad þú synd qvittar mína, ei gyldir par hvad gjörum vér, gódverk þó kynnum syna, hjá þér enginn sér hrósa kann, hrædast verdur þig sérhverr mann og miskun þyggja þína.

3. A Gud eg einann vona vil, verdleik mínum fráfnúa; mitt hjarta Gud adhyllast skal, hans nád og gjædsku trúa; hvad heileg ord hans hétu mér, heill mín og blessan þad eflaust er, ad þeirri von vil eg búa.

4. Þó mørg og stór sé mannleg synd, miklu stærri er nádin, endalaus er Guds hjálpar-hønd, hversu stór sem er neydin, hann vill í likn afleysa vel lyd, sem ydrandi vottar þel, honum tjer hlydnis eidinn.

5. Fødur, syni og anda sé, ædst dyrd um jørd og himin! eins sem hún var ad upphafe, án enda verdi framin; kénn oss ad halda kristinn sid, qvittast og skilja syndir vid, sá þad vill, syngi: Amen!

No.

No. 143.

Lagid: Mitt hjarta! hvar til hryggist þú.

Allt hef'eg, Jesú! illa gjört; allt það að bæta þú kominn ert, um allt því eg qvittur er; allt mitt líf skal þjóna þér, þar til, bið eg, hjálpa þú mér.

No. 144.

Lagid: Guds Són kallar: komið til mín.

Þér einum braut eg móti mest, minn Guð! hjartað mitt sjer þú best, og alla athøfn ránga; bølvun þúnga, sem boða fer, bið eg þín miskun líkni mér, hlífi við straffi stránga.

2. Bænar-qvak mitt og andvørp øll, eru þér kunn, mín tára-føll allt eins þér eru' ódulin; æ! hvað lengi mig ángur skér; ó Guð! hvað lengi ertú mér, samvitsku-hrelldum hulinn?

3. Allt ei svo, mín afbrot ljót, að refsíng komi þeim á mót, eptir stærð illsku minnar; eg flý á þínar náðir nú, náðugi Guð! mitt hjarta þú, huggun og frið lát finna.

4. Vísa mér aptur veg þinn á, vel innræt mér þinn ótta hjá, að heiløg boð þín haldi; gef eg æ betur þóknist þér, þér, minn Drottinn! hvørs þjón eg er, heiður og hlýdni gjaldi.

5. O herra Guð, mín hlífð! eg bið, hjálp lát mig ætíð kannast við, og miskun þakka þína, að enn vilt géfa afbrot qvitt, álita bænar-hrópið mitt, enn hrellda annast mína.

No. 145.

Lagid: Konúng David, sem kjenndi.

Minn Gud! eg má þad játa, mikil er syndin mín! þó er í allann máta, enn meiri nádin þín; øll mín von í þér stár, gef þú eg glatist eigi; gef ad þig lofa megi hér og um eilíf ár.

No. 146.

Lagid: Ai! ai! mig aumann mann.

Heyr mín hljód, himna Gud! hjartad mitt hrópar ódt, af harmi módt á hjálpræd þitt! vid brot og syndir brjóst gjør qvitt, svo barni þínu verdi fridt; fyrir herrann Jesúm! :||: hrelling stytt! :||:

2. Neydin mín og nádin þín, nú mig knýr, ad bidja þig, þú bænheyr mig, gef blessun hýr! ei tapast neinn er til þín flýr, med trú og ángri, Fadir dýr! mér vyrdist ecki :||: von sú rír :||:

3. O minn Gud! ó minn Gud! eg þig bid, ángrid ſkér, unn þú mér andarfrid; eg fæ ei stadist freistni vid, Fadir gódur! veittu lid; heyr þú harnsins :||: qvein og klid! :||:

4. Hugann synd hrellir blind, Herra minn! eg hrædist neyd, daprann deyd og dóminn þinn; bót og líkn mér, Fadir! finn, í freistni enga leid mig inn, heldur frelsa :||: þjóninn þinn! :||:

5. Leid þú mig, svo lofi'eg þig í lífi hér, af hjartans grunni' med huga' og munni', sem hæfir og ber; daudur enginn, Drottinn! þér dýrd í þessum heimi tjer, heldur sá, sem :||: líf þú ljer :||:

6. Veika

6. Veika trú vidréttú og veg minn greid; eg flý til þín, forda pín, fári' og neyd; gèf mér, Herra! gódann deyd, í gledi himna sídan leid, nær linnir þetta :||: lífsins skeid! :||:

No. 147.

Lagid: Hærsti Gud! Herra mildi.

Vaknid upp kristnir allir, og sjáid syndum vid; af hjartans rót ákallid eilífann fødur Gud! hans svo ei hegníng mætum, hverfi oss náð hans frá; útan syndum aflátum, ydrunist og lifnad bætum, vesælir verdum þá.

2. Rádleggja ydur látid, lestu ad skilja vid, af hreinni ydrun grátid, illverk og voudann síd; heilagri umbót heitid, hylliss Gud hér í frá, mest ad hans ordi leitid, eptir því gjarnan breytid; hann vill oss vera hjá.

3. Heill og náð hann oss gèfur, hlýdna ef fær oss sjed, í eilíft líf oss upphefur, øllum Guds børnum med; því er skyldt til vor tækjum, trygd Guds og miskun hans, þá náð aldrei órækjum, eptir henni helst sækjum, fetum spor frelsarans.

4. Jesúm Krist son sinn blída, sendi Gud øllum oss; lèt hann fyrir oss lída kast, heipt og qvøl á kross, svo náð oss øllum sýndist, sitt líf í dauda gaf, fyrir oss anma píndist, án þess, mannkyn allt týndist; hann hjálpi' oss eymdum af!

5. Allt gott svo ødlast mégid ákallid Jesúm Krist, hans náð þér erfa egid, eptir veraldar vist; lánga mædu hér lídid, leitid því Drottni ad,

eruggir ætíd strídid, öllum hans vilja hlýdid; Guds nád oss gefi þad.

No. 148.

Lagid: Sá frjáls vid lögmál fæddur er.

Syndugi madur! sjá ad þér, sál þín svo hölpin verdi; eilíft líf byrjar hverr sá hér, hreina ydrun sem gjördi.

2. Hvar sú hin hreina ydran er, er þar og qvittan synda, en sú qvittan hún ablar sér, elsku Guds til mannkinda.

3. Þvi fá þeir allir eilíft líf, sem yfirbót synda vinna, en andar-tjón og eymda-kíf, ydrunarlausir finna.

4. Drottinn vor Jesús dó á kross, ad deyja syndin mætti, látum þvi ecki lifa' í oss, lesti med vondum hætti.

5. Géf mér, Herra! í hjartad mitt, hreinann ydrunar anda, svo ad mín sál af syndum qvitt, syngi þér lof án enda.

No. 149.

Lagid: Má eg ólucku' ei móti stá.

Géf þú oss, Herra! heims um hríd, heyja gott stríd og trú heilagri halda; samvitskan hrein þar sé vid fest, sem kunni best, sigursæld vorri valda, svo börn þín ein, hér hjarta-hrein, megi þig fá í sælu sjá, og lofa um aldir alda.

No. 150.

Lagid: Sæti Jesú! sjá oss hjer. (sjá No. 70. bls. 63.)

Eg er breiskur, misgjerd mér mildur Gud þó fyrirgéfur, sú umþenking þróttinn ljer, þegar ótti hugann vefur; nú þarf framar enginn efast, adstod Guds mun breiskum géfast.

2. Sannleiks ljós hans ordi í, ei formyrkvast, heilla nytur hverr, sem ordi hlydir því, hjálp og krapt til dygda hlytur; nú þarf framar enginn efast, adstod Guds mun breiskum géfast.

3. Mildi fadir! mikli Gud! mér æ syndin leid skal vera; jeg vil heyra Jesú bod, jeg vil trúr hans okid bera; Herra! styrk mitt hjartad veika, hvenær sem í efa reikar.

No. 151.

Lagid: O Fadir minn! eg þrællinn þinn.

O minn Jesú! mér inngéf þú, andlegt ljós trúarinnar; lysi þad mér, svo læri'eg gjørr, leid sáluhjálpar minnar, svo eilift líf, eptir heims kíf, eg mætti fá ad reyna; lof sé Gud þér! þú léntir mér, lífid og trúna hreina.

3. Elska og Traust til Guds.

No. 152.

Lagid: Um daudann gief þú, Drottinn! mjer.

Hvad illt og bágt, sem mætir mér, mín von til Guds sig hefur, minn sem ad fadir mild-

ur er, manna hjálp øll þá tefur, og einka- reyn- ast -vinir veſt, veita óvinir hatur meſt, Gud mig ei yfirgéfur.

2. Þó athøfn beſta megi mín manna álaſid bída, Gud! allt er bert fyrir augum þín, eg vil þolgódur lída; þú ſjer míns hjarta hulda rád, ef halda mætti'eg þinni nád, þá engu þarf ad qvída.

3. Þó ſorg og ánaud ſífeldlig, ſamferdiſt líſſins døgum; eg gladur er, því, Gud! veit þig, gløggt ſjá hvad mínum høgum er fyrir beſtu, mædu med, mitt þú reynir og venur géd, í þín- um ad þreyja'áløgum.

4. Þó ſamtøk gjørdu himin, haf og haudur mér til ama, hættum ſtædi'eg umſpenntur af, og ógn hels í bili ſama, en heimur allur hvirfi mér, herra Gud! ſamt eg treyſti þér, óttaſt fár eckért framar.

5. Þú leidir mig um daudans dal, dáſamri fedur-hendi, hún minn æ vera ſkjøldur ſkal, eg ſkélfiſt ei hvar lendi; þrái himin, þó þreyi hér, þú ſvo kórónu dýrdar mér, í ædſtu gledi' af- hendir.

No. 153.

Lagid: Mitt hjarta! hvar til hriggiſt þú.

O! hvad ſtór ſæla' og yndislig, er mér jafnan ad mega'á þig, minn Gud! trauſt ſetja mitt; allur vid- lifnar andi minn, er eg íhuga kjærleik þinn.

2. Alls þurfa mig eg aumann fann, adſtoda mig þín mildin vann ad ebla mín egin not, mér, ó Gud!

ó Gud! þín gjædsku' atlot gáfu styrk vid kraptanna þrot.

3. Hvørsu ætti þá yndælt mér ætíd vera ad treysta þér, Gud! máttkur, gódur, vís, sem veitst þørf mína' og vilt mér best, veitir allt til hagsælda mest.

4. Innræt þá djúpt þad edli'i mér, einum fyrir mér trú'eg þér, eilífi ástvin minn! fyrir mér í sérhvørt sinn, sjái Drottinn! vísdómur þinn.

5. Já! þú Fadir! sem alvís ert, allt fær lángt betur vid mig gjørt, enn óska' eg edur skil; gégn og hlýdinn gjarna' eg vil, gánga fram eins og segir þú til.

6. Ástríkur fadir ertú minn, almátt, gjædsku og vísdóm þinn, allt brúkar oss til góds; mitt einka traust í allri neyd og áthvarf skaltú í lífi og deyd.

No. 154.

Lagid: Gjef þinni kristni gódann frid.

Hvad sefa lífsins harma kann? hvád þann syndugа stoda, þjáda, hrellda og mædda mann mót daudans ebla voda? vér þad gætnir viljum skoda!

2. Ó! hvad skyldi oss ædra nú, á himni' eda jørdu géfast, enn vel grundvøllud vissa sú, vid hvørja mein øll sefast: Guds um nád þarf ei ad efast!

3. Þessi vissa af Gudi gjør er grundvøllur trúar þinnar, hvørt sem þú bidur feigd eda fjør,

fjør, feginn skal þig til minna; hún ein allt kann yfirvinna.

4. Hafir þú Gudi elsku á einlæga, vissa, heita, hans þecking' girnist hollri ná, hans vel-þócknunar leitar; hann þá ei um nád þér neitar.

5. Leitist þú vid, sem mest ad mátt, med øllu hugarfari, ad líkjast Gudi' á allann hátt, æ verda fullkomnari, gódur, vitur, Gudi' líkari.

6. Þetta allt er þér vottur viss, ad vísa nád hans egir; en øll skinhelgin útvortis, enga þér huggun segir; varast hún þig véla megi!

7. Ástunda, viss ad æ þú sért um Guds nád hvørju sinni, lát þá vidleitni leynt og bert, lifa í sálu þinni; áſt hans ertú æ í minni.

8. Á gledi stund, sé yndi þitt, ad nád Guds megir halda; sú von í øllum sorgum midt, sælu-umbunar gjalda, hér og sídar víst mun valda.

9. Og þegar daudans abli mót, áttú loks stríd ad heyja, hvørsu lífs-krøptug bøls er bót, bryggdulaust kunna ad segja: viss um Guds nád vil eg deyja!

No. 155.

Lagid: Gled þig, Guds Sonar brúd!

Hví skal mér veiklast von! veit eg Guds mildi son, er med oss allar stundir, ockar senn verda fundir; ósk élsd mín augu mæna, á hann í qvaki bæna.

2. Um heimsins gledi' og glis, gedjast mér eins og fis; skjótt missi'eg skémtun slíka; skimp met eg hans vidlíka; þad má létt hysmi heita, hjá því eg eptirleita.

3. Leggi Guð ok mig á og harða rauna þrá; ó! eg vil eckért kjæra; eins má það heill mér færa; skal mér ei líka'að líða ljúft, nær hann vill, hið stríða?

4. Sál og hold, fjør og fé, sjarlægt er mitt að sé; þú, Guð! átt það, sem léðir, og þótt snarlega reðir, líkamann lísi sneyda, lof þitt eg vil útbreiða.

5. Dauðinn ei deyðir oss, dýrðar eilífrar hnoss, hann gjørir hrjáðum færa, og hvíld í grøfum væra, andstreymi, eymd og mæða, engann þar megna'að hræða.

6. Nær endast tímans töm, með tign og hvellum róm, vor Jesús Kristur kémur, kjær minn Frelsari nemur, mig í dýrð þá ei þrotnar, þar hann um eilífð drottnar.

7. O! skyldi'eg øroylnast? ó nej, eg trúi fast, míns Jesú øllum orðum, er jafnan standa' í skorðum! þú ert minn, þér eg treysti, þinn er eg endurleysti.

No. 156.

Lagið: Heimili vort og húsin med.

Hvað er sem letur hjartað mitt, til himins veg hann keppa, ó minn Drottinn! sem orðið þitt á leiðir mig svo hreppa fái þar líf og fulla nægð, frí við óvina makt og slægð; hvørr vill því hnossi sleppa?

2. Er Jesú ok svo ýfrið hardt og ofþúngt kreptum mínum? heimtar þá Guð svo mikið og margt, mildum í boðum sínum? ó nej! minn best

best þú kennir krapt, kjærsti Fadir! sem mig hefir skapt og krapti audgad þinum.

3. Í holdi, Jesús! þoldir þú, þá sjálfur freistni alla, er huga minn vill hindra nú, og honum þúngbær falla; þú vorkennir því veikum mér, vilja þá súsann hjá mér sjer, þó framqvæmd finnir halla.

4. Elskan þín trúfest eblir mig og útbýr krapti neytum, hvad sterkur verd eg þá fyrir þig, þeim il gjæddur svo heitum! ó! hvørsu var sú ást þín sterk, er þreif mig burt úr daudans querk, med píslog þúngri þreytu!

5. Æ! skyldi'ei þinnar ástar-glód, uppverma sálu kalda, ad hyllast bod þín holl og góð? hvad kann eg annad gjalda, verdugra lof enn feta fús, feril þann, sem gékst, minn Jesús! og baudst mér eptir halda?

6. Þessvegna gegnum þreyngi sét, þín elska sálu mína! uppmálud standi æ fyrir mér, ást þín, harmqvæli' og pína! ó hvørsu finnst þá yndælt mér, ef elska' eg þig ad hlýda þér, þá gjervøll þyngsli dvína!

7. Mót allri holds og heimsins lyst, héraf verd eg øblugur, sú trú, ad fékkst mér fridar-vist, fói minn stydur, þinn dugur í mér breiskum sig øblgann tjer, allt megna eg nær hlýdi þér; þar vid minn hressist hugur.

8. Allt hvad mig brestur baudstú mér, méd bæn, ó Gud! ad sækja; þín fodur-mildin opin er, ef eg þin bod vil rækja; andvarpan fer þá engin mín, án bænheyrslu frá stóli þín; hvad kann þá hug minn stækja?

9. Ept-

9. Eptir það stríð, sem eg skal hér, í þínum krapti heyja, á eg í vónum þar hjá þér, þegar eg trúr næ deyja, eilífa unun, eilíft hnoss, yndæll sé inét því sérhvörr kross; hvad létt er því ad þreyja?

10. Já! breiskt er hold mitt, heimur slár, hætt skeidid, tæp min gata; en, Gud! þíns anda kraptur klár, kann mér aldrei ad glata; æ! svo lengi eg elska þig, ǿblgari vill hann gjøra mig, lætur veg réttann rata.

11. Allir samhuga einum þér, audmjúka lofgjørd segjum! af fúsu hjarta allir vér, undir þín bod oss hnegjum, sem holl og létt eru hvør um sig, hjástodar, Drottinn! beidum þig, og þolinmódir þreyjum.

No. 157.

Lagid: Gjædskurikasti grædari minn!

Svo skal ei framár nóckur neyd, né heldur þessa líkhams deyd, mér frá þér megna'ad venda! ó Drottinn! eg er ástkjær þér, elska vil eg þig stødugt hér, en annars heims án enda; send mér, sem þér þóknast gledi, þjáníng medur þig alvísann, og vil þó jafnan í øllu prísa.

No. 158.

Lagid: Guds Son kallar: komid til min.

Allt mitt rád til Guds eg set, á mér sinn vilja verda læt, mér bid eg hans miskun hlífi, heilsa, vit, líf, sál, heidur, fé, hans vernd jafnan befalad sé, nú og í eilífu lífi.

2. Minn audnu hag svo opt og þrátt, ástin þín, Gud! vidrétti þrátt, er andvarp eg þér senda, verdi því á mér vilji þinn, vel muntú, hjartans Fadir minn! leida mig allt til enda.

3. Hér ad auk bid eg, herra Gud! hjálp mér ad geyma vel þín bod, og þeim eptir ad breyta, þolinmædi eg þyggja vil, og þeim vægja, sem gjøra mér til, vyrdst' mér náð þartil veita.

4. Hvad verdur mér ad meini, þá máttugur Gud mér stendur hjá? hvad kann mig þá ad þrjóta, er sá hjálpar úr allri naud, øllum sem gefur daglegt braud, og sælu med sér ad njóta?

5. O Herra Krist! mín hæsta von, hvørki luckunnar gjøf né tjón, láttú mig frá þér leida, nád þín ávaxti vora trú, vid synd og qvølum forda þú, og gef oss útfør góda.

No. 159.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Þú ert minn Gud, ei óttast eg, og ei skal heyrast qveina, þótt eg færist um þyrna veg, þína stjórn sje eg eina: vislega veit eg nú, vid mig allt breytir þú, æ huggar mjúkast mig, miskun þín fedurlig, er eg svo opt fæ reyna.

2. Þér og nád þinni mig og mitt, minn Gud! eg fel á hendur; allt hvad eg hefi, þad er þitt, þínu í valdi stendur: þín stjórn mér þægust er, þad besta viltú mér: O! Herra gædsku-gjarn! til góds fyri þitt barn, medlæti' og mædu sendir.

3. Gud fær ei sínum gleymt, í brigd géd mitt sá þánki nærir, von, sem á ord þín er upp-

bygd, aldrei kinnroda færir. Burt ángist øll og sorg! ørugg er Gud mín borg; vel eru gjørd hans verk, vèr mig hans geymsla sterk, og til farsældar færir.

No. 160.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Mitt traust á Gudi gladvært er, Guds nád býdst fyrir Jesúm mèr, eg von lífs eilífs hefi, oss í nád taka aptur vann og arf hefir í sælu rann, med sínum syni gefid.

2. O Herra! hvílík heill þad er, hlutfall ega med sjálfum þèr, nád þína og himin hljóta, med trú af hreinu hjarta þig, heitt ad elska og vita sig, alls góds af þèr adnjóta.

3. Ord þitt eg gladur uni vid, innvortis styrk og sálar frid hvørr sann-trúndum heitir; þad huggar lífsins hørmúng í, heill í medlæti ver af því, hugprýdi í háska veitir.

4. Vidhaldt mèr, Drottinn! hjálprád mitt! í hreinni trú á ordid þitt, nafns þíns og nádar vegna; lát þad upplýsa veg minn vel, vøga gjøra þá dregst ad hel, andlátsins mædu megna.

No. 161.

Med sínu lagi.

Mitt hjarta! því svo hriggist þú, í harmi og trega velkist nú, fyrir valtann veraldar aud; set þína trú á sannann Gud, sem øllum gefur daglegt braud.

2. Yfirgéfa þig ei vill né kann, alla þerf þína þeckir hann; hans er himin og jørd. Minn húsi fadir og mildi Gud! mér sendtú hjálp í allri naud.

3. Þú ert minn Gud og fadir kjær, þitt barn ei yfirgéfid fær; ást þín er mjúk og mild, annad, þá mædir eymdin hørd, eckért hef'eg traustid á jørd.

4. Ríkur af gótsi gledur sig: Gud minn! vid þig eg hugga mig, eg þó óvyrdtur sé; þad er mín trú og eflaus von, adstod veitir þínum þjón!

5. Þitt ríki, Drottinn! þrýtur síst, þitt vald er stødugt jafnan víst, á þér er allt mitt traust; eilíft góts hefir eckért tál, audga med því mína sál!

6. Stundlegann heidur eg hugsa' ei á, himneskann vildi'eg giarnan fá, hvørn Jesús hefir keypt, med sínum dauda' og dapri pín; Drottinn! bid eg, heyrdú til mín!

7. Allt þad verøldin er af full, eignir, góts, sylfur eda gull, stundlegt skraut og skart, lítinn tíma þad lánad var, líknar ecki sálunni par.

8. Jesú Guds Son! eg þacka þér, þessa virsku þú kénndir mér, og Guds ad gánga á veg. Veit mér stødugа von og trú, vænst er sálu huggunin sú!

9. Lof og heidur á hvørri stund, hærsti Gud! sé þér á alla lund; þig, Fadir! þess eg bid: eilífann géf oss andar-frid, og arf himins, þá skiljumst hér vid!

No. 162.

Med ſinu lagi. (ſiá No. 64 blſ. 57.)

Hvørr ſem ljúfann Gud lætur ráda, líka von= ar á hann ætíd, vill þann Drottinn vernda og náda, víſt þó ad dynji neyd og ſtríd; hvørr ſem vid Gud ſer heldur tryggt, hús þeſs er ei á ſandi byggt.

2. Hvad ſtodar oſs med hrigd ad klaga? hvad ſtodar oſs vort óp og vein? hvad hjálpar oſs þó alla daga, ángra látum oſs ſorgar=qvein? ſkál vors mótgángs, ſem aſmæld er, auknm med harmi, ſjálfir vér.

3. Bíd, kriſtin ſál! um ſtund í ſtilli, ſtødva þitt géd, ſvo lyndi þér, ad Guds nádar=vild á þér fylli alvitſku hans hvad þeckaſt er; Gud, ſem hefir útvalid oſs, opt til farſældar ſendir kroſs.

4. Fulltreyſt, og Guds þíns gack á vegi, gjør øll þín verk med dygd og trú; nm bleſſun Drottins efaſt eigi, aldrei mun þér þá bregdaſt ſú; hvørr ſitt trauſt á hann ſetja vann, á ſandi ecki byggdi hann!

No. 163.

Lagid: A Gud alleina.

A Gud eg einann alla ſet von og trauſt, vil med hug hreinann, hann dýrka endalauſt, í geymſlu' og gjætur Guds eg ønd mína fel; frá hrøſun fæt= ur freſlar hann mína vel, og í ljóſi lætur, ſitt ljúfa áſtar=þel.

2. Sekt ſynda þúnga ſon Guds fyrir mig galdt, hann hjarta' og túnga heidri og líf mitt

allt, ef eg hans bodi, ætíd trúr hlýdnast vil, alls engiun vodi ønd minni'er skjædur til. Hans mig hjálp adstodi, vid heiminn þegar eg skil.

3. Þér lát mig þjóna, þú mildi Herra' og Gud! vel vid ad una veg þinn og stunda bod; ad mig ei ginni íllrar veraldar slægd, né voudt eg vinni, svo verdi nád frábægd; haf þá mig í minni um mildi'er bid og vægd!

4. Þú mig hughreystir í hvørskyns sorg og neyd, sem svo dýrt leystir, med sonar þins pínu' og deyd. Hvad má vid meta, þad mæti? allt eg á; hvad mig hrellt géta, sem himna frid vann ná? þinn son vard sigur-hetja og sigur gafst mér þá.

5. O Jesú! eina, athvarf og vonin mín, lát mig lífs beina leid þræda' í dýrd til þín! ei óttast nái, í grøf síst stadar nem, þig daudi'eg þrái, þú vel mig leidir heim, svo Guds eg sjái sælu í dýrd þá kém.

6. O ædstu gledi! er eg þá Jesúm finn! med gjædsku-gédi, grædari talar minn: kom madur mæti, hjá mér um eilífd tef, í sóma sæti, sem eg þér búid hef! ædsta eptirlæti, ó Jesú! þad mér géf.

No. 164.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Burt med heimsins óhýtt yndi! ei er verøld mér svo kjær; aldrei fanust þar leika' í lyndi, lángvinn tign, né ró gladvær; allur í hæd er hugurinn, hefur sig þángad andi minn; hellst til létt er heims ágjæti, himin-sælu þýngd ad mæti. 2.

2. Gjørvallt vil eg gladur affegja, Gud minn! það sem stundlegt er; minn, skal enginn hlutur hnegja hug frá skyldu, dygd og þér; þó að heiminn ætti eg, en útibyrgd frá dýrdar veg, sál mín gengi villt í voða, vildi litid hitt mig stoða.

3. Gud af øllu gódu ríkur! gnótt eg á, nær hef'eg þig, eg veit frá mér ei þú víkur, alvøld hønd þín leidir mig; ef þá kann að mæta mér mein, sem þúngt og biturt er; þó eg í hljóði þykist líða, þitt er að bjóða, mitt að hlyða.

4. Gégnum lífsins eymd og ama, ánægdur eg þreyti gáng; augað horfir trúar-tama, til þess lífs, er veit í fáng; sønn hvar gledi' og sælu hnoss, sonar þíns gjøf er búin oss, sigur, frid og sæmd um aldir, í sitt hlutskipti fá útvaldir.

No. 165.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregð nú blundi.

Alvaldi Fadir allra þjóda! á þig treystir mín frelsud ønd; eg fel mitt líf og allann góda, í þína mildu verndar-hønd; alvísi Gud! best allt þú sjer, er til velferdar gagnar mér.

2. Auga mitt sljó-skygnt er mjøg tídum, um skammt hugur og dugur þver, en þú, sem stjórnar øllum lýdum, aptur hug og dug gefur mér; best hagar øllu, best þú sjer, børnum þínum hvað gagnlegt er.

3. Opt, þá mitt hjarta ángist reyndi, ótta-fullur var naudum í, mína andvørpun minn Gud heyrdi, mér qveikti gledi-ljós á ný; svo vís og

gódur enn hann er, ætíd gjætir hann vel ad mér.

4. Eg fel, minn Gud! í umsjá þína, allann velferdar minnar hag; mér vann Jesús þinn sonur sýna, sannrar mann-dygdar háttalag; ó! ad eg þyldi eins og hann, andstreymi hvert, sem mæta kann.

5. Ómegi daudans ei skal qvída eg þó ad bleikum verdi ná, af því Frelsarinn allra lýda, er vinur, sem mig dæma á; svo sem hann mína eg fel end, ó Fadir kjær! í þína hend.

No. 166.

Med sínu lagi.

Hverr sem ad reisir hæga bygd, hærsta Guds skjóli undir, í geymslu Drottins, og gleymir brigd, gèfur sig allar stundir; sá talar vid Gud: þú tókst vid mér, treysta vil eg því gjarnan þer og unna'á allar lundir!

2. Vel mun og Drottinn vernda þig, fyrir vèlum allra-handa, þó skadleg hætta sýni sig, síst mun þér kunna'ad granda, hans vernd og skjól svo hlífir hér, í hverri neyd hann sendir þér, sinn styrk og hjálp til handa.

3. Svo mun og líka sjálfur Gud vel sjá til þín og leida, á vegum þínum þér veita stod, og venda øllu til greida; frá þér burthrynda háska' og pín', ad hvergi náir þú fætur þín, á minnsta steini meida.

4. "Hvern sem ad lángar mjøg til mín, "mildur Drottinn svo kènndi, hann skal eg leysa'

"af skada' og pín, og skýla med verndar-hendi,
"bænheyra hann og hjálpa' í neyd, honum loks
"géfa værann deyd, og líf þó æfi endi.

5. "Lífdaga hans eg lengja skal, og láta þá
"ei bráდt þrjóta, en hjá mér upp í himna-sal,
"hann mun fullsælu njóta; þar sýni'eg honum
"mitt hjálpar-ráð, hjartans unun og fulla náð,
"svo umbun fái' hann fljóta."

No. 167.

Lagid: Hvørr sem ljúfann Gud lætur ráda.
(sjá No. 64 bls. 57.)

Fyri þig Gud! sem veldi vldu vís stýrir alheims fram eg ber, af klöcku hjarta þackir þýdar, þygg gladur kjør, sem léntir mér. Ástrika fødur-þelid þitt, þecki'eg vid sérhvørt sporid mitt.

2. Í yndælt skart þú ár hvert klædir, ótølu blómstra', er haudrid ber, frjóssamri døggu grundir grædir, gleymist ei minnsta strá'id þér; skyldir þú géta gleymt mér þá gjædsku þína, sem treysti á?

3. Nej! hjartad gleyma má fyrr módur, mót edlis-bodi, fóstri sín', enn þér, líknsami Gud minn gódur! gleymist fái velferd sanna mín; þol-gódur lífs eg þreyti veg; þú ert mín hlíf, ei óttast eg.

4. Eg óttast ei, þá eymd og pína, á heims-vedhlaupi varpast mót, sorga-ør djúpt þó sálu mína særi, veit eg minn leiddir fót þess vegna fram á þrauta stíg, ad þú, minn Gud! leidréttir mig.

5. Von-gódur svo minn veg eg feti veikann upplifgar huga þú, ad traust á Jesú ord eg setji

um dýrd med þér þó lídi'eg nú, minn Gud! á himnum þar hjá þér, þar eg farsæll um eilifd er.

6. Líknsami Fadir! Gud minn gódi! gef þessi ørugg von til þín, hvad sem kann mæta heims um slódir, hverfi' aldrei úr brjósti mín'; þá gefur, sviptir, Gud minn hér, gjørir þú allt til besta mér.

No. 168.

Med sínu lagi.

Á þér, Herra! hef'eg nú von, hjálp, svo eg eigi verdi' ad smán, hér eda' í hinu lífi, frelsa þú mig, þess beidi eg þig, þín ást mér ætíd hlífi.

2. Bænheyr þú mig af mildi nú miskun og nád enn til mín snú, flýt þér fulltingi' ad veita; eg stend og bíd í stórri neyd, styrks hjá þér einum leita.

3. Hjálp ert þú mín og hlífdin trú heilagt ord þitt er verja sú, er øllum eydir vanda; þá herrann Gud, er hjá í naud, hverr kann þá móti' ad standa?

4. Eilífi Gud! ei vík frá mér, anda minn befala eg þér, medtak hann þér til handa, ó Herra trúr! eymd allri úr, leys mig þá lífid endar.

5. Herra! eg flý í þraut til þín; þú einsamann ert adstod mín, huggun og hjálp mér sendir, mín tíd og stund, eign, líf og ønd, allt er í þinni hendi.

6. Heidur og lof sé, Herra! þér, sem hefir óverdugum mér hjálpad í hørdu lífi, og hétst af nád, óhultum stad, í því komanda lífi. 7.

7. Allir trúadir elskid Gud, oss vill hann frelsa' úr hverri naud, einkum þá honum hlýda; hóf-módugt géd vanheidur med hegníngu' án efa bída.

8. Þar fyrir hafid gladvært géd, Gud prísid huga' og raustu med allir sem eptir honum bidid um stund, því ydar önd, úr þúnguin leysist raunum.

9. Födur, syni og anda nú, ædst lof og dýrd af hug' og trú, syngjum vér allir samann; veit þú oss, Gud! fylgi og frid fyrir Jesúm Kristum, Amen!

No. 169.

Lagid: Náttúran öll og edli manns.

Verdi ætíd hvad vill minn Gud, vild hans er æ hid besta, vís er þeim jafnan vernd og stod, vid hann er sína trú festa; hann hjálpar trúr, eymd allri úr, agar veröld í máta; þann á honum traust, hefir efalaust, ei vill né kann forláta.

2. Herra Gud traust og heill mín er, hjálp, von, líf eilíf sæla; hvad sem hann vill, þad verdi mér, vil eg því ei mótmæla; hans mildi klár, mín höfud-hár, hefir öll talid án efa; hvad hann mér fá best henta sá, hann vill af nád mér géfa.

3. Þar fyrir auma veröld vid, vil eg fúslega skilja, til míns Drottins í fullann frid, fara eptir hans vilja; fel mína önd í fødur-hönd, hvört farsæld bíd edur voda; hans ástar þel, mig verndar vel, og vill í dauda stoda.

4. Súngin þökk, heidur, sæmd og lof, sé födur allrar mildi, sem út fyrir oss soninn gaf, synd

synd heims ad bæta skyldi og á hann hlóð, æ, mannleg þjóð! átt það í minni festa; hvi hugsa tídt og þacka blídt, þá náð og elsku mesta.

No. 170.

Lagid: Herra Gud í himnaríki.

Vertú, Gud fadir! fadir minn, í Frelsarans Jesú nafni; hønd þín leidi mig út og inn, svo allri synd eg hafni!

---

4. Elska til sjálfra vor og Náúngans.

No. 171.

Lagid: Kom skapari heilagi Andi.

Róssom samvitska' ef er ad eins, eign mín hvad kann þá blekkra mér? hvad fær þá ord-id mér til meins, megn þegar qvídi adra skér?

2. Flecklaus samvitska' og falslaus trú, far-sælust hlutdeild min er þá, þeim fridi' er gefur sæla sú, svipta kann enginn mér í frá.

3. O hvilik gledi! sagt vid sig, med sanni gèta': eg í mér fann, girnd til hins ílla, geymdi' eg mig, Gudi sé lof eg yfirvann!

4. Æ hversu þúngt um sjálfann sig, ad segja hljóta' þar á mót: á lasta vondann villu-stig vil-jandi minn eg setti fót!

5. Upp til Drottins med hjarta hreint ad horfa' og segja: Gud minn! þú, ert æ mitt athvarf hóst og leynt! hver lucka veitist stærri' enn sú?

6. Sjá! allt hverfur, þig helid burt hédan senn flytur, daudans-flein hvad sljófgar? hann fær hægann gjørt, hugar-rósemd hjá Gudi hrein.

7. Sæll, kristni madur! sem ad þér sálar-ró þessa finnur hjá; því sjálfur daudinn hana hér, hrakid fær ecki burt þér frá.

8. Sá hinn gudhræddi segi því: sjér, himin, lend og skèpnan hver, sambland þó fyrsta falli í, fedur-hend Drottins líknar mér.

No. 172.

Lagid: Til þín, heilagi Herra Gud!

Gud! mig skóp ást þín mildilig, ad mætti eg sælu njóta, ef eg trúfastur óttast þig, ottast þín lög ad brjóta; vandi eg hjarta og verk mín hér, vottar samvitskan þetta m'r; hún kann afsaka og hóta.

2. Yndæla jafnan andar-fró, eg finn mitt hjarta kjæta, nær vilja Guds, í veikleik þó, vidleitast hlýdni sæta; samvitska unun sanna hèr, sífeldlega því gèfur mér, ef skyldu gjøri eg gjæta.

3. Og þessa gledi, yndi og fró, eckért kann frá mér taka, hreinskilni mín er hulin, þó húgsun þá læt eg vaka, ad Gud, minn Gud, allt gjørla sjer, Gud mín umbun og fadir er; hún lífgar, hún afsakar.

4. Æ! gódi Fadir! einatt þig, eg styggdi margvíslega; samvitskan þá ásakar mig sál fyllist blygdun, trega, óró, nagandi ángist mér eptirfylgir hvar hellst eg er, og offækir alla vega.

5. Já þó eg hjartans freisti' ad fá fordæmi-ṡng nidur-kafid, heims út í glaum mér gjøri slá, ad gleymsku brot sé vafid; sú værd er engin sálar fró, svipula huggun von sú bjó; síst fëck hún hug minn hafid.

6. Þann fögnud veiti ëk vara má víst ei heiminum gëtur, nær endalokin eptir á, íhugar sál mín betur; eg fæ þess þá med undrun gád, ad girnda leid er blómi strád, en í óheill mig fletur.

7. Æ! lát þá þetta, gódi Gud! mitt gjør-vallt hjarta hræra, ad þín eg stundi ástrík bod, med alúd geyma' og læra; Fadir! sú ein mín farsæld er, nær sûs kappkósta' ad þóknast þër, dygd hóka' og dád þér kjæra.

No. 173.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Dygda veg leid mig Dróttinn á, og dygda settu marki ná styrk mig, þess gá og gjæta.! hversi mér nád þín, Herra kjær! heims þessa gledi enginn nær, mér þann missir ad bæta.

2. Æ! þegar glæpa ann eg lyst, úr mínu hjarta burtu-mist, sönn gledi fer á flótta; og þá rennur í þánka minn, þad eg skal fyrir dómstól þinn, ángradur skëlf' af ótta.

3. Kenn mér, ó Gud! sem gjætir mín gánga fram eptir bodum þín ordugar lífsins leidir! sam-vitskunnar þá frid eg finn og fögnud eilifann, Drott-inn minn! er þú útvøldum greidir.

No. 174.

Lagid: Hvär mundi vera hjartad mitt.

Lifs-reglur hollar heyri menn, er himnasæld girnast ná, dauda eilifd og dóminn enn, dag-lega þenkid á, nærsta mjøg þetta nálgumst senn, naum er lifsstúnd ad fá! lági því hvørr svo lifn-ad sinn, ad lendi hann Gudi hjá!

2. Óvíst er þad hvørt úngur manni elli-dog-unum nær; ydrun sendi því undan hann, ádur enn daudinn slær: márgur hastari helstund fann, heldur enn meintum vær; lík í dag máské kallast kann, sá kóngur lifdi' í gjær!

3. Vogadú' ei fyrir vinskap manns, ad vinna hvad órett er, því Guds er eins, en ecki hans, yfir ad dæma þér; þeim, hylli Drottins dómar-ans, daglega afla sér, þá reikning heimtar lyds og lands, ljúkind í málum tér.

4. Óttastú Gud og unn, sem ber; áúngast náúnga þinn; óvin, þolngur, illt ei gjør; all-um vert gódvikinn, lát ætíd nockud ágengt þér, áfram dygda-veginn; drottni lifir, þá deyja fer, sá deydir vilja sinn.

5. Umgéngni þina og athøfn best, allskonar dygdum prýd; þolinmódur þá veitir vest, vid-móts hegdan sé blíd; allt sem þér dag hvørn yfir-sjest, ydranin bæti þyd, en þad þú margt gott ó-gjørt lètst, ángri þig fyrr og síd.

6. Stunda þú svo ad vera vyst, sem villt ad haldinn sèrt, annars heims fylgir oss þá síst, utan hvad høfum gjørt, í herrans augsýn hvørn

dag fyrst, hér svo ráðvandur vert, að þú ei skélfist þó af Krist' þú dæmist eins og ert.

7. Set þér lifnaðar leiðrétting', lífs meðan auðið er; sá heimsins varast vélin slíng, velþóknast Guði fer, þacklætis er það áminning, ef sæld hann gefur þér, en hitt ydrunar uppvakning, ef þú mótlæti ber.

8. O! Drottinn kjær! sem sjálfur sjer, þá sælu' er girnumst fá; vertú oss nær, svo vinnum vér, vilja þíns jafnan gá; þín dýrð einskjæra heidrist hér, en himnum siðar á, sjáum þig vær og syngjum þér sigur-vers englum hjá.

No. 175.

Lagið: Guds Son kallar: komið til mín.

O Gud! hvað reikna manninn má? mót þér almættis tignin há, er skepnu alla nærir, ó! hvörsu mikil er mín rírð, er eg hugleiði þína dýrð, sem leyptrar ljóst skjærri.

2. Af her Guds engla himnum á, hinn allra mesti' er litill hjá skapara sjálfum sínum; en eg hjá þeim? nær eckért er ágætið mitt, það fyrir ber, skjótt líkast skugga mínum.

3. Géf, Herra! að eg æ hvört sinn, allann viðkanníst breiskleik minn og stundi auðmjúkt læra, eins og Lausnarinn ljúfur hér, lífs og deyandi syndi mér; þér, Gud! ber einum æra.

No. 176.

Lagid: Kom skapari heilagi Andi.

Þú klagar! böl finnst þúngbært þér þess stands, er snaudur lifir í; hnoss stundar luckn stærri og sjér, stundar forgéfins eptir því.

2. Hvad viltú syrgja, hví med grát hjarta þitt særa og ýhli hér? mún þad æ heill, vel géf ad gát! sem girnd vors hjarta dró ad sér?

3. Neyt þess, sem skamtar Gud þér, gjör gjárnan hins sakna, er ecki fær í sína þraut hafa sérhvör kjör, sérhvörjum hag sitt yndi grær.

4. Drottinn á allt, útbýta bjørg best med vísdómi sennum kann, ecki sem ósk er óþorf mørg, en þó sem hvörjum hollast fann.

5. Viltú voga ad þenkja: þér þá hafi gleymt ástríkur hann? þó ad til góds ei vinnum vér, veitti hann heill í sérhvörn rann.

6. Eyd þú lífinu ecki med ánægjulausu ýlk þá, þitt ræktú kall, haf gladvært géd, gjör lífstóm nota best, sem má.

7. Drottinn! allt ástand mitt og mig, med glødu sinni fel eg þér; ánægdur feta æfi stig, ad stod þin jafnan fylgi mér!

No. 177.

Lagid: A Gud alleina.

Til auds, er eydist, af mól og ridi hér, géf, Gud! ei leidist, girndir hjartans í mér; en upp í hædir augun mæni til þin, sem géfur gædi,

gjørvøll og fordar pín, þørfing þvíad bædi þú veitst og fyllir mín!

2. Agirndin arga, eitrud er lasta rót, fædir mjøg marga misgjørd og dæmin ljót. Sá má sæll heita, sem nægir lánid tjed, og ydju neyta, í kalli dyggur réd, best minn blessa sveita, blídi Gud! ánægd med!

No. 178.

Lagid: Mitt hjarta! hvar til hriggist þú.

Himneski fadir! høndin þín, helgi og blessi verkin mín, øll svo, ad þóckníst þér, áhyggju mig illri ver, øllu grandi, forda þú mér.

2. Eg legg í þína líknar-hønd, líkamann bædi og mína ønd, treystandi á þig einn, gef ad eg sé hjarta hreinn, háski svo mig villi ei neinn!

No. 179.

Lagid: Einn herra eg best ætti.

Þig Gud! sinn fødur þeckja, þad eitt eg gledi fann, hvørr hatur brjóst lét blekkja, barnarétt missir þann, í dygdar fót-spor feta Frelsarans, hjálp oss vel, og innbyrdis audsýnt géta ástúdlegt brædra-þel.

2. Einn þú, Gud upphædanna! í eitt battst menn um heim; einn er ættar-stofn manna, einn andi býr í þeim, allir þér ósk framberum, allra bæn heyrir þú, allir kalladir erum, ad einni von og trú.

3. Ætti eg þá einkis vyrda, eindrægnis bandid téd, og hróp míns hjarta myrda, en hafa

tvídrægt géð? nei! þó mitt særi sinni, svik og rángindi hér, allt það með aðstoð þinni, uppgéf eg, sem þú mér.

4. Láttú þitt orð og anda, upplýsa huga minn, svo ebla vilji'eg vanda, velferð bræðra hvert sinn, og styrk mig æ að géta, að dæmi Lausnarans, kjærleikans feril feta, til fyrirheitna lands!

No. 180.

Lagið: Hvar mundi véra hjartað mitt.

Guð! þín stjórnan er gjæðska' og náð, góðs þún sérhverjum ann; falslausrar elsku edla dáð; ætíð þér géðjast vann; ofundar hreckvíst illsku ráð, eg þér gagnstæðast fann; veit að míns hjarta gjæti eg gáð, glæp svo eg varist þann.

2. Því skyldi'eg svipta sjálfann mig, sannri ánægju' og ró? skyldi'eg mögla þora við þig, þig, gjæðskan, réttvís þó! misgjörð mín ljót og marg-faldlig, maklegt sér straff tilbjó, en gladdi ást þín guddómlig, er glæpa'-straff undan dró.

3. Skal það ofundar olla', að þér, eins fer við bræður mín? skyldi mér gremjast gjæðska'að er, Guð minn! hvørs ást mér skín? veit eg þó nockurn verri mér? varðveiti náðin þín, sál mína, Fadir! svo ei hér særist ofundar pín.

4. Minn Jesús hefir sjálfur sett sína það merki á: "elskið hvørr annaun utan prett, ofund "burtsneydið frá!" ó hvørsu yndælt, hvørsu létt, hans boðorð finnast má, hvørjum hans ást ihuga rétt, hans eptirdæmis gá!

5. Inngéf þú mínum anda þá, ó Drottinn! vilja þann: ad unna góds og gledja' ef má med gódvild sérhværn mann, afvenda skada, ángri, þrá, ástríkur hvar sem kann, en eitrada gledi aldrei fá, af sorg er bródir sann.

6. Þó synast kunni' hann sælli mér, síst skal eg nafn' hans þó, baktali sverta', er sárt hann sker, og sumum dauda bjó; æ Drottinn! mínar varir vér, svo varist ad spilla ró, lát mig þenkja: hvad þúnga sér þraut opt skjæd túnga dró.

7. Géf eg þakklátur þína nád þyggi og gjæd-in léd, æfundslaust svo eg géti gád góds, er fær ödrum téd; andi þinn hafi yfir mér rád og elsku-ríkt veiti gæd, svo banvæna' æfund burtu mád, best géti' hans krapti med.

No. 181.

Lagid: Nú bid eg, Gud! þú nádir mig.

Nádvanda þánka og hjartad hreint, Herrann gefi mér ljóst og leynt, flárádum heimsins flærdar sid, forda mér, Drottinn! þess eg bid, innrætti mér þad áforni hjá, öllum gódfysi' og kjærleik tjá; lát mig framgánga falslaust hér, svo fái eg dyrdar víst hjá þér!

No. 182.

Lagid: Sæli Jesú! sjá vís hjer. (sjá No. 70 bls. 63.)

Veit ó Gud! þín gjædska mér, gjöri ei úr þánka renna, ad líkjast og þóknast þér, þú mér sjálfur

sjálfur vyrdst ad kenna: getti'eg hatri íllu' ad leyna, er þig mildann feck ad reyna!

2. Blídur fadir allra ert, allir børn þín nefnast megum; ef ei brædur elskum bert er: þíns kiærleiks von ei egum. Elsku Jesús af oss krafdi, ást ad deyd sem til vór hafdi.

3. Synd uppgéfur þú mér þrátt, þú afmáir íllgjørd ránga; hvorr er eg, sem bistur brádt, bródur bid í rétt fer gánga? synd ef viltú méta mína, eg mun ei standast hegníng þína.

No. 183.

Lagid: Jesú Kristi þig kalla' eg á.

Unn þú oss, Gud! ad elska frid á medan lífs fáum, ad í bródernis sóma-sid, samlyndir vera náum, anda þíns krapti út oss bú, ad Jesú líkjast képpum, og ást ei sleppum, ad brædra gagn vér eflum nú og þína blessun hreppum!

No. 184.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Kjærleiks verk, sál mín! képpstú vid, kristnum sómir ástunda frid, þar sídar egum, bekn Guds blíd, búa saman um alla tíd, til eindrægni skaptir erum vér, eindrægni því oss rækja ber.

2. Eins herra þjónar erum vær, eindrægni stundum nær og fjær, allir samhuga' í ást og trú, innbyrdis skulum lifa nú; ó Gud! tendra vorn elsku-eld, med anda þínum fyrir Kristi skuld!

No. 185.[1]

Lagid: Gud miskuni nú øllum oss.

Láttú mig, Gud! sem líf gafst mér, í leti aldrei falla, heldur vel ydja hvad sem ber, hvert sem þú vilt mig kalla, ydjuleysid þrátt orsøk er, til armóds, vansa' og klækja, vislega baudst því, minn Gud! mér, mitt braud af ydn' ad sækja, þá skyldu rétt ad rækja.

2. Styrk, svo ørþreytist mitt ei magn, mædan af von því léttist; verk=ydjinn þegar vinn eg gagn, von hefi'eg líka'ad mettist; hérvistar brúka hjálp mér tíd hagqvæmast færsæld minni, og veit þad luckist ár og síd, uppfylga þol og sinni, ávallt med adstod þinni!

5. Jesú Eptirbreytni.

No. 186.

Lagid: Jesú þinar opnu undir. (sjá No. 40 bls. 40.)

Lofgjørd, þacktr, eilíf æra, endurleystra hjálpar=von, þú sem gjørdir þig fórnfæra, þér sé Guds eingétni son! kenn þú, Jesú mildi! mér, medan lifi fylgja þér, lífs svo réttann gáng eg gjøri, gladur jafnan þar af veri.

2. Þó eg krossi þjáist strídum, þér afneita lát ei mig; gráts á jafnt sem gledi tídum, gef mér styrk ad elska þig! elska þig til enda lífs, og í þrautum stundlegs kífs, hørmúng þína hafa' í minni, huggi þad mitt dapra sinni.

No.

No. 187.

Lagid: Hjartad, Þánkar, Hugur, sinni.

Oss ber kristnum orku neyta, áform þessa nýjum dug, eptir Jesú allir breyta ástundum med lyst og hug; hlýdum bodum hans er leid, til heilla oss í lífi og deyd, hvørr skal ødrum elsku veita, almenníngs farsældar leita.

2. Sé oss steypt í sorg og mædu, af sjálfum þeim, er gjørdum gott; vjel þó brugga vinir nædu og verdi launin dygda spott, eptir Jesú hógværd hér, hug ad laga girnilnst vér; ótraudur sá Frelsarans fetar feril, hann mun stadist géta.

3. Allskjótt hédan egum skunda, eilífd þegar nálgast fer; veginn dygda vel ástunda, vors ad Jesú dæmi ber; komid bædi konur og menn! Kristi fylgjum allir senn, øruggt keppum, áfram þreytum, í Guds ótta sældar leitum.

No. 188.

Lagid: Þøck se þjer gód gjørd.

O Jesú! ønd mín, af ást og lofgjørd brenni; ord, hegdan øll þín elsku og dygd mér kenni; daudans þúnga þú þín þoldir, fri vid syndir, ad frelsi mér finndir.

2. Saung-rødd mín síst ein, samt þitt lof útbreidi, heldur dagfars góds grein, Gud! þinn kraptur leidi mig svo varist vond mein, vel mót glæpum stridi og sigri um sídir!

3. Ei skal mér, ei kann í frá þér neitt venda, Þinn eg er, því ann þér til lífsins enda; hvar eg

fer um heims rann, hjarta med og túngu, þér þeck skal súngin.

No. 189.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Gef, mér, Jesú! um lífsins leid, lífs reglum fylgja þinum, þitt dæmi sé í sorg og neyd, sífeldt í huga minum, ef rísa móti mér, min syndug girndin fer, unn mér þó áfram med or-uggt ad keppa géd, uns fagna' eg fundi þinum.

2. Hvilík fagnadar fylling, þá frelsi þitt er eg reyni, og sje eymd mína alla' og þrá, úti med sídsta qveini! þú géckst á undan, eg eptir hann sama veg, mæddur en gladur geng gjæfu hlyt-ædstann feng, þá lokid lífs er meini.

3. Ohræddur geng eg áfram þá um vegu þyrnum stráda, þitt heit ei bregdst, skeids enda á, eg hlyt fullsælu þráda; þá unnin þrautin er, þykir litilsverd mér armædan er eg beid, á æfi stuttri leid; því eymd eg finn afmáda.

No. 190.

Lagid: Kom skapari heilagi Andi.

Minn Jesú! dygda dæmid þitt, draga fús vil eg heim til mín, hjálpa þú mér svo hjart-ad mitt, hafi í minni bodord þín.

2. Þú, sem gjördir og gjörir allt, til góda fyrir brædur þín; mér vid ásetníng sama haldt, sælu þá eblist vonin mín.

3. Lát mig í þessu líkjast þér, Lausnari hjarta-besti minn! kjærleiki sannur qvikni' í mér, kénn mér ástunda vilja þinn. 4.

4. Gjør mig vissann ad brúka best þau bjóð=ast færi, til ad sá góðgjørdum út, sem má eg mest, minnast skammvinnu lífsins á.

5. Herra! uppfylltú hjartad mitt med helgri girnd ad líkjast þér; máttinn ad gefa, þad er þitt, þú sem best fyrir øllu sjer.

6. Þá hyldu gledi ad gjøra vel, gef eg ei burt fyrir nockurn mun; hana eg forsmeck hinn=ar tel himneskú, sem eg leidi'í grun.

7. Ad geta fengid gódann vin, Gudi líkann á flestann hátt, þad eru gjædi hverjum hin himn=eskú vid þú líkja mátt.

8. Opacklátum og illum mér ótal velgjørdir Gud réd tjá, hans vegna fús hverjum sem er, hjálp mín skal æ til reidu stá.

9. Ast þín Drottinn! er æfinlig, vid allar skepnur og þína menn, eg bid þú leidir ætíd mig, ástsemd og dyngd ad stunda' í senn.

10. Þú birtir veldi þitt og dýrd, um þessa dásamlegu jørd, æra sé þér af øllum skird, elska, lotning og þackargjørd!

No. 191.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Gef, Jesú Kristur! gef þú mér, ad geta svo fylgt og hlýdnast þér á allri æfi minni, ad eg í saunri ást og trú, eins og rettkristnum hæfir nú, þér, Gud minn! þócknast kynni!

2. Og þá pílagríms gángan mín, Gud! svo eg nái heim til þín, enda skal einusinni; sælu ei=

eilífa sýn mér þá, svo eg fullkomnun himnum á ödl- ist af elsku þinni.

No. 192.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Lífs-ferli' ad fylgja þínum, fýsir mig, Jesú kjær! vorkénnutú veikleik mínum, þó verdi'eg álengdar sjær; þá trú og þol vill þrotna, þreyngir ad neydin vønd, reis þú vid reyrinn brotna, og rétt mér þína hønd.

2. Í veraldar vondsku solli velkist eg, Jesú! hér; falli þad opt mér olli, óstødugt holdid er, megnar ei móti' ad standa, mín hreysti náttúrlig, láttú þitt ljós og anda, leida og styrkja mig!

No. 193.

Lagid: Jesú þínar opnu undir. (sjá No. 40 bls. 40.)

Sann-audmjúku, Gud! mig gjædi, gédi, helg- ur andi þinn! hvørn dag vel svo hugsa nædi, um hrøsun, vansa' og breiskleik minn; ad eg blygdist æ fyrir þér, einn sem hjørtun manna sjer, og nád skjærri þakki þinni, þad gott allt mér hlotnast kynni.

2. Gódi Fadir! lid mér ljádu, ad líkjast mætti'eg jafnan þér, árni góds þeim bøls mér bádu, blessi þann mig hata fer; haldt sál minni hógværd vid, hjarta mitt lát elska frid! minn ef hrasar breiskur bródir, bæta lát mig úr med gódu.

3. Séf! eg blýdui tjái trúa, til lífs enda bodum þín, ó Gud! lát mér eckért snúa, í frá þér og skyldu mín; øll mín von á einn er þig, í

hetta þinum framleid mig; þinum merkjum þjóni eg undir, þar til ockar verda fundir.

No. 194.

Lagid: Guds son kallar: komid til min!

Gud! hvad er líf mitt? háski stríd; hvad er mín æfi? reynslu tíd; freistni hvørt fótmál vésur; frá þér høld, sem ad breiskt eg ber, bleckinn heims sollur eins frá þér mitt hlaup til markfins tefur.

2. Skyldi'eg gálaus framgánga þá, og gleyma stunda vid ad sjá, freistingum, fári, snørum? hrokafullt, svikult hjartad er, hvad fljótt mundi þad steypa mér í synd og eymd óvørum!

3. O Fadir! lát þá anda þinn, upplýsa daufann skilníng minn, æ betur ad eg þecki, sjálfann mig, heiminn hættann hér, hvørjum í gegn mér strída ber, ad síst mig sigri' og blecki.

4. Yfir mér Gud! já í mér vak, aldrei hönd þína frá mér tak, um megn fram ei lát reynast, hvad íllt eg heyra, blyt og sjá, helga mér ebli vareygd hjá; minn Gud! hvad má þér leynast?

5. Stál heims vélum íllum gegn eg hef, sem styrkir hug og megn, Jesú! þitt dygda dæmi; þú ert minn vegur, líf og ljós, ad líkjast þér mitt æ skal hrós; heims venju' eg síst þá sæmi.

6. Min trú á þig er sigur sá, sem íllra heimsins dæma má eitradar ørfar vinna; á þig eg horfi, auk mér dug, adferd þíns strids mér vaki'í hug, nær freistni kann eg finna.

7. Ef eg stend, Herra! er þad nád, ecki minn dugur, veit því dád, eg verjist voda føll=

um; gef engann dæmi gálaus mín, ginni frá hlýdni boda þín; uppvakníng séu þau ellum.

8. Eg vil þá strída, vaka trúr, vanda mig, bidja; Gud, minn múr! lids kanntú síst mér synja, míns Jesú æ fyrir augum mér, allt hafa dagfar og frá þér, um hjálp audmjúkur stynja.

9. Jesús til manna freistni fann, fyrir mig alls yfirvann óvini, eg þvi líka, óvini sigra alla kann, allt vel eg megna fyrir hann, ef adstod hans edlast ríka.

10. Já! þúngt er enn þótt stutt mitt stríd, stutt þessi hætta reynslu-tíd; veit, Gud! eg geti varist; eilíst sigur-hrós, eilíst hnoss af þér, nær sigrum, geymt er oss; ecki er til einkis barist.

No. 195.

Lagid: Krists er kóng fyrir hendum.

Víst er eg veikur ad trúa, veitstú þad, Jesú! best, frá syndum seinn ad snúa, sem mig nú ángrar mest; þó fremast þad eg megna, þínum ordum eg vil, treysta og gjarnan gegna, gef þú mér nád þar til.

6. Guds Ord og Bænin.

a.) Ordid.

No. 196.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur sinni.

O Gud fyrir augsjón þína, audmjúkir í bæn og trú, komum vér, lát ljósid skína, lífsins

orda þinna nú; vyrdst' oss sjálfur vera hjá og veita adstod þínum á, ordum hafa gódar gjætur, géf þau hjá oss festi rætur.

No. 197.

Lagid: Sæti Jesú! sjá oss hier. (sjá No. 70 bls. 63.)

Gud! í þínu nafni nú nálægir hér saman erum, hjálpa gódi Herra þú! ad heidur þinn og dýrd framberum; géf þad hvörr med gledi finni, Gud! ad ertú hjá oss inni.

2. Vér þá sælir verdum hér, vorar allar lífsins tídir, og leidumst, nær æfin þver, upp í himna dýrd um sídir, hvar ásamt Guds engla sveitum, eilífa þér dýrkun veitum.

No. 198.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Kirkju þína vér komum í, kjærasti Fadir! enn á ný, og bidjum ástsemd þína: af nád oss senda nýjann dug, ad nædum stunda þig af hug þeckja, sem þín ord sýna.

2. Ords þíns sannleiki, ædsti Gud! alla svo hræri þín ad bod, med alúd helgri heyrum, svo þau grandvarir getum best, í gódu hjarta jafnan fest, til farsældar oss og fleirum.

3. Lát sérhvert ord, sem heyrum hér helga vort líf og vilja þér, svo verdi dýrd þér samin; vorn upplýsga von og trú, vyrdstú' oss alla'ad blessa nú! heyr Fadir! heyr oss, Amen!

No. 199.

Lagid: Heidur se Gudi himnum á.

Styrk þú, Drottinn! vorn vilja vel, vér nær í þitt hús gaungum, svo ad hégómlegt hræsnis-þel, hér finnist med oss engum, lát med athygli' og lyst oss þar, til lærdóms, ráds og huggunar, lífsins ord þín heyra laungum.

2. Lát þeckjanlega þetta hér, þitt ord blessast oss øllum, lofgjørd vor gef ad líki þér, likn veit nær þig ákøllum; gef Jesú dygda gaungum spor, geymdu þitt ord á medal vor, uns upprennur eilífd øllum.

No. 200.

Lagid: Fadir vor sem á himnum ert.

Þú elskar þá, ó gódi Gud! sem girnast þín ad stunda bod; med alúd heyra ord þín veit oss, sem í þennann søfnumst reit! hjálpa þú oss og gef vort ged gladværri rósemd fyllist med!

2. Vyrdstú med nád ad vera oss nær, veikleikann styrktú, Fadir kjær! kenn oss þig elska einann mest, oss og náúnga ad gagnast best. Gud! sem einsamann gædska er, gef þig um eilífd prísum vér.

b.) B æ n i n.

No. 201.

Lagid: Gud miskuni nú øllum oss.

O Gud! syndarinn eg kem hér, í augsýn bidja þinni, af hástóli þínum heyrstú mér, hygg-

byggja ad beidni minni; stór og háleit er hugsan sú, hjarta míns girnd þú alla uppfyllir, Fadir! æ lát nú, anda þinn mér tilfalla, og kenna þig rétt ákalla.

2. Avallt skal því mín ydja trú á dygdá braut fram keppa, mín ósk og stundan sífeldt sú, sáluhjálpina ad hreppa, þessi velfarnan, ó Gud! er, ómissandi sál minni, vruggur því þá ósk framber, eg vona hún af þinni adstod, áheyrslu finni.

3. Hlutskipti minu, Herra! rád, hagsæld ei þecki'eg mína; hitt kannast eg vid, hvad þín nád hefir mér vyrdst audsýna; þad er allt gjört til góda mér, Gud! þín stjórn speki skírir, hvad vid mig skédur er frá þér, allra því velferd stýrir, þú Gud og Drottinn dýri!

4. Meir þó enn herra minn þú ert, minn fadir líka heitir, heyri eg ord þín herma bert, hollur oss nálægd veitir; ó hvad styrkir sú hugsan mig, hellst þá mitt andvarp grætur, ánægdur veit eg þad um þig, þú ad mér, Fadir mætur! í hvørri neyd gáfur gjætur.

5. Hjálp, Fadir! svo í hvørri neyd heit sé mín bænar ydja, hjálpa mér nær eg nálgast deyd, nádþyrstum svo ad bidja; bænheyr mig og heyr blídur nú, bæn þessa af miskun þinni; bæn mína ætíd blessa þú, bænrækinn ad hvørt sinni, réttkristins frid eg finni.

No. 202.

Lagid: Gjædskurikasti grædari minn.

Líknsami Gud! sem gefur allt gott og hjálpadir mér ávallt, þá neyd eg nádi kanna; ann

mikinn bid eg ecki aud, en nóg afskamtad dag-legt braud og gódþócknun gódra manna; lát mig þá þig, blídann finna þegar þinnar þreydu náð-ar, leita eg eptir æfi þjáda.

No. 203.

Lagid; Hvørr sem ljúfann Gud lætur ráda.
(sjá No. 64 bls. 57.)

O Gud! í audmýkt kénn mér qvaka; kráptarins Gud! sem himnum á øllu rædur, vyrdst ad þér taka, oss, Fadir kjær! þín børnin smá, þad líknar nafn vort gjørir géd gladt, sonar ótta fyllir med.

2. Því mun eg aumur þora'ad kalla, í þinni verndun læstur hér: Gud, sem von mína' uppfyllir alla, er stór og heilagt nafn hans er, þad lof þá stama fram eg fer, fylking engla samsýngi mér.

3. Kénn mér fánýtum glansa'ad gleyma, og gull-eign jardar, metnad, lyst, af munni hjartans ósk lát streyma: ó Gud! þitt ríki komi víst! undir eins og eg ávinn þad, audnast mér líka gott sérhvad.

4. Kénn mér, þá veræld vond mig ginnir, ad vill hún draga heill mig frá, svo þoli' og gjørí'eg sérhvørt sinni, hvad sem þín forsjón gott mér sá, þinn guddóms vilji veit oss hjá verdi' jørdu sem himnum á!

5. Þig, alls hins góda, bid eg, brunninn: blessa mín størf, géf daglegt braud, en þó eg rata eymd-

eymdir kunni, auktú mér þol svó léttist naud; og fyrir Jésúm unn mér fá, allt sem til góds méa þjéna má.

6. Eg óttást, Gud! alvitsku þína, sem innstu þeckir hjartans slód, æ! aumka þig, synd alla mína, afpláná láttú Jesú blód; þá adrir gjöra á móti mér, í miskun gef eg likist þér!

7. Og þú, sem snerür þeckir allar, þær holdið egnir minni sál; og hættur sem eg í kann falla opt fyrir heimsins slægd og tál, yfirgef þú mig] ecki'i neyd, útrycktú mér af synd og deyd!

8. Þér skal um aldir þackir færa, þér eilífe syngja lof og prís, því ríkid, vald þitt er og æra, einn ertú gódur, stór og vís; ó hvad fagnandi himnum á, Hallelúja! lof syng eg þá!

No. 204.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mér, Drottinn! hvar eg fer, í hvörju sem ad höndum ber! fyrir adstod og almátt þinn, í gledi breytist harmur minn; gef ad fram= qvæmist gagnid mitt; Gud! svó eg prísi nafnid þitt.

2. Lífid er stutt, kénn, minn Gud! mér, mínum svó verja dögum hér, ad tækifæri aldret neitt, ydju skyldunnar frá sé sneydt. Tíd sú eitt= sinn mér fór burt frá, fást sídan ei til baka má.

3. Ef ad vellyst mín freista fer, Fadir! þinn kraptur líkni mér, og veiti rád, hug, vilja þá, vel ad strída og sigur fá; sú yfirvinning verdur hér, vegur til himns lífs hjá þér.

4. Lán og hyggindi ef kénast mér, lát mig þá gjøf vel nota hér; blessa þú mér það bytta allt, við brúkun rétta þess mér haldt, mér til heilla í hvørt eitt sinn og hjálpar við náunga minn.

5. Falli sorg og mótlæti á mig, minn Guð! kalla eg strax á þig; því øruggt hæli ertú mér, alla eg byggi von á þér, neyð og andstreymi frelsa frá, Faðir! í náð mig littú á!

6. Lokstins þá jörðu ekkert á, orkar mér framar ró að fá, þegar sem fyrir sjónum mér, sortna við grafar barminn fer, énda þá mína alla neyð, ó Faðir kjær! með sælum deyð.

No. 205.

Lagið: Svo elskaði Guð aumann heim.

Ó Guð! eg kém fyrir augsjón þér, aumum best líkna vyrðstú mér; øll gési brot og illverk qvitt, ó Guð! náð og þolgjæði þitt.

2. Hreint skapa, Faðir! hjarta í mér, hjarta fullt ótta og elsku á þér, hjarta þøck, auðmjúkt, heiðrun fyllt, hjarta jafnan rósamt og stillt.

3. Verndarinn háska vertú minn! vona eg á þig, minn Talltrúinn! skyldi ófall nockurt skelfa mig, skyli mér hend þín góðgjörnlig.

4. Þitt nafn sé æ fyrir augum mér, ønd mín svo fagnuð hafi í þér, við mína að géti eg gladt mig trú, géf í ást æ sé kreptug sú.

5. Hvað þú mér kénnir heill mín er, heill sé það mín að eg, sem ber, um fram allt stundi orðin þín, alla trúr ræki skyldu mín.

6. Allt

6. Allt ofveikt krápta minna' er megn, mínum girndum ad strída' í gégn, þú kannt íklæda krapti mig, eg kánn allt sigra fyrir þig.

7. Heims þessa'af gjædum géf þú mér, Gud! svo mikid sem líkar þér; hóflegann skamt géf þín-um þjón, þó blessa ydju' hans og von.

8. Ef hønd þín gnótt mér géfur ør, géf þau hóssamur brúki'eg kjør, og med gódvild af gnægt-um þín, gledji fátæka brædur mín.

9. Einlægann géf mér ástvin þann, óhulr hverjum eg trúa kann, hverr med mér stundi'ad hlýdnast þér, huggun, rád, dæmi géfi mér.

10. Ef ad þín gjædska ætlar mér, æfi-skeid lengra' í verøld hér; øllu, Fadir ástkjæri! rád, aldradann svipt ei þinni nád.

11. Og þá lífs endi loks ad fer, líkn þín mig taki bést ad sér, minn skjøldur, hlíf, og mikil laun, minn Gud! þá vert' fyrir Krist þinn son!

No. 206.

Med sinu lagi.

O! Gud vor fadir! sem í himnaríki ert, þátt yfir oss í anda mest, vilt því tilbedinn verda: helgasta nafn þitt hjá oss verdi opinbert, heidrad og lofad allra best, á himni og á jørdu; þitt nád-ar-ríki komi hér; kénn oss í því ad lifa, og hvad sem ecki þócknast þér, þar frá vyrdst' oss ad hlífa, svo æfinlega ødlumst vér, í þínu ríki' ad blífa.

2. Voldugi Gud! þinn vilji verdi jørdu á, vel jafnan og á øllaun veg, eins og í himnaríki;

því þar kann enginn standast, eda koma má, utan þinn vilja ydki mjøg, og lisi svo þèr liki. Vort daglegt braud oss veit þú nú; vora sál endurnæra lát þitt fridar=ord, frá oss snú fals=kènnîng', en þad læra, hvar med þú oss á helga trú og hjálpar veg vilt færa.

3. Forlát oss vora miklu skuld og marga synd, módgum vèr þar med jafnan þig, þær vyrdstú' af oss ad taka; svo sem vèr fyrirgèfum þeim af gódri lund, sem gjørdu' oss mót og styggdu mjøg, ei viljum þá ásaka, í freistni þú oss ecki leid, á ránganu veg svo víki; heldur frels' oss af allri neyd; athøfn vor gèf þèr liki; upplys og helga oss þinu lyd, ad erfum vèr þitt ríki!

7. Skírn og Qvøldmáltíd.

a.) Aundan Skírn.

No. 207.

Lagid: Haldt' oss, Gud! vid þitt hreina ord.

Svo elskadi Gud aumann heim, ad einka son sinn gaf hann þeim, ad allir sem trúa á hann einn, eilíft líf hafi', ei tapist neinn.

2. Jesús Kristur vor herra kjær, kom í heiminn ad frelsumst vær; sínum Postulum sjálfur hann, sagdi hjálprædis lærdóm þann.

3. Endursæddur sá ecki er, af vatni og Guds anda hèr, í Guds ríki kann ecki sá inn ad gánga og þad ad sjá.

4. Því farid út um allann heim til allra þjóda, kénnid þeim fridar-lærdóm og fegnud þann: fullnadar lausn eg øllum vann.

5. Hverjir sem þyggja þessi ráð, þeim skulud veita skírnar-náð, í nafni fødurs og sonar og anda Guds, sem allt helgar.

6. Eins sem eg hefi ydur sett, allt kénnid þeim ad halda rétt, í trú, kjærleika' og kristnum sid, gvøl og hørmúng ei skelfist vid.

7. Vor herra Jesú! vardveit þú, veika kristni í réttri trú; leys oss frá allri andar-neyd, í himna frid og fegnud leid.

No. 208.

Lagid: Heidrum vjer Gud af hug' og sál.

Vor Gud heilagi herra! þér, heidur og prís um eilífd ber, von sáluhjálpar veittir þú í vorri skírn, þig biðjum nú: hjálpa oss, Fadir! fyrir þér fram ad gánga sem skírdum ber, hólpnir allir svo verdum vér!

---

b.) Eptir Skírn.

No. 209.

Lagid: Jesú þínar opnu undir. (sjá No. 40 bls. 40.)

Fadir, sonur og fridar-andi! fót minn leiddu hrøsun frá, skírnar-heit svo vel eg vandi, dyrdstá náð og styrk mér ljá, ad lifa svo ad líki þér, líf á medan veitist mér, uns á himnum fæ eg finna fegnud, medal barna þinna!

No. 210.

Lagid: Haldt' oss, Gud! vid þitt hreina ord.

Þetta barn þer befalad ss, blidi Jesú! vor Lausnare; i þina kristni þad innleid, þyrm og frelsa frá allri neyd.

2. Ætid hlif þvi med adstod þin, frá ólucku, flisum og pin; med þinni ást og mildri nád, miskuna þvi og blessa þad.

3. Veit þvi med aldri vort og svekt, ad verdi hlýdid þer og þeckt, og lifi svo i heimi her, ad himneska fái dýrd hjá þer.

No. 211.

Lagid: Hvorr sem ad reisir hæga bygd.

Allir foreldrar, ó Gud! magn og adstod hjá þer sinni, sinna afqvæma sálar-gagn, svo stunda' i veröldinni, ad segja kunni sidar meir; sjá nú, Drottinn! her em og þeir, mer gafst af mildi þinni!

a.) A undan Altarisgaungu.

No. 212.

Lagid: Hvorr sem ad reisir hæga bygd.

Minn Gud! þú sjer og þeckir nú, þad allt mitt hjarta bidur. Sjá! þitt, i audmýkt, ást og trú, altari krýp eg vidur; sálar helg-laugun se her min, sameinud nád og blessun þin enkist þá minn andar fridur.

b.) Um

b.) Um Utdeilingu.

No. 213.

Lagid: Jesú! þín minning mjøg sæt er.

Hvad gódgjarn ertú, Kristur kjær! er kallar oss þínu bordi nær, sameinadir hér sofnumst vér, ad sækja styrk og traust hjá þér.

2. Þú vilt oss sjálfur vera hjá, vér skylum eins og bod þín tjá, minnast á kjærleik mikla þinn ad máltid þessari, Drottinn minn!

3. Vér hlýdnumst þessu hvørt eitt sinn, því, herra Jesú! fadir þinn, verøld elskadi og veslann mig, verøldinni því gaf hann þig.

4. Elskan þín var svo undra há, ad daudann leidstú krossi á; dóst fyrir brædur þína þú, þínir hvørs brædur minnast nú.

5. Þitt líf og daudi þanninn hjó, þínum fridkeyptu sálar-ró. Æ veittú oss med dygd og dád, dýrmæta þá ad mikla nád!

6. Blessadú, Jesú! oss þitt ord, oss blessa vid þitt nádar-bord! opinberlega allir hér, í ást og trú sameinumst þér.

7. Eins og fadirinn eitt med þér, allir gef þú ad séum vér, og hjartanlega elskum hann, elskum þig sem oss leysa vann.

8. Fyrir þig vill vor fadir þá, fødurlega oss gjædsku tjá, og af nád gott uppfylla þad, er hvørr einn um ad réttu bad.

9. Á þig tráum og vónum vær, vert oss med líkn og huggun nær, í lífi og dauda hlýdnum hér, hjálpa oss til ad fylgja þér.

 10. Æ!

10. Æ! þá skyldu eg illa braut, eilífann vaða þar af hlaut. Son Guðs! þinn dómur sannur er: syndugir standast ei hjá þér.

11. Elska viðqvæmust þrýsti þér, þjáníng og písl að líða hér, að þínum dygða unnum síð, allir syndirnar skiljumst við.

12. Blessaði Drottinn besti! þú, blessa enn vora fundi nú, svo leitum alls hjá einum þér, andlega sem oss farsæld ljer.

13. Við æfi lokið stutta stig, styrk oss, Drottinn! vér biðjum þig, með vissu náðar þinnar, þá þreyttir leysumst vér héðan frá.

14. Hallelúja, vor góði Guð! geyma viljum vér öll þín boð, þér einum kémur frelsið frá, frá þér, vor Guð! Hallelúja.

No. 214.

Lagið: Jesú! þín minning mjög sæt er.

Auðmjúk nálægir endin mín, ó Jesú Kristur! sig til þín, og minnist skipun eptir þín, á dauða þinn og bitru pín.

2. Elska var það sem þrýsti þér, þjáníng og písl að líða hér, hneigðu burtdóstú hefði með hjálpraði féckstú mönnum tjeð.

3. Tapaðra ecki telu í, trúi'eg framar að verða því, Guð, þinn faðir, vill fyrir þig, Frelsari Jesú! náða mig.

4. Mín sál trúir og finnur frið, fastlega jafnan gleðst þar við, Jesú! eg með þér jarðast á, jörðunni mun þó rísa frá

5. Fyrir þinn kjærleik þacka' eg þér, þjáníng' leidstú til frelsis mér. O! lát forgefins aldrei mig, um þína hugsa pínu' og þig.

6. Uppá margreynda elsku þín, óhult sig reidir sálin mín, gnægd þinnar nádar gefi mér gódfýsi til ad hlýdnast þér!

7. Aformid þad, sem eg hef nú, eptir ad fylgja þér, Jesú! hvert sem mér gengur med eda mót, mín sé laungun af hjartans rót.

8. Og þó eg villist eitthvert sinn, yfirgef mig ei, Drottinn minn! á réttann aptur stig mig styd, stødugt á sama haldt mér vid!

9. Veitstú best, Jesú! vanmátt minn, veit, ad eg geymi lærdóm þinn, þegar ad høndum þjáníng ber, þolgjædi þitt sé dæmid mér.

10. Med eptirlaungun ønding mín, upplyptir, Jesú! sér til þín; um þinna bøda leid mig leid, lífsins á medan renn eg skeid.

No. 215.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Eg køm, ó Herra'! og eptir þér, af ángri mæddur leita; vyrdstú því enn af misskun mér, mildi og nád ad veita; ad þínum kropinn er eg trón, ó! þú Guds og mannsins son! hjartad mitt nú hughreystu! syndanna ángur særir mig; sál mína frida', eg trúi' á þig, einn med þeim endurleystu.

2. I lifandi trú eg leita'ad þér, sem léttir synda byrdum; vor syndasekt afplánud er, ad þar med Guds børn yrdum. Um hørmúng þína

hugsa' eg nú, og hjálp er mønnum veittir þú, mín heill er af þér ordin, þá fyri mig þú fórnadir þér, fedurnum gédþeck aptur er, øll endurleysta jørdin.

3. Gled þig því hjarta mitt í mér, misverk þín bætt hann hefir, nád þér og mildi mestu hér, í máltíd sinni géfur; ef hrópar, þinni' hann ansar bón: "í huga styrkur vert, minn son! qvitt "skulu brot þín blifa, uppá minn reida átt þig "deyd, ætíd skaltú, þeim fyrir þig leid, med hreinu "hjarta lifa.

4. "Þér géfst hjálprædi' og heillin nú, yfir "heuni'í trú skalt vaka; fyrir óvarúd ei lát þú, "þinn æru=krans burt=taka. Sjá! hér eg mig "innlifa þér, eg er vín=tréd, blíf á mér; æ skaltú "ávøxt bera; eg vil hughreysta' og ebla þig, fyrir "elskn þína og trú vid mig, sigur sæll víst skalt' "vera."

5. Herra! þín bod eru' heillin mín, halda þau lát mig feginn, veit, fyrir dauda' og verk øll þín, sá vilji styrkjast megi, en upp frá þessu unntú mér, allt mitt hjarta ad géfa þér, þinn dauda þacka' og prísa; lát mig svo helgun æfast' í, og endurbótar verkin ný, medan lifi auglýsa.

No. 216.

Lagid: Jesú! þín minning mjøg sæt er.

Vid þína nádar máltíd mér, mæta býdur þú, Jesú! hér, svo ad eins og þú manst til mín, minnast skuli eg einninn þín.

2. Heim=

2. Heimur mig því hindradi frá, hans glis eg framar stundad' á, hvad opt freistar mín hold og blód, ad halda af réttri gjæfu sjód!

3. Æ! þá eg gleymi þinni nád, og þad til góds hef veika dád, gjætir ei skyldu gleymskan blind, glæpugur bæti'eg synd á synd.

4. Æ! hjálpa mér, rétt hyggja'ad því, hvørninn þú umgéckst veröld í; þá missir veröld mitt afhald, missir þá syndin krapt og vald.

5. En þad eg braut þér ávallt mót, ángrar mig nú af hjartans rót. Æ! skyldi'eg verá vinur þinn, veikann, hvikulann mig, sem finn?

6. Já, í von þori jeg og trú, Jesú þinu ad minnast nú. Skal hann ei minnast mín, sem þó, mig fyrir sekann leid og dó?

7. Komi nú þúnga þjádur hér, og þreyttur hingad komi hverr. Þeir ødlast frid sem trúa traust, og trega syndir hræsnislaust.

8. Uppá þín kém eg egin ord, og mæti, Jesú! vid þitt bord; bænheyr míns hjarta harma-raust! hjá þér, á þér er allt mitt traust!

9. Géf oss ad minnast ætíd á, endurlausn, sem þér fengum hjá! géf oss, Herra! á himnum stad hjá þér, af miskun bænheyr þad!

No. 217.

Lagid: Kriste! vjer allir þockum þier.

Frelsari gódi! fyri þitt bord, framkrýp eg þessu sinni, þína pínu og efftu ord, audmjúkur hefi'í minni; nafn þitt vegsama vil eg hér, vera má hverr sem treystir þér, fullvíss ad miskun finni.

2. Er eg þess verdur ad þá náð, ó Jesú! reyna fái? elska eg þig af allri dáð, umbót svo vinna nái? er mín trú þér svo þócknanleg, þad uppriſinn á ſídan eg, dýrd þína, ſon Guds! ſjái?

3. Þú ranſakar og þeckir mig, þú veitſt af gleymſku minni; oftſkjaldan minniſt eg á þig í hrigd og velgengninni. Æ! hvad dárleg mín illſkan er! eg veikur treyſti, Jesú! þér, ad fyrirgéfning finni.

4. Medtaktú, Drottinn! mína trú, medtak þad heit eg gjørdi! helgiſt þér allt mitt hjarta nú, helgiſt þér mitt framferdi; ſjálfur þér mína ſálu prýd, ſvo eg maklegur alla tíd, Guds Son! þinn géſtur verdi.

5. Þú, ſem í minníng þína hér, þeſſa baudſt oſs ad neyta, ſvo allir jafnan ætmim vér, eptir þér, Jesú! breyta, láttú oſs þanninn lifad fá, ad lærdóm þinn vér ſtundum á; vyrdſtú krapt þartil veita!

Minnſtú, ó madur! á minn deyd. Sjá No. 76. og fleiri ad framan prentadir Sálmar um Jesú Pínu og Dauda. No. 70, 74-75.

---

c.) Eptir Utdeilingu.

No. 218.

Lagid: Jesú Pínar opnu undir. (ſjá No. 40 bls. 40.)

Jesú! ſem ad daudann deyddir, og daudlegum gafſt lífid mér; þú ad bordi lífs mig leiddir, lauſnar pantur fenginn er; ebl þú mína áſt

og trú, auk mér sálar-rósemd nú; þig' mitt lífið heiðri' í heimi, hjálp veit, þér eg aldrei gleymi!

8. Dauðinn, Upprisan, Dómurinn.

No. 219.

Lagið: Hvörr sem ljúfann Guð lætur ráða. (sjá No. 64 bls. 57.)

Hverr veit hvað fjærri' er æfi endi? ódfluga tíminn burtu fer; brádlega máské beri' að hendi, burtfarar kallið dauðans mér. O Guð! þá dauðans dregst að nótt, deyja géf þú mér vel og rótt!

2. Máské í nótt þú munir kalla, mína sál í eilífðar-rann, og hreisið líkhams fyrri falla, enn fela sólu hafið kann. O Guð! þá dauðans dregst að nótt, deyja géf þú mér vel og rótt!

3. Kénn mér þá vitsku, vel svo telja vegferðar minnar daga hér, að þinn eg stundi veg að velja, vakni til sælu' og lífs hjá þér. O Guð! þá dauðans dregst að nótt, deyja géf þú mér vel og rótt!

4. Við elsku heimsins unn mér vára, æ mínu hjarta'að taka á, þegar þú kallar, þori'eg svara þá: mig tilbúinn, Herra! sjá. O Guð! þá dauðans dregst að nótt, deyja géf þú mér vel og rótt!

5. Veit þú að enginn hlutur hrífi hjártað mitt þínum ótta frá! öll skal mín vera lyst í lífi, líka í dauða von þér á. O Guð! þá dauðans dregst að nótt, deyja géf þú mér vel og rótt! 6.

6. Byrdstú med Krists verdskúldun hylja vel mínar syndir, Fadir kjær! þeim sem ydrast og vanda vilja verk sín, miskunin æ er nær. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deyja gef þú mér vel og rótt!

7. Komi því minnar æfi endi! eg af heiminum gladur fer, á míns Frelsara fund eg vendi, finn þig, ó Gud! nádugann mér; en þegar daudans dregst ad nótt, deyja gef þú mér vel og rótt!

No. 220.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Hvørsu mig leysast lángar, lifandi Gud! þú sjer, og frá holds fiötrum gánga, í frelsi mitt hjá þér. Ef finn eg ángist eina, ótalfaldt vel og vei, harm sál og hjartad reyna, hægist þeim nær eg dey.

2. Fús heli fáng eg breidi, fæla mig þad ei kann, fyrst Jesús Drottinn deydi, dyr lífs sem opna vann. Nær Gud svo vill mér vegni, viljugt og dey med þel; hans kalli gladur eg gegni; gott er ad deyja vel.

3. Allt þó mér veita vildi verøld ágjæti sitt, en eg hér ei vidskildi, óhapp þad væri mitt. Á himnum allt er betra, eg fágna þegar má, fara til fedra setra, fyrr kommum búa hjá.

4. Min burtfør máské græti, mér léntra vina gédi, og þeir, eg vid skil, væti veinandi minn nábedz ef daudinn út mig kallar, øblug sú huggun er: þá finn eg aptur alla, sem ástkjærir vóru mér.

5. I

5. Í strídi' ens stránga dauða, styrk veittu, Fadir! mér; lát beli linna nauda lífs-neyd þá hættust er; svali, nær sídarst anda, sáluinni fridur þinn, þá sendri þér til handa, þæg verdur burtförin.

No. 221.

Lagid: Hvørr sem ljúfann Gud lætur ráda. (sjá No. 64 bls. 57.)

Æ! vøknum, daudinn ádur enn kallar, oss á óvæntri hédan stund; aldradir bædi og úngir falla, í sótt og hraustir hels í blund. Sin afdrif fyrir enginn sjer, ætíd vidbúinn sæll því er!

No. 222.

Lagid: Uppá sjállid Jesús vendi.

Gladur hédan vil eg venda, vært í jardar skaut á ný, neyd med lífi ná mun enda, næsta feginn verd eg því, andnist mér ad lyktum lenda, líknar-høndum Drottins í.

2. Hvad má framar auka ótta? eg med ró vil daudann sjá, sem úr lífs mig færir flótta, til Frelsarans, hvørn ad vin eg á; sál, vid ádfør andláts nóttar, í Guds vernd sig fela má.

3. Sá fullkomnad hér allt hefir, hann mun annast líf mitt hér, Jesú! styrk þin giædska gefi, til grafar trúr eg reynist þér, vel vidbúinn, kjært þá krefur, kallid daudans end af mér!

No. 223.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Kristi! er lést á krossi lífid, og krapti med þad aptur tókst, dauda míns ad duga í

kisi, dád og krapta þú mér jókst; hel fær grandád hvørgi mér, ef hlýdnast eg og treysti þér; mig í trú sem fær þín feta, flytur þad til lífsins betra.

2. Lífsins fjør þá magnlaust mædist, mér grøf opnar kjøltu sín, ógnun daudans hvørgi hrædist, horfi'eg gladur upp til þín, fel óqvídinn frelsta ønd, Frelsari minn! í þina hønd, feta helstig fúsu gédi, fullur af huggun, von og gledi.

3. Þú ert, Drottinn! ljós og lífid, líkn og traust er ordid þitt; þú mér hefir heit þad géfid, ad hold einúngis rotni mitt; í vegsemd eg upp mun stá, ávallt fremd í dygdum ná; ávallt krøptum ædri safna, engu má vid sæld þá jafna.

No. 224.

Lagid: Gjædsku Guds vjer prísum.

Sjá Jesú! vegferd vora, umvafda hættu' og þrá; veit oss varlega'ad fara, vertú oss ætíd hjá, óhult um daudans dal, vér svo braut þúnga þreytum, þér loks í gledi mætum, og fyllum frelstra tal.

No. 225.

Med sínu lagi.

Allt eins og blómstrid elna, uppvex á sléttri grund, fagurt med frjófgun hreina, fyrst um dags morgun-stund, á snøggu auga-bragdi, afskorid verdur fljótt, lit og blød nidur lagdi, líf mannlegt endast skjótt.

2. Svo hleypur æskan únga, óvissa daudans leid, sem aldur og ellin þúnga, allt rennur

ſama ſkeid. Innſigli engir fengu, uppá lífs-ſtunda bid, en þann koſt undirgengu allir ad ſkil-jaſt vid.

3. Daudinn má ſvo med ſanni, ſamlíkjaſt þykir mér, ſlíngum þeim ſláttumanni, er ſlær allt hvad fyrir er, grøſin og jurtir grænar, glóandi blómſtrid frídt; reyr, ſtør og róſir vænar, reikn-ar hann jafn-fánýtt.

4. Lífid manns hradt framhleypur, hefir þad enga bid, í daudans grimmar greypur, grøfin tekur þar vid; allrar veraldar vegur víkur ad ſama púnkt, fetar þad fús ſem tregur, hvert fell-ur létt eda þúngt.

5. Hvørki fyrir hefd né valdi, hopar daud-inn eitt ſtrik, fæſt ſíſt med føgru gjaldi, freſtur um augna-blik, allt hann ad einu gyldir, þótt illa líki' eda vel, bón ei né brædi mildir, hans beiſka heiptar-þel.

6. Menn vada' í villu' og ſvíma, veit eng-inn neitt um þad, hvørninn, á hvørjum tíma, eda hvar hann kémur ad. Einn vegur øllum greid-ir, inngáng í heimſins rann, margbreyttar liggja leidir, liggi þó út þadan.

7. Abl daudans eins nam kreinkja alla í ver-øld hér; ſkal eg þá þurfa' ad þenkja, hann þyrmi einum mér? Adams er edli runnid, í mitt nátt-úrlegt hold, eg hef og þar til unnid, aptur ad verda' ad mold.

8. Hvørki med hefd né ráni, hér þetta líf eg fann; ſálin er, ſvo ſem ad láni, ſamtengd vid líkamann; í herrans høndum ſtendur, ad

heimta sitt af mér. Dauðinn má segjast send-ur, að sækja hvað Skaparans er.

9. Nú vel! í Herrans nafni, fyrst nauðsyn ber til slík; jeg er ei þeirra jafni, sem jörðin geym-ir nú lík; hvenær sem kallið kémur, kaupir sig enginn frí; þar læt eg nótt, sem nemur, neitt skal ei qvíða því.

10. Eg veit minn ljúfur lifir, Lausnarinn himnum á, hann ræður öllu yfir, einn heitir Je-sús sá, sigrarinn dauðans sanni, sjálfur á krossi dó, og mér svo aumum manni eilíft líf vísi til-bjó.

11. Með sínum dauða' hann deyddi dauðann og sigur vann; makt hans og abli eyddi, ecként mig skaða kann, þó leggist lík í jörðu, lifir mín sála frí, hún mætir aldrei hörðu, himneskri sælu í.

12. Jesús er mér í minni! mig á hans vald eg géf, hvört eg er úti' eða inni, eins þá eg vaki' og séf, hann er mín hjálp og hreysti, hann er mitt rétta líf, honum af hjarta' eg treysti, hann mýkir dauðans kíf.

13. Jeg lifi' í Jesú nafni, í Jesú nafni' eg dey, þó heilsa' og líf mér hafni, hræðist eg dauð-ann ei, dauði! eg óttast eigi, abl þitt né valdið gyldt, í Kristi krapti' eg segi: kom þú sæll þeg-ar þú vilt!

No. 226.

Lagið: Í Jesú nafni uppstá.

O minn Herra! hjálp mér þá, lífsins skamt-ur er á enda, ei vill hjólið lengur vendast, og

og eg spenniſt oki frá. Unn mér þá ad eyddum døgum, andlits þíns eg ſjái dýrd; eydiſt synd, ángiſt og klegun áſamt mínum hjúp í jørd.

No. 227.

Lagid: Oldúngar Júda annars dags.

Gef eg mig allann á Guds míns náð, geymi hann allt mitt efni' og ráð; hvad hellſt mér kémur høndum ad, í hvørjum ſtad, hans miſkun gjørvallt fel eg þad.

2. Minna lífdaga ſtærd og ſtund, ſtendur í Guds míns fedurs hønd; nær, sem hann vill, þá vil eg ſtrax, vera til taks, gladur bída þeſs góda dags.

3. Af því eg veit og eflauſt finn, Endurlauſnarinn lifir minn, þad er mín trú hans qvøl á kroſs, keypti lauſn oſs, ávann farſældar ædſta hnoſs.

4. En, þó ad lágt mitt lidna hold liggi, fúni og verdi' ad mold, ſamt finnur ecki ſálin deyd, né ſorgar leid, því hún er frí frá allri neyd.

5. Hvad er lík manna? mold og jørd, máttar-laus, doſin, køld og hørd. Hvørr madur fædiſt híngad ber, hvørr hellſt sem er, hefur eckert í burt med ſér.

6. Hann kann ad vera hrauſtur í dag, heill og vel-fær í gledi hag, en á morgun ſjúkur og ſár, ſvo til þad gár, líka máſké framlidinn nár.

7. Allt eins og blómſtrid gult og grænt, med glans' er ſtendur fagurt og vænt, á auga-bragdi' er ordid burt, enga ber kurt, fellur, viſnar og fýkur á burt. M 2 8. Med

8. Með þeim skilmála maður hverr, af móður-lífi fæddur er, hann skal burt deyja héðan víst, þá varir síst, verður hann sæll er við því býst.

9. O maður kristinn! hygg að hér, hugsa þig um meðan tíminn er, nú er þér boðin náðin stærst, Guðs elskan æðst, í þessu lífi líkn sú næst.

10. Ef að þú yðrast efalaust, á Jesúm setur von og traust, þá er hans náð þín heill og hlíf, hjálp vernd og líf, svo aldrei kennir eymda kíf.

11. Af augum þínum öll þín tár, ástrík hans herrar höndin klár, yndælann fögnuð helgum hjá, á himnum þá, endalaust muntú finna og fá.

12. Gledjumst hér við, öll Guðs börn trú! góð og fullvíss er huggun sú, heim-von er kjær, því hér er allt, í heimi vallt, eilífann fögnuð erfa skalt.

13. Unn þú oss, Guð! að yðrast hér, á meðan náðar-tíminn er, Drottinn! gef hæga dauða tíð, frið fyrr og síð, eilíft líf með útvöldum lýð.

No. 228.

Lagið: Um dauðann gjef, þú Drottinn! mjer.

Mín lífstíð er á fleygi ferð, eg flýti mér til grafar, innann naums tíma nár eg verð, nakinn lagður án tafar; dauðleg manneskja dvel ei þá, dauða þinn fljótt að minnast á, það ráð er þörf að hafa.

2. Eins og þú vildir óska þér, í dauðans síðstu mæði, að lifað hefðir, lifðu hér, í lukku' og þrautum bæði; hefð, völd og metorð held eg þá,

þá, heldur létt verdi metum á, vid himna vegin gjædi.

3. Þó ad oss sæki sótt og hel, samt megum vér því trúa, ad ef hér lifad höfum vel, heim ervíss gott ad snúa til Drottins, hvar í dýrdar vist, dýrdlegir munum fyrir Krist, vid sælu' og blessun búa.

No. 229.

Lagid: Hverr sem ad reisir hæga bygd.

Líkt skugga burtu líf manns fer, leid þúng verkar mótlæti, æsku-blómid stutt einatt er, yfrid hvikul vor kjæti; menn fædast, vaxa og falla frá, fáir sjøtigi árum ná, ef fleirum, er fágjæti.

2. Grøfin vort hold til geymslu fær, en góds ad vænta megi, og dauda verdi' oss dúrinn vær, Drottins ord bregdast eigi, sem þad fyrst vektum setur í, sídan líf eilíft gefur því uppvektu' á efsta degi.

No. 230.

Lagid: Herra Gud í himnariki.

Hendin þín, Drottinn! blífi mér, þá heims eg adstod missi, en nær sem þú mig hyrtir hér, hönd þína' eg gladur kyssi.

2. Daudans-strid af þín heilög hönd, hjálpi mér vel ad þreyja, medtak þá, Fadir! mína önd, munn eg svo gladur deyja.

No. 231.

Med sinu lagi.

Nú látum oss líkamann grafa, og engann efa á því hafa, á efsta degi ad upprís hann í dýrd, sem aldrei bregdast kann.

2. Holdid er jørd og af jørdu, ad jørdu einn-inn aptur verdur, af jørdu rís þad efalaust, alla þá vekur Drottins raust.

3. Í Guds ríki øndin lifir, eilíf miskun henni hlífir, Jesú fyrir sáru krossins qvøl, qvitt vid syndir og daudans bøl.

4. Hans (hennar) mótlæti, hrygd og mæda, hefir nú øll endíng góda, ok Krists um sína æfi dró, er nú framlidinn, lifir þó.

5. Eilífann frid øndin hefir, allt til dóms-dags holdid sefur, af jørd Gud þá uppreisir þad, ódaudlegt, heilt og forklárad.

6. Lúinn skildist hann (hún) vid heiminn, í himna sælu er nú kominn, á lifanda Gudi lifdi í trú, lifir því víst med honum nú.

7. Sofi hann (hún) nú hér í fridi, heim vér gaungum frá þessu leidi; sem best jafnan sig sidi hverr, svo daudinn oss velkominn er.

8. Þar til hjálpi oss herrann Kristi, hverr oss med pínu á krossi leysti, frá dauda, synd og hættum heim; heidur, lof, dýrd sé Kóngi þeim!

No. 232.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hér á jørdu ei hefir tef, hugur minn þegar sje eg grøf; sjón þeirri glædist ávallt af, upp-

risu von sem Jesús gaf; sofnar líkhami' og lifid manns, lifnar sídar med dýrdar glans.

2. Mikill dagur oss mæta á, munu grafirnar opnast þá. Lifandi' og daudir, Lausnari minn! leidast skulu fyrir dómstól þinn; þeir einir standast þá fyrir þér, sem þér í trúnni lifdu hér.

No. 233.

Med' sinn lagi.

Um daudann gef þú, Drottinn! mér, eg daglega hugsa megi, og ad mín æfi' á enda fer, eg víst því gleymi eigi. Upplýs mitt hjarta, Herra minn! ad hrædast kynni' eg dóminn þinn, er uppqvedst á efsta degi.

2. Eins og þverhönd er æfin breid, allfátt mig kann ad hugga; lítils er verdt mitt lífsins skeid, launsvik óvinir brugga, fánýtt er þad og fallvallt mjøg, eg fæ því ei á nockurn veg, vid líkara líkt enn skugga.

3. Vort lífsins blóm er sorg og sút, og svo sem grasid vallar, líka sem ræda lídur út, eda lesnar søgur snjallar. Sem fuglar á burt fljúgum vér, fljótt eins og þá straumur fer, Gud menn úr kífi kallar.

4. Þótt margir menn í heimi hér, hégómlega sig mædi, til einkis gjøra þeir allt þad sér, fyrir aud og ríkdóms gædi, og vita' ei hvørr þad hljóta skal; Herra! kenn mér mitt daga tal, hjá þér svo huggun nædi.

5. O Gud! þú ert min adstod best, á þig minn andi treystir; min er sú bón og þørfin mest, mig frá óførum leysir; hjálp mér í daudans dapri pín, Drottinn! vardveit þú sálu mín, og til lífs mig uppreisir!

No. 234.

Lagid: Jesú þínar opnu undir. (sjá No. 40 bls. 40.)

Monin kjæra, eilífd eina, arfleifd mín þá vard eg til; glæpa næra glód óhreina, en gjæta þín er dára spil! hvørr vill þar um hugsa þjód, og helgunar ei velja slód, sem til vista gledi greidist, gjørvøll lyst þá jardar eydist?

2. A Gud þig! minn andi kallar, áheyrn ljá nú bænum mín, aldrei mig lát aumann falla, ordi frá og bodum þín! fallinn reis mig fætur á, fljótt afleys og miskun tjá! fyrir hinna seku sauda syndir, minn leid Jesús dauda.

3. Veit mér brúka vel í haginn, vænstu nádar gefnu tíd, svo vid-ljúka sérhvørn daginn, sjáist dáda verkun fríd; ad gudrækinn aldrei eg, útaf kræki dygda veg, inn í blída eilífd lánga, uggalaus sídan vil eg gánga!

4. Fær þá stríd í fridi enda, forn ánaudin kyrrd í ró; enginn qvídi og kløgun henda kann, hvar daudinn aldrei bjó, ummindadur, alheill þá, eg hug-gladur loksins má, Frelsarann í fegurd lita, fundinn þann ei tímar slita.

No. 235.

Lagið: Far heimur, far sæll.

Mér heimur far frá! því nú þreytist sál mín að sveyma þér hjá, og glaumur þinn metandi ecki neitt er, mót unaðsemd himins, sem lofuð er mér, mig heim þángað lángar, því hér leiðast fer, :||: hégóminn einber :||:

2. Seig mér satt, hvað er, sem heimurinn sláráði heilla nafn tjer? reykandi skuggi og skýjaflug hraðt, skjótt uppþotin bóla sem hjaðnaði og datt; í sút vafin misskyning, sannkölluð hér, :||: hégóminn einber :||:

3. Hvað auðurinn er? sá afguð, sem dárunum dýrmæti tjer, og tældi svo marga mjög frómleika frá, en féck þó ei mettað þann fýsti því ná; þú ríkdómur! ert eins og reynist þú mér :||: hégóminn einber :||:

4. Hvað gyldir heims makt, hans ósk[a]pa veldi, hans ofsæti stakt? hvað opt er það øfundað, ofsókt og hrjáð, hvað opt glatað, umbilt og hatað og smáð? þinn skérfur, þú dárlega drambsemi! er :||: hégóminn einber :||:

5. Abl, aldur, hvað er? hvað snylli? hvað heilbrygði og heppileg kjør? hvað unnusta manna, aðstoð og ráð? hvað erfiðis ákafi, mæða, manndáð? hvað er það nær dauðinn oss útkalla fer? :||: hégóminn einber :||:

6. Því far þinn veg nú, þú heimur fallvalti, og hjálp þín ótrú! eg sný hug til himins og hann stunda á, til herra míns Jesú, minn Frelsara að

ad sjá; þar hjá þeim útvøldu' hann hét og bjó mér :||: víst sjálfum med sér :||:

7. Þar mun eg þad fá, sem hér á jørdunni' ei heyrdi né sá, þann ríkdóm, þá vyrdíng, sem varanleg er, þá vegsemd og gledi, sem aldreji þver, þá einkis eg sakna, því ávinn gjørvallt, þar Gud er er mér allt, minn Gud er mér allt.

8. Sæl verdur sú stund, eg sídasta burtfarar sætann fæ blund, nær sála mín duptinu sig skilur frá, til síns Guds og skapara upplída má; sú komi sæl stundin! mér komi' á hans fund! kom dauda kjær stund! kom mér á Guds fund!

9. Fyrirbænir.

a.) Fyrir øllum yfir høfud.

No. 236.

Med sínu lagi.

Géf þinni kristni gódann frid, ó Gud! um allar tídir, því eckért høfum vér annad lid, einn þú fyrir oss strídir, sjálfur Gud vor sannur fadir!

2. Þú einn heilagann hug og rád og hreint framferdi veitir; géf oss þad hjarta af þinni nád, þíns ords alleina leiti, eptir því í øllu breyti.

3. Þó vor misgjørd sé mørg og stór, med nád vyrdstú þad bæta, í líkn og miskun lít til vor, lát oss ei hegníng sæta, en fyri Jesúm mildi mæta.

4. Um

4. Um það biðjum vèr, öll þín börn, að friðviljir oss gèfa, með þinni hönd og mildri vörn, móti óvinum oss hlífa, þèr til lofs svo mættum lifa.

No. 237.

Lagið; Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Guð! þú kannt og vilt oss veita, vora það sem bætir þörf, um aðstoð þína ecki neita, allra blessa kall og störf! auki krapta oss þín náð, að efla bræðra heill með dáð, að vèr gögnumst æ sem flestum, unn oss, Guð! vèr hug áfestum.

2. Kórónu þeim þú bauðst að bera, byrði lètta gjörðu hans, þèr til heiðurs hánn lát vera, heill ríkjanna og Íslands! fús sèrhvörjum gèfi gaum, er gjörir rètt og sannleiks taum dregur, ebli lán svo lýða, laungun hans sè þèr að hlýða!

3. Valdstjórn bjóða vyrðstu á landi, vitsku þræða rètt á mið, að vernda fróma, en varna grandi, veit hjálpræði þitt og lið; þeim oss dygða lýsa á leið, léna trygð, en forða neyð; sín embætti veit þeim vanda, vel af mætti og náð þíns anda.

4. Blessa þá, sem bygdir yrkja, blessa þeirra sveita í frið, með vellíðun vyrðst þá styrkja, við forsjálni, heiður, grið, hvörn ærlegann yðjumann, í stètt sinni blessa hann! lát það vera sèrhvörs sóma, sæmd vors ebla lands og blóma.

5. Guð þitt orð og andi leiði, oss á dygða vegi hèr, aðstoð nema oss þú greiðir, eckert megnað fáum vèr; þèr að þóknast unn þú oss, svo

vèr=

ędlast mættum dýrdar hnoss, þad trúlyndum þínum géfa, þjónum sídar munt án efa!

No. 238.

Lagid: Jesú þínar opnu undir. (sjá No. 40 bls. 40.)

Fadir! þenk til þeirra', er gráta, þúnga mótgángs undir hér; ýyrdstú krapt þinn vera láta, vægd og styrk þeim naudir ber! allra kjør um lá og lønd, leika, Gud! í þinni hønd, þú kannt græda, þú kannt særa, þú kannt hriggja' og endurnæra.

2. J verndar þinnar skjóli' og skugga, skulum vér lifa sorga frí, fyrir ótta, fyrir ugga, fridi gódum jafnan í. Gud! þín miskun eilíf er; eins framvegis géf oss hér, allt hvad þurfum og til þinnar, ávallt þénar dýrdarinnar!

No. 239.

Lagid: Heidrum vier Gud af hug' og sál.

Vors herra Jesú verndin blíd, veri med oss á hvørri tíd; Gud hyggi þá, sem hrigdin slær, hvørt þeir eru fjær eda nær; kristnina eblí' og auki vid, yfirvøldunum sendi lid, hann géfi' oss øllum himna frid!

No. 240.

Lagid: Gjørvøll kristnin skal gledjast nú.

Þín hátign, Gud! um eilífd er; af dýrdarstól himnanna, í nád til jardar samt þú sjer, send-

sendir heill bygdum manna; æ! vér þig bidjum allir nú, ad vort fødurland blessir þú, veitir frid, velferd sanna.

2. Géf vorum Kóngi gjæfu' og ráð, gagn stunda ríkja finna, ad elska frid en efla dád, og þegnum heill ávinna, kall sitt ad rækja kénn svo hér, kórónu' ad lífs í dýrd med þér veitist og vegsemd finna.

3. Vors Kóngs Rádgjøfum veittú nád, vísdóm og adstod sanna, og stjórna þeirra ydn og dád, øllum til gagnsemdanna, svo allir gódir eiguist frid, og med réttvísi geymist vid, árásum íllra manna.

4. Fadir! lát rigna foldu á, frjófgunarkrapt af hædum, umgird vort land og geym þad frá, grimmum hernadi' og skjædum; Gud! þú med speki gjörir ødlt, géf oss ad treysta þér ávallt, bædi' í medlæti' og mædum.

5. Géf þegni hvørjum gédjist hér, gaum skyldu sinni' ad veita, á sjó og landi brauds sem ber, og blessunar þinnar leita; ástundi svo med ást og dád, adstod, huggun og þarfleg rád, voludum jafnan veita.

6. Láttú oss, Drottinn! líkjast þér og líf vort dygdum prýda, géf øllu því sem gjøra ber, góda framgvæmd, heill blída, fødurland rétt uns finnum vér, hvar fáum betri styrk enn hér, þér, Fadir! þjóna' og hlýda.

No. 241.

Lagid: Gudi løf skal ønd mín inna.

Frid veittú voru landi, voldugi Fadir! fyrr og síd; yfirmennum øllu grandi og undirgéfnum

um forda lýd. Þá lídur ad lífsins enda, og linnir heimsins stund, gèf oss þinn guddóms anda, ad gledji vora lund! vort athvarf allt í heimi, og adstod Drottinn er, hans hønd oss hlífi' og geymi, vid háska' og naudum hèr.

No. 242.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Lát landid frjófgun fá, fulla og sæta; rèttinn sinn framgáng sjá, og sannleiks gjæta. Gud gèfi mèr, minn deildann verd á medan, og til þess eg vid grøf, aflegg minn ferda-staf, og held burt hèdan.

No. 243.

Lagid: Hverr sem ljúfann Gud lætur ráda. (sjá No. 64 bls. 57.)

Kóngsins lífdagar fjølgun fái, fyrri og síd í blessun hèr; hans stjórn lucku og heillum nái, hans kyn blómgist uns tíd øll þver! ó Gud vor Fadir! oss heyr nú, vèr æskjum þess hann blessir þú!

2. Um kríng hans sæti sífeldt skíni, sannleiki' og nád rèttlæti med, þín adstod hann med heidri krýni, heill og fridur hans lífgi gèd, ó Gud vor Fadir! oss heyr nú, vèr æskjum þess, hann blessir þú!

No. 244.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Heidur, frid, lucku, lán og gjædi, legg yfir þann, sem Kóngur er, landa-stjórn hans og hjarta

bœdi, himneſki Kóngur! líki þér; landa-búum hans legg þau ráð, að luckn fái og gæfu náð.

b.) Á Strids-timum.

No. 245.

Lagið: Væri nú Guð oſs ecki hjá.

Sé Guð með oſs, vér engri þá, ólucku þurfum qvíða, hann má trauſt ſetja hvørr einn á, í hrigdum mœdu tída, hann ſá gódi Guð, hjá oſs er, hann frelſar oſs, því ſkulum vér, hans gladir hjálpar bída.

2. O Guð! þú hefir opt það gjört, er menn ſíſt vænta kunnu; já, opt þá ſkŷ umkríngdu ſvørt, yndæluſt ljós upprunnu; von þegar komin var í þrot, vér þinnar hjálpar fengum not, mein farga oſs ei unnu.

3. Vér bidjum þig, vor blídi Guð! bæn vora heyr, ſem fadir! ſet takmark ſtrídi, ſorg og nauð, ſend oſs frid ſvo að gladir, þitt frelſi ſjáum, þitt í hús, þacklátur gángi hvørr og fús, þér prís að hefja hradir.

Géf þinni kriſtni gódann frið. (Sjá No. 236.)

c.) Í ſkjædum Stór-ſóttum.

No. 246.

Lagið: Væri nú Guð oſs ecki hjá.

O Guð! hvørs náð og aðſtoð blíð, er þeim vís, ſem þig bidur, þú ſendir oſs nú ſorg-

ar tíd, svo burt vor hverfur fridur; ángistin gyrdir um oss því, allmørgum daudinn kastar í grafar nid-myrkur nidur.

2. Oss nidur-lúta' í naudum því, nýjar hørmúngar græta, daudanum hljótum hardt nær í hvørju fótspori mæta, einn vinur síhja annann má, og bródir fordast bródur sjá, síns lífs sjálfsur ad gjæta.

3. En verdi, ó Gud! vilji þinn, var hann og er þad besta; vægdar þig bidjum vér hvørt sinn, von hofum á þér festa, þó ædi daudinn enn á ný, ollu til góda stýrir því, þín fodur-mildin mesta.

4. Þeirra styrki þinn andi ond, er hédan sviptast ega, rétt þeim í dauda hjálpar-hond, ad hafi trú ódeiga, von um fullsælu vek þeim hjá, værd andar lát þeim géfast þá í fridi fara mega.

5. O Drottinn! minnstú mæddra vel, mildi gled alla þinni, veit oss hreintrúad hjarta-þel, hrind frá oss efa-sinni; géf ad í qvøl og kjæti vér, kappkostum ad oss daudinn hér, vidbúna vel æ finni.

---

d.) J Lands-plágum.

No. 247.

Lagid: Jesús Kristur er vor Frelsari.

Réttláti Gud! hvørs hegníng strída, hrædilegt er ad sjá og lída, í þinni hendi' er himin stór, hafid, jørd, eldíng, vindar, snjór.

2. Hvad

2. Hvad sem þú býdur, blýdir, kémur, hvad þú vilt afmá sjest ei fremur, árfæld, hallæri, audnu, pín, almáttug stýrir forsjón þín.

3. Æ, Gud! sjá nú hvad yfirdynur, undir hörmúngum land vort stynur, þín börnin qveina og barma sér, bodi daudans því geist um fer.

4. Mönnum og sképnum missist fridur, menn og sképnur því stynja vidur, hvorttveggja þetta, Herra! þó, hendin almáttug þín tilbjó.

5. Lifandi Gud! sem lífid ljenar, og lífs heill vorri sjer hvad þjenar, minnst vor í nád og vægd oss sýn, vér treystum uppá gjædsku þín.

6. Bjód þú land-plágum, hættu, hrigdum ad hverfa burt frá vorum bygdum, födurland vort og fólk allt hér, Fadir! í miskun tak ad þér.

7. Bjód himni, jörd og hafi líka, Herra! oss færa blessun ríka, forþjentu straffi væg oss vid, vort land umgyrdtú þínum frid!

8. Géf oss framför í gódum dygdum, gjæt vor vid syndum, qvöl og hrigdum, vernd þín oss geymi um vötn og lönd, vér felum oss í þína hönd!

---

e.) Fyrir Deyjandi.

No. 248.

Lagid: Öldúngar Júda annars bags.

Heim, sem daudinn nálægist nú, nádugi Drottinn! hjálpa þú, ó hvad hörmúngin hardt þá skér, hvad jardneskt er, eckert þá framar huggar hér.

2. Þinn kraptur styrki þeirra lund, sem þúngann báru dags um stund, nú er lífs-dagur enda á, æ! láttú þá, qvøld-værdir gódar, Fadir! fá.

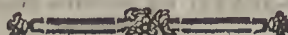
3. Enginn svo hladist eymdum hér, ad vonar sjónir missi' á þér; send veikum hægd og leggdu lid, lát sálar frid, lina ofraun og gëfa grid.

4. Æ! lát þá minnast á þad vel, ad nú sídasta' er rauna jel, og hvørn einn líka hyggja' ad því, ad heimi í andstreymi vid er enginn frí.

5. Þitt ord þeim sýni sannleik þann, sigur á deyd ad Jesús vann, og ad oss tilbjó samvist sá, þér sjálfum hjá; gëf þeim traust setja allt þar á!

6. Veit þeim øblugа von og traust, um vegsemd med þér endalaust, og þá farsæld, sem er þér hjá, þitt auglit sjá, og meiri æ fullkomnun fá.

7. Vert þeirra Gud og gëf þeim nád, gjæd þá vid andlát styrk og dád; líkamans þegar bresta bønd, í blída hønd þína, Gud! medtak þeirra ønd.

III. Sálm-

III. Sálmar til vissra Tima.

1. Ara-skipti.

Einn Gud þér allir prísid. (sjá No. 31.)

No. 249.

Med sinu lagi.

Guds vors nú gjædsku prísum, gódir rétt-kristnir menn! med saungum likn hans lýsum, lof segjum honum enn, fúlltingi fyrir sitt, sem hefir af gjædsku sinni, hvørt einn trúi'eg þad finni, á þessu ári' oss veitt.

2, Miskunsemd hans og mildi, vér minnumst gladir á, og vyrdum víst sem skyldi, hans velgjørninga þá, er hann nú þetta ár, oss gefid hefir øllum, konum bædi og køllum, og kunnugt fyrir oss stár.

3. Voldugur Drottinn veitti, vors' á landi frid, allt fólkid einninn fæddi, og gaf hvad þurfti vid, af hans miskunar hønd, því bygd og bæumr vildi, blessun fødirinn mildi, gefa um gjørvallt land.

4. Oss hefir vardveitt alla, af fødurlegri náð, ef vildi hann yfir oss falla, sem vor er mørg ódád, med jafnri mædu' og pín, fyrir laungu vær-

um vér deyddir, af sorg og eymdum eyddir, hvørt fyrir synvir sín.

5. Sí-ljúfur svo sem fadir, svo er hann mildur víst, vér fáum frelsi gladir, fyrir vorn Drottinn Krist, med réttu traústi og trú; hann af oss sviptir syndum, setur skamt hrigdar-stundum, vesl-um hjálp viss er sú.

6. Allt gott þú einn oss gefur, ó Gud vor himnum á! allt hvad gndgrdrátt hefur, allt skal þér lofgjörd tjá! í Jesú nafni nú, þín bidja börn enn fremur: blessa árid sem kemur, allra þörf uppfylltú; :||: í Jesú nafni nú, þín bidja börn enn fremur: blessa árid sem kemur, allra þörf uppfylltú. :||:

No. 250.

Lagid: Herra! Þier skal heidur og lotning greida.

Sitt á enda ár vors lífs er runnid, enn oss sendast Guds af nádar-brunni, líkn, hjálp-rædi, lífsins gjædi, lán og nædi, hvörf þad hræda kunni.

2. Hjartad dansi, honum lofgjörd inni, hátt til aust túnga, mánnvit, sinni, hvørt med gátt gesgi kátur, Guds nád játi, lída ei láti úr minni.

3. Honum sálin blýdni sverji vísa, hans vort málid æ skal gædskn prísa; vort þacklæti veri hans mæta vilja ad gjæta, ást svo ætíd lýsa.

4. Honum felum hagsæld árs komanda! hann sier vel um oss, hvad mun þá granda? oss hann seka ei útrekur, allann speki hans burthrekur vanda,

5. Al-

5. Alvøld mildin øllu þú sem rædur! enn góđvildar ſeđ oſs þinnar gæđum; auđga dygđum, hamla hrigđum, hrind burt ſtygđum, bú oſs bygđ í hæđum!

No. 251.

Lagid: Lofid Gud, lofid hann hvørr ſem kann.

Sitt nú er útrunnid lífſins ár; lof ſé þér, lífs Herra' og fadir klár! allt þig lofar endalauſt, anda ſem hrærir, vetur, ſumar, vor og hauſt, vegſemd þér færir; hvør dags ſól, heill veita' og gledi, heims um ból hvervetna rédi, líkn og ſkjól hlífur oſs tjedi Gud, hvørs mildi gøfgum vér. :||: Tid og eilífd heidri hann, hans kjærleik príſi :||:

2. Greida ber, Gud! fyrir lidna tíd, þackir þér, þín geymdi' oſs nádin blíd. Gud og fadir vor þú varſt, varnadir grandi, umſjón fyrir øllu barſt, í voru landi; frjóſſemd af fylltir og gróda, enn létſt haf, andlegd frambjóda, fridur gaf, oſs farſæld góda, allt í ſettri ordn ſtód; :||: allt forſjónar auga þitt áleit í mildi :||:

3. Allir nú, enn ſelum, Drottinn! þér! allt hvad þú, oſs hefir géfid hér, ønd, líkama, audnu, líf, øll vor heimkynni, Gud, vort athvarf, hjálp og hlíf! hønd geym oſs þinni. Vel munt því, vor Gud! oſs leida, bjørg á ný bygdum tilreida, landi í, líkn, heill útbreida, þér fulltreyſtum allir enn :||: ad þú bleſſir árid nýtt, oſs ſem nú géfur :||:

4. Útbreid þú, ó Drottinn! krapti med, traust og trú til þín, ad fáum sied, orda þinna ljóma ljós, leid villtum beina; dygd og vitska vort sé hrós, vegsemdin eina! géf oss frid gódum ad halda! send oss lid, sitt hverjum gjalda; alla vid ást, nád margfalda; af jørd og hafi braudi' útbýt, :||: hvern med trú sin stunda stœrf styrk, Gud! og blessa :||:

5. Kóngs vors lønd, krýn farsæld, Drottinn kjær! þín sé hønd, þeim æ til verndar nær; Valdsmenn þeirra vitsku prýd, veit styrk af hædum, ad farsæla landa lýd, létta burt mædum! géf þeim fá, gledi þá kanna, ávœxt sjá embættis anna, blessun sjá um bygdir manna; hvørs eins blessa stétt og stand, :||: einn hvad bera' ei orka má, adstodi fleiri :||:

6. Géf oss nád, Gud! medan lifum hér, vort allt rád vanda til dýrdar þér; oss í dygdum ebli sú, afstýri føllum, í Jesú bidjum nafni nú, neyd hrind af øllum. Íslands lýd, almáttug leidi forsjón blíd; farsæld útbreidi árs hver tíd, óhepp hjá-sneydi. Gud! þig heidri gjørvøll lønd! :||: þig vegsami ár og øld, allur lífs Skarinn! :||:

No. 252.

Lagid: Gjædsku Guds vjer prísum.

Þeck, gódi Gud! vér færum, med gledi-saungum þér, hátídar hljómi skjærum, hugkátir tjáumst vér; heyr med velþócknun þú, Fadir! þad lof, er ljódum, lypt munns og sálar hljódum, á nýju ári nú.

2. Þú

2. Þú gafst oss lands og lýða ljúfann, ó Herra! frið, og lagðir blessun blíða, bjargræði sérhvört við; þitt væga vísdóms ráð, oss hefir ætíð leidda, og alla stigu greidda, með föður mjúkri náð.

3. Þegar til þín oss snèrum, þín miskun tók oss við; af himni hrestir erum, huggun þú gafst og frið. Hug-kjæti helgri með, þèr þjúgir þakk-ir ýdjum, þig Drottinn! enn tilbiðjum, þitt prís-um gjæðsku geð.

4. Gjør nú, ó Gud! það biðjum, gèf oss blessun í ár, með oss í øllum ýdjum, æ sé þín gjæðska klár, hvørn blessa, hvörs eins stand! lát vísdóm varsa' og dygðir, vel-líðan kéfji hrigðir, blessa Kóng, lýð og land!

No. 253.

Lagið: A. þier, Herra! hef eg nú von.

Rís upp, mín sál! að nýju nú! nýja lofgjörð uppbyrja þú, því nú er nýtt ár komið, nýr skeinkur þèr, ný-gèfinn er, ný-runnið himna-blómið!

2. Lof sé þèr, Gud! fyrir liðið ár, lífs heill-in mín-øll í þèr stár, ó þú minn andar-kraptur! sem vægdir mèr, svo enn eg er, á nýtt ár kom-inn aptur.

3. Þú hefir verndað veðhlaup mitt vel, svo eg gjæti hnossið hitt, á nú umliðnu ári, líkam' og ønd, þín líknar-hønd, leiddi úr hættu' og fári.

4. Einn varstú traust og unun mín, ein mig verndaði gjæðskan þín, eg gèck í geymslu þinni,

hagsæld og ró, þín hend mér bjó, og huggun sálu minni.

5. O! mín sálar heill hjartanlig, haldtú því sama fram vid mig, á ári inngángandi, handleidslan þín, sé hlífdin mín, vid háska og öllu grandi!

6. Ný miskun ári nýju á, nýja mér qveiki laungun hjá, þér einum þjóna, hlýda; mitt kall og stétt, trúr rækja rétt, rór þyggja ef vilt hid strída.

7. Þá æfi-árum hallar hér, hjástod best, Fadir! vertú mér, gef endíng glada nauda; atþvarfid mitt, skal ordid þitt, eins í lífi sem dauda.

8. Allt þad gott, sem mér unntir þú, almáttug hönd þín geymi nú, og blessi mig og mína, þitt andlit blídt, um árid nýtt, yfir mér láttú skína.

No. 254.

Lagid: O Drottinn! allsvaldandi.

Þockum vér Gudi gladir, af gódu hjarta, hug og trú, allir sem innsafnadir, erum í Drottins húsi nú; hann oss gaf líf, og lénti, líkusemd af, hvad sem þjenti, ei hann svaf, allt sá best, er henti.

2. Vor Gud! þér vegsemd tjáum, varhveitslu þína fyrir og nád, framar enn skynjad fáum, forsjón þín hefir ad oss gád; fyrir hlíf, heilsu, gródur, hjálp vid kíf, næring, fódur, þér eilíf þöck sé, Fadir gódur!

3. Æ! fremur enn þig bidjum, oss réttú þína fodur-hend, ad allt til lofs þér ydjum, andi þinn

þinn styrki vora önd; auk oss dád, audgaft dygdum, um vort lád, varna styggdum, í sorg oss nád, send frá efri byggdum.

4. Lát hvørn árs-daginn eina, æ kénna jafnan sért oss med, og meinn í øllu reyna, ad stjórn þín mild þá fær ásjed; Fadir! vér, forsjá þinni, selum hér líf, heimkynni, allt hjá þér, adstod, blessun finni!

---

2. Missira-skipti.

a.) Vor-Sálmar.

No. 255.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn!

Ó Herra Gud! eg þacka þér, þú hefir hlíft og stjórnad mér, á nú umlidnum vetri, háska og slisum varnad vid, veitt blessun, næga hlífd og lid, mér og mínu adsetri. Drottinn! Drottinn! eg kaun eigi, út ad seigja ástar-anda, miskunnar þinnar mér til handa.

2. Samt hef eg syndgad mikid og mjøg, móti þér, Hátign guddómleg! minn Gud! minnstú þess eigi, lát yfir-gnæfa gjædsku þín, gjørdú enn framar vel til mín, hvad eg efa aldreji. Drottinn! Drottinn! mín hefir gjætt og meinin bætt þín miskun ríka, unn mér hún fylgi' á eptir líka.

3. Missirid er nú umlidid, en hid nálæga tekur vid, því bid eg, Herra hýri! ad mig leidi þín

 hjálp-

hjálpar-hønd, hættulaust yfir mein og grønd, og athæfn allri styri; Drottinn! Drottinn! ad øndu minni máttur þinn og mildi gjæti, líkaminn sømu lidsemd mæti.

4. Inngáng bædi og útgáng minn, áform og hegdun sérhvert sinn, farsæl þú Gud minn gódi! mér og minni svo stjórna stétt, ad stundi'eg hana vel og rétt, í þinnar forsjár flódi. Drottinn! Drottinn! leid þú mig um lucku stig frá lasta-voda, vyrdstú mig ætid í øllu stoda!

5. Allt hvad eg gjøri' og gjøra læt, Gud minn blessadur! ad því gæt, svo farnist farsællega; reisur mínar og ráda-hag, rædu og tilstand nótt og dag, annastú alla vega. Drottinn! Drottinn! leyf þú ei eg lifs á vegi løstum sinni, mig fel eg þér og mitt heimkynni.

6. Leid þú mig, Gud! þann vissa veg, sem vísa ord þín guddómleg, um alla æfi mína, geymi mun í sannri gudrækne, gef þú ad eg innlæstur sé, í vernd og vøktun þína. Drottinn! Drottinn! leyfdú mér ad lifa hjá þér og lausnar-degi fagna, nád þína svo mikla megi.

No. 256.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Vetur er enn á enda, eilift lof sé þér, Fadir kjær! þú léist oss lucku henda, og lagdir þad til, sem þurftum vær; þú hefir øll vor efni annast vid fári' og naud, verndad í vøku' og svefni, og veitt oss daglegt braud; varnad voda og føll-
um,

um, vedrum og húngurs pín, afstýrt stór-slisum ellum, og stodad vel bernin þín.

2. Enginn kann yfirvega, alla blessun, sem veittir þú, andlega og stundlega, á þessum lidna vetri nú; heilsu, lán, heill, bjargrædi, hesum enn þegid vér, margsháttar gagn og gædi, gafst þú oss Drottinn! hér; þú hlífdir háska' og grandi, heldst bygd og sképnum vid; þú veittir voru landi, verndun á alla hlid.

3. Þacklætis-offrid þýda, þyggdu nú af oss aptur á mót, fyrir ást og ásjá blída, ell velferli og nádar-bót; svo fyrir son þinn mæta, sendann til lausnar oss, þú létst hann borga' og bæta, brotin vor ell á kross; í honum allt hid góda oss veitt-ir, Drottinn! þú, þér gjørum þackir bjóda, þad er vort offur nú.

4. Hverr kann ad tjá og tína, trúfesti þinn-ar sérhverri vott? eda med ordum sýna allt, sem lands-búum veittir gott? auga þitt ad oss gádi, eyra þitt heyrdi' oss vel, hendin þín hjálpa nádi, hýrt var þitt ástar-þel; ó þú, Drottinn alvaldi! allt gott er létst í tje, hér og um allar aldir, æf-inlegt lof þér sé!

No. 257.

(Eptir gódann Vetur.)

Lagid: Kjær Jesú Kristi!

Guds gjædsku prísa, geymar, hef og stord, lof hans auglýsa, lifandi manna ord; himn-anna hersveitir, Herrans votta dád, allt gott enn oss veitir, ástin hans og nád; merkin tída heut-

hentug hann, hægum lýda setja vann; vorum hlýda kjørum kann, kjæla' og sólar bráð.

2. Oss enn framleiddi, eitt um vetrar-skeid, Gud og lífs greiddi gánginn heim í leid; vodanum afvendi, vedrin gjørdi hæg; leika lét í hendi lífsins medøl þæg; gaf fárádum huggun hann, hressíng þjádur jafnan fann, oss í nádum veitast vann, vegnun gégn og næg.

3. Med hvørju má eg, minn Gud! heidra þig, ekkért til á eg, áttú sjálfur mig; þitt eg þér skal bjóda, þad er mín ønd og líf, prís þinn lystugt ljóda, lán hvørt reyni'eda kíf. Offur greidi'eg þackar þér, þig tilbeidi, vertú mér, lífs um skeid, sem eptir er, unan, von og hlíf.

4. Ný nádar gjædi, nýju sumri á, líf, føt og fædi, Fadir! vyrdstú ljá; gagn, sem gengid stydur, gési oss himininn, frami, heilsa, fridur, fylgi' oss út og inn; fénadar hjørd ei finni naud, færi jørdin øllu braud, lands umgjørdin láti aud, ladast ad oss sinn.

5. O Jesú! á þér, øll mín grundast von, haf bústad hjá mér, heilagi Guds Son! einkum lífs vid lotin, láttú anda þinn, þegar eg máttar þrotinn, þenki' á dauda minn, huggun sedja hjartans þel, hugann gledja deyds vid el, heim þá qvedja kann eg vel, og koma í himininn.

6. Þar sífeld sæla, sem ei bregdast kann, og líf yndæla, æ vid leikur mann; alla'án enda gledur, ástin Drottins heit, unun ædstri medur, í þeim dýrdar reit, eymda róli frelsud frá, fyrir stóli lambsins þá, høfud-bóli himins á, heiløg dvelur sveit.

No. 258.

Lagid: Gudi lof skal ønd min inna.

Lof syngid, gefgid gladir, Gud vorn skapara prísa ber, sem med oss fer sem fadir, framleiddi jørd og himna hér, gefgid þann Gud, hvørs haldist, grunnlausa hefir náð, frá eilífð og um aldir, allir hans miklum ráð, vor-føgnud blidt útbreidir, bod þitt, ó Gud, vor Gud! þér lofgjørd, þøck og heidur, því syngur ønd vor glød.

2. Voldugur, vís og gódur, veturinn, Fadir! létst framgá, her náttúrunnar hljódur, hvilld tók og sem í dvala lá, med vor-blóma blidum vakti, bending þín hann til lífs, hýrt brosti og burthrakti, blíd sól þraut vetrar kífs, yl-gjøfum enn útsleytir, øllum því gledi ljær, fjør hressing, frjóssemd veitir, farsæld um bygdir grær.

3. Gud! allrar gjædsku lindin, gledst enn náttúran øll vid þad, í daggar-dropum sendir, dýra frjóssemd hér ofanad; strax blómi skógur skrýdist, skaut jardar ný-skéd læst, yndælum úrtum prýdist, engid er blómstrum glæst, lopt hlýtt, ylmur ágætur, øll lada til vor hnoss vor-gjæda er, Gud! þín lætur, gjædska útbýtast oss.

4. Um vøllu og grænar grundir, gjædsku þinnar berg-mála róm, ótal þúsund þúsundir, med þrá-samstilltum gledi hljóm! lof þitt um loptid dunar, lofa þig blómstur strád, fjall, laut og lækja buna, lof róma þinni náð, hvørt hljód fegnudi fyllt er, fagrann æ syngur pris, óss því ad þacka skyldt er, þína trygd, Gud alvís!

5. Ei

5. Ei skal þó túngan eina, algódi Fadir! prísa þig; hjartad í ástum hreina, hefji med glad-værd til þín sig! sífeldt skal vor. ósk vera, med verkandi ást og dygd, þér vora þeck ad færa, þjóna gladir med trygd, vér lífs tóm vort þér helgum, vor skal ástundan sú, ad lærum, fúsir fylgjum, Fadir! því skipar þú.

No. 259.

Lagid: Í Jesú nafni uppstá.

Nú upprann þín sumar-sól, vottur til um ei-lífd eigi, ad í minni grøf eg þreyi, vor Gud, athvarf vort og skjól! úr ham vetrar følum fær-ir fold, þín alvøld máttar-hønd, upphýngd sképn-an hýr sig hrærir, um háfid, lopt og ylnud lønd.

2. Gud! þín lindin gód og ný, med ár-døgg foldu fredna kjætir, frjófum med qvøld-skúrum vætir, sólar vermda hollum hlý; tímar árs í ordu', er settir, enn nú skiptast, lof sé þér! þraut skammdægra ljós þitt léttir, líka af nordur-bú-um hér.

3. Þú upplýkur þinni hønd, gledur, blessar, gnægtum fyllir, gjæda þinna en harma stillir, þeirra sképna', er þágu ønd; þín af feiti og frjóf-samd drjúpa, fótspor þá í skýjum gár, ástar undra afgrunn djúpa, opid hvørri sképnu stár.

4. Lautin, breckan brosir hver, sád, grøs, ó-tal urtir gróa, oss ad sedja' og gledja þróast, skógur bjørg og skjólid ljer; í ótal lækjum ad oss streymir, unadsemdum náttúran, af þér fyllt, þá gledi geymir gnótt, er tæmast aldrei kann.

5. Hvørr finnst gódur, Gud! sem þú? trú-fast, vrlátt hvar er hjarta, á hvørju fødur-nafn eins skartar? vér undrumst þína ást og trú; án þin, Gud! vér glatast þjótum, glæpugt líf vort til þess vann, vér þó lífs og nádar njótum nægta', er mildi þín oss ann.

6. Øllum lýsir ljósid þitt, engann vantar ást-ar gjædi, ó! þin nád er vort lofqvædi, og þin vægd, sem oss lét fridt! Gud tilbidjid, gøfgid, qvedid, Guds nád prísid; vyrdid, menn! hvad margt gott vor Gud oss tjedi, gott hvad margt vill tjá oss enn.

No. 260.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Nú skal enn í Guds trausti, uppbyrja nýjann missira hring, lífsins Hertoginn hrausti! hafdú gát á oss allt um kring. Nýja blessun, nýtt sumar, nú lát oss færa hér, hvad um lopt, haf, jørd sveymar, hlýda má Drottinn! þér; lát nýja nádar-strauma, nýkomna frjófga tíd; vyrdstú vernda og geyma, veikstaddann Islands lýd.

2. Gef þú oss farsæld góda, géfdú oss enn í landi hér, af jørdu gras og gróda, gagn sjáfar-ins og heilsu-kjør, blessun um bygdir allar, bjód andar, líkamans, enn heillum oss tilfalla, ábúum þessa lands; svo gladir náum njóta, næringar, lífs og auds, þá skal ei þeckin þrjóta, þágu vors daglegs brauds.

3. Kóngsins tign stødug standi, stýd þú, Drottinn! hans Rikis-rád, fridurinn fordi grandi,

forsjón

forsjón þín blessi Ísa-láð, Vøld kirkju, kristinn-dóminn, kénning, trú, líf vort hér, eilísi lífsins ljóminn! leid allt til dýrdar þér; vorn inn- og út-gáng bædi, øll verk og ferdalag, býgdir og øll bjargrædi, blessa þú nótt og dag.

4. Alla lands Yfir-herra, í þína sjelum verndar-hønd, eign og embætti þeirra, og alla menn um þessi lønd. Íslands vorn einn veri, þín vøldug hjálpin sterk, oss svo hér enginn gjøri, áhlaup né skémdar-verk; þig ef ad vitum vera, vorn skjøld á alla hlid, þá mun alls enginn þora, oss spretta fíngri vid.

5. Í stjórn og umsjá vorri, ytri og innri fridur sé, ytri í høndlun hvorri, hinn gód samvitska láti' í tje; en sá eilísi fridur, oss gésist himnum á; þín hjørd, ó Herra! bidur, hana í nád lít á; vor heill, athvarf og verja, vertú í landi hér; svo skal sumarid byrja, med sønnu trausti' á þér.

---

b) Haust-Sálmar.

No. 261.

Lagid: Gjædstu rikasti grædari minn!

O Gud heilagur, heilagur, heilagur Gud og Drottinn vor, blessadur um aldir alda; þér offra eg þakklæti nú, þig ákalla med bæn og trú, þér vil eg gott lof gjalda, Gud minn! Gud minn! skyldt er mér ad þakka þér og þig ad prísa, upp upp minn saungur Guds ást ad lýsa!

2. Lof sé þér heill og hjástod mín, himneski Gud! fyrir miskun þín, og veitta velgjørd alla; sem nú umlidna sumar tíd, sýnt hefir mér þín gjædskan blíd, og lét mér allt vel falla. Gud minn! Gud minn! mig hefir leidt og meinum eydt þín mildin ríka, bygd mína vardveitt og blessad líka.

3. Upplokinn fann þinn ástar-brunn, eg og þitt nádar djúpt afgrunn, minn Drottinn! mér til handa, þadan kom mér øll þørfin mín, því prísa eg nú gjædsku þín, og vil þér vegsemd vanda. Gud minn! Gud minn! allt hvad er í aumum mér, þér einum unni; lof þitt sé jafnan í mínum munni!

4. Allann mig, Drottinn! offra' eg þér, á nú komanda vetri hér, og alla æfi mína, lát mig umflýja lasta verk, leidi mig jafnan hønd þín sterk, geym mín fyrir gjædsku þína. Gud minn! Gud minn! hvar eg er og hvørt eg fer og hvad eg gjøri; skil aldrei vid mig hirdir hýri!

5. Allt þad, sem ecki þócknast þér, þad vyrdstu taka' í burt frá mér, vel svo þínum vilja hlýdi; en þad sem þér er þægilegt og þjenar til þinnar dýrdar frekt, géf mér þad, Gud minn blídi! Gud minn! Gud minn! verk mín øll og vegnan høll, sem mál og minni, farsælist af þér úti' og inni.

6. O Herra! tak þad allt frá mér, er mér kann snúa burt frá þér, svo ockur enginn skilji, ó Drottinn! géf mér aptur þad, er mér kann þér ad snúa ad, er þad mín mín ósk og vilji. Gud minn! Gud minn! vyrdst æ hér, ad vera med

mér, minn Herra hýri! eilíft lof sé þér, Drottinn dýri!

No. 262.

Lagid: Gudi lof skal önd, mín inna.

Lof sé þér, Drottinn dýri! dögum og öldum stjórnar þú, þá sumar tíminn hýri, hann er kljádur á enda nú; ó hvad ótal mörg gjædi, oss gaf þin nádin blíd, líf, heilsu, föt og fædi, farsæla sumar tíd, trú klára' í kyrrd og fridi, kristinndóms medøl öll, þín hjálp vard hverjum ad lidi, svo hreppkum ei slísa-fell.

2. Med mjög margføldum gjædum, miskun þín krýndi sumars tíd, frjóssemd af himna hædum, hefir á jördu audnast lýd, land og sjór gagn og gróda, gefid hefir oss nú, áhlaupi illra þjóda, oss hefir fordad þú, yfir- og undir-stjettir, ásá þin milda hönd, í þína umsjón settir, almennilegt tilstand.

3. Þér gjörum þackir færa, þýdi Fadir! af hug' og trú, lof þitt eblist og æra, vid allt það, sem oss veittir þú; en hvad á hverjum degi, hefsum stygt veldi þitt, minn Gud! minnstu þess eigi, mis-verkin öll gef qvitt, lát oss ei glæpa gjalda, gef heilög þeckjumst rád, Fadir! vid oss framhalda, fulltingi vyrdst' og nád.

4. Herra, lof þér sé þýdi! þinn fyrir son, er dó á kross; þú blessar lönd og lýdi, læsing atvinnu upplaukst oss; fyrir líf og luckn alla, lid, heilsu, vernd og fé, er þú létst oss tilfalla, æfinleg dýrd þér sé! svo skal sumarid enda, sýn oss

þíg

þig nádugann, og vyrdst oss veturinn senda, vægann og farsælann.

No. 263.

Lagid: Ris upp, min sál! ad nýju nú.

Sjá! blóminn sumars á burt er, íklædast vetrar búning' fer náttúran, dymma dægra, og hretin hörd, lifs lada hjörd, leita ad skjóli þægra.

2. Sjá! vér medtókum sumri á, svo margfeld gædi' af landi' og, sjá, bjuggumst vid lopts oblidu, bjuggumst vid þörf, vor bæja-störf, budu ad verjast stridu.

3. Sjá! ad lifum og sérhvad gott, sem þegid höfum, gædsku vott þeckjum Drottins dásamann. Oss hættum af hreif, blessun gaf, hann leiddi' oss allasamann.

4. O Gud! þig prísar sinni' og sál, sérhvad, sem bærir raust og mál, og skepnu-skarar snjöllu; þér þackar allt, lán þúsundfaldt, þú sem vidheldur öllu.

5. Vertú vor hlíf, heill, utan öll, allt hvad lifir um dali' og fjöll; til þinnar mildi mænir; gef blessun, braud, burtvísa naud og böli, sem ró oss rænir.

6. Æ lifa svo ad líki þér, léna oss styrk, svo sáum vér, fölnadri foldu medur, ad hvílast vært, uns hróp þitt skjært, heiminn til lífs uppqvedur.

No. 264.

Lagid: Syrgjum vier ei sáluga brædur.

Oll náttúran enn fer ad deyja, ylur horfinn, saungfuglar þegja, kulid skek-

ur qvistu ber-standa, qveina stráin felnud mót dauda.

2. Hingad sól dépru horn-auga vendir, hvört geislana bl:d fyrri sendi, foldin styrdnar, fyrr sem réd gróa, felur skugginn ljós, jørdu snjóar.

3. Enn lifir þó aldanna fadir óumbreyttur, forsjá hans gladir, felum vér oss, fulltraust þad gétur, fridad enn og geymt hér í vetur.

4. Nockrum yndis-nægtum þó svipti, nátt-úrunnar dauf hátta-skipti, alvold speki og elska nærgjætin, áqvardadi hvad sem oss mætir.

5. Veturinn er velgjørd frá Drottni, vakir hans forsjá, aldrei svo þrotni, þad hvorri til gagns er og góda, hans gjædska mun skepnunni bjóda.

6. Hann baud vetrar hridir oss færi, þær heillir sem gledji og næri; herrans nægtir hollar oss fæda, hann réd oss mót vetrinum klæda.

7. Foldar í skauti fræonu hann lætur, felast qvikar urtanna rætur, uppyngdar þá út vetri hallar, í æsku-blóm nýtt lifsins hann kallar.

8. Pínum enginn þeckir af gjørdum, þús-undasta partinn á jørdu, en af því stóra, sem vér þó sjáum, sanna hjartans ánægju fáum.

9. Fagnid! ord Guds sýsir ad geyma, fadir ormanna kann oss ei gleyma, stig hans boda gáng-id hug-gladir; Gud er sumar og vetur vor fadir.

No. 265.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Kominn er kaldur vetur, kom þú til med oss, Drottinn minn! líf vort, eign og adsetur,

anniſt miſkun og kraptur þinn. Oferum, illum dauda, andſtreymi, ſorg og þrá, ſtyrjaldar ſtórum voda, ſturlun ſamvitſku frá, húngri, drepſótt, hallæri, hardindum, dýrri tíd, forda oſs, Fadir kjæri! fylgi oſs nád þín blíd.

2. Géfdú oſs gódann vetur, géfdú oſs hagſtæd vedra-föll, géfdú oſs gott adſetur, géfdú oſs þarfa medöl öll; annaſtú eckjur allar, og fødurlauſann hvørn, annaſt þá á þig kalla, aumſtaddra ſértú vørn; unn oſs þitt ord ad læra, og ſynda fordaſt vél, oſs hjá þér unn ad vera, unn oſs ad deyja vel.

3. Bleſſa þú bygdir manna, bleſſud velferli lát oſs ſá; bleſſudu braudi ſanna, bleſſun Guds orda unn oſs ná; bleſſa vor brjóſt og ſinni, bleſſa vor verk og mál, bleſſa vor bæja-kynni, bleſſa þú líf og ſál, bleſſa þinn barna ſkara, bleſſadú hús og menn, bleſſa oſs, vondu vara, veturinn bleſſadu enn.

4. Frá ædſtum tignar-tróni, þín trúfeſt nád enn gæti vor; þér hvørr einn hlýdinn þjóni, hønd þín oſs leidi ſérhvørt ſpor; innri og ytri fridur, eining í hvørri ſtétt, haldiſt oſs einninn vidur, og allskonar høndlan rétt; geym oſs vid glæpa-føllum, grandi, fári og neyd, ſídan úr eymdum øllum, í eilífa dýrd innleid.

---

c.) Eptir gott og ardſamt Sumar.

No. 266.

Lagid: Lofid Gud, lofid hann hvørr ſem kann.

Hvor Gud! er nú jardyrkjan hér, útendud, allir því færum vér, þér, vor Fadir! þøck

og prís, þú oss blessadir; stjórnun þín er væg og vís, vér syngjum gladir: frjófgun lands, forsjón þín greiddi, gagnsemd manns, góda tilreiddi skepnum hans, skadsemd fráleiddi; lifs bjørg søfnud saman er. :||: Allt hvad hefir andar-drátt, einn Gud vegsami :||:

2. Sól þín skein, sannhly um hvolfid blátt, kulda-mein kreptug, í hvørri átt burt-tók hún, en himininn, hlýtt regn oss færdi, breiddi jørd út barminn sinn, blómleg grøs nærdi; yrktum vér ardsama reita, vonin hér, vorn gladdi sveita, Gudi ber, greida þeck veita, starfid borgad vort er vel. :||: Allt hvad hefir andar-drátt, einn Gud vegsami :||:

3. Lof sé þér, launadir, Drottinn! þú, allt vort hér erfidi og mædi nú, yndi hjá þér, ávallt fann, ást og nád kiæra, heill lètst þú í hvørn einn rann, himininn færa, víst ert sá, verndarinn þjóda, sem vilt oss ljá, vætu, þurk, gróda, er þér hjá upphaf alls góda; þér ber æra, þøck og prís. :||: Allt hvad hefir andar-drátt, einn þig vegsami :||:

No. 267.

Lagid: J dag þá hátid høldum vjer.

Lof sé þér, hjartans hróp vort því, heyrdir þú, fadir þjóda! starf vort borgar nú blíd á ný, blessan af jardar gróda, hvørt stráid, lauf og blómstur ber, berlega vitni ad mikil er, Drottinn! þín gjæfskan góda. Vér þøckum þér, þig lofum vér.

2. Hey=

2. Heyskap vorn blessad hefir vel, hönd þín ad þessu sinni, því syngjum lof med þacklátt þel, þad medtak af nád þinni; gef oss forsjálni ad gjarnan hvörr, gáfur sem veitti nád þín vor, á bestann hátt brúka kynni, og þacka þér, þig prísa hér.

3. Lát vórar hendur bjóda braud, bjarg-þrota þurfa-mönnum, svo léttum undir ann'ra naud, med ást og kjærleik sönnum; þegar vér af-gángs höfum hér, hugsa lát oss ad skyldugt er, bágstöddum bjarga grönnum; svo þöckum þér, þig prísum hér.

4. Líf medan varir lát oss þér, líkjast í kjær-leik hreinum, í fögnud himna framar vér, full-komnun hans þá reynum, þó kunnum nú þinn kjærleik sjá, klárlegar skín hann himnum á; þér sé, Gud! æra einum; vér þöckum þér, þig lofum vér!

No. 268.

Lagid: Gjæsku Guds vjer prísum.

Vér þöckum þér, hinn gódi! þig prísum vér, ó Gud! ad þú af þínum sjódi, þarflegt oss veitir braud, oss geymir æ og nú; allt þad sem fram þú færdir, forsjón þín ávallt nærdi; gódur, vor Gud! ertú.

2. Land vort blessa, lífs Herra! legg fædu' á sérhvört bord! lát blessun þeim ei þverra, sem þitt vardveita ord! örbyrgum adstod tjá; gef audgum gjafmildt sinni; gef eining, svo menn kynni, síns njóta' í fridi fá!

d.) Eptir bágt Sumar og í hardæri.

No. 269.

Lagid: Jesús Kristur er vor frelsari.

Gud! sem rædur øllum gædum, af jørdu, vetrúmi, sjó og hædum, þín hønd útbýtir, Her a kær! hverskyns gáfum, sem þyggjum vær.

2. Allt vald þú, Drottinn! ætíd hefir, øllu, sem lifir, næring géfur, þegar upplýkur þinni hønd, þá mettast allt hvad dregur ønd.

3. Þegar útsendir þú þinn anda, þá nýjast ásýnd jardar landa; en ef krapt dregur undan þinn, oss sparar jørdin gróda sinn.

4. J sumar margur sá og reyndi, sinn ersfidi nú ad leyndi náttúran, annars nógu rík, neyd er verdskuldud af oss slík.

5. Vér kjósum gjøra kjør, en sýnum kaldsinni mikid gáfum þínum, ó Gud! ressa því ei, sem ber, enginn fyrir þér saklaus er.

6. Géf oss ánægdu enn med sinni, úthlutun móti taka þinni, og óski svo vort andvarp stillt: æ verdi, Drottinn! hvad þú vilt!

7. J hug til þinnar hjálpar stefnum, hagtær þú vorum litlu efnum; bjørg lífsins drýgi blessan þín, bjód frá oss víki húngurs pín.

8. Blessa vort land og bæg frá mædum, bjód þú einninn ad rík af gædum, opni náttúran oss sitt skaut, og vid hallæris fordi þraut.

9. Til þinnar, Drottinn! mildi mænum, miskun þín hyggi ad vorum bænum, veit þú oss hjálp mót vodaʼ og neyd, vertú vor Gud í lífiʼ og deyd!

No.

No. 270.

Lagid: Kom hjer, mín sál! og kynntú þier.

O Drottinn kjær! hvad veitstú vel, vanqvædi gjørvøll mín! mér hjálpar æ hvar hellst eg dvel, hjástöd og gjædskan þín, haldt mér stødugum vid þinn veg, víst, þín af hjarta' ef leita eg, ró gêfst en raunin dvín.

2. Mig þó heimsæki margføld naud, mædan ef ángra fer, þó daglegt hljóti' ad bresta bráud, svo banninst naudþurft mér, rafkast þó ei mín hugar-hægd, hef' eg allskonar gjæda-nægd, því Drottinn líkn mér ljer.

3. Haf því í skorti gladvært gêd, grátin og hugsjúk ønd! fimm þúsund litlum mat því med, mettadi Jesú hønd; Herrann sferf þínum høfir ei gleymt, heldur þér nóg til vista geymt, þó úrrædi virdist vønd.

4. Hvad hann þér gagna sjálfur sjer, sannlega muntú fá, heims nægta þó ei heppnist þér, herra-bord vid ad stá, lát þér nægjast í lægri sess, lífs uppheldis ad neyta þess, sem skamtar hønd hans há.

No. 271.

Lagid: Gædskuríkasti grædari minn!

Had er svo margt og mikilsverdt, minn Drottinn! sem þú hefir gjørt, mig vid um mína daga; allt var þad gott, eg þacka þér, þín forsjón mild útbýtti mér, því sem best hér nam haga; Fadir! Fadir! veiti lid mér þad eptir er og øllum líka, guddómur þinn og gjædskan ríka.

e.) Eptir allgódar og ardsamar Vertídir.

No. 272.

Lagid: Gudi lof skal ønd min inna.

Frá þér, ljósanna Fadir! flýtur øll gjøf sem nefnist góð, vér fjáum vonar gladir, þú veittir allt, sem hentar þjód, á þitt orlœti mœnir allt hvad lífs hrœring ber, hœd, vøtn, lant, hálsar grœnir, herma oss: stórt þad er, hafid baudst heita skyldi, hirdsla audœfa þín, þadan þín midlar mildi mørg gjœdi skepnum sín.

2. Þínu lífs eptir ordi, ad þeirri hirdslu sofnumst vér, sem børn ad fødur-bordi, blessunar þinnar leitum hér; enn gaf þín orlát mildi, oss þadan gódann plóg; hvørr er, sem ecki skyldi upphrópa: þú gafst nóg! dýrd sé þér, Gud! sem gésur, gott allt til sjós og lands, allt hvad andar-drátt hefir, ebli prís Skaparans!

3. Hvørr kann þér, Herra! nœga herma vegsemd og þackargjørd? þín safnar forsjón frœga, fiskum hafs, sem menn sauda-hjørd, midt í sjós ólgu øldum, opnar sig hønd þín góð, med gjœdum svo margføldum, mettir þú landsins þjód; því hœttulegri heita, hér vor erfidis kjør, þess betur þrátt vorn sveita, þín borgar mildin ør.

4. Lof þér, Gud! allir inni, allt má nefna þíns kjærleiks vott; lát oss nú líkjast þinni líknsemd, í því ad gjøra gott; géf oss med gáfum þínum góda ánœgd og frid; hallæri, háska, pínum, Herra! oss forda vid, géf ad vér lifum gladir,

greid

greid þú oss allt í hag, vér þinni forsjón, Fadir! felum oss nótt og dag.

No. 273.

Lagid: Jesú Kristi! vjer þøckum þjer.

Prísi Drottinn allt hvad er, øllu sem næring gefur; af brunni hassins bjørg oss lier, blessad enn land vort hefir; ó Gud! hvad værum vèr án þín? vyrdst oss framvegis gledja, med þinni líkn; uns lif vort dvín, landsheillum gódum sedja. Lát oss muna'ad gjøra gott, gjøf þína svó rètt brúkum; þacklætis sýnum þarmed vott, ad þurfa-manns tár afstrjúkum. Drottinn! þér einum dýrdin ber, vér þøckum þér, þig lofum vér!

f.) Eptir bágar Vertídir og í Fiskileysi.

No. 274.

Lagid: Hvørr sem ad reisir hæga bygd.

Gud! þinni stjórnun hæfir hrós, í hrigdum, skorti, mædum, þín hefir høndin líknar ljós, lykil ad øllum gjædum; nær þeim upplykur lætur lyd, luckusæld hreppa'á hverri tíd, af hafi, jørd og hædum.

2. En ef þú lykur aptur, þá ørbyrgdin víst er líka, lífs næring hverfur landi frá, læsist hafs-skautid ríka; nálgast þá húngurs neydin sár, nú hefir margur þetta ár, mátt reyna mædu slíka.

3. Fèsjóð sinn hafið furðu-tregt, fèck oss, vèr megum klaga: líkhams að lúð er fjørið frekt, forgèfins marga daga; en verði, Drottinn! vilji þinn! veistú hvað þínum hvert eitt sinn, børnunum hellst kann haga.

4. Vèr meglum ecki móti þèr, miklu heldur oss fleigjum, í þinn forsjónar faðminn hèr, felum oss þèr og segjum: æ Faðir! mikla mildin þín, miskunn oss og forði pín, vongóðir vèr svo þreyjum.

5. Það oss ei líði þánka úr, ef þykir atvinnu bresta, að skinið fylgir eptir skúr, og skort opt nægtin mesta; þú hefir allt í þinni hend, þèr felum bæði líf og ønd, neyð bæti náð þín besta!

3. Morgun-Sálmar.

No. 275.

Lagið: Þjer þackir gjørum.

Ljómar ljós dagur, lífs kjætist hagur; sjá! ljós sveit vekur, sól nótt burthrekur; enn feður alda, eilífum gjalda, þøck skal þrefalda.

2. Lof hátt skal hljóma, hjálp og náð róma Guðs geymslu bestu, gjæðsku nægð mestu; þacklátir þreyjum, þar til burt-deyjum, synd hatur segjum.

3. Vort kall vel rækjum, vort gagn rètt sækjum, óttumst Guð eina, elskum dygð hreina, sátt og samlyndi, sem er lífs yndi, bæn og blíðlyndi.

4. Verum von-gódir, vel þolinmódir þrautir af þreyjum, þó hér stríd heyjum, síst Drottinn seg- ur, sinni líkn hefir heitid, hjálp gefur.

5. Mitt líf, minn andi, mín raust syngjandi, ó Gud uppbœda! um þinn prís rœda, vel sé vid- tamin; vegsemd skal samin, þér og þock, Amen!

No. 276.

Lagid: Gjædskurlkasti grædari minn!

Med fridi-uóttin fráleid svert, fyrir mér apt- ur sólin bjørt, lýsir og gladt mig gétur, í mætti og gjædsku mikill þú, med krapti þínum, Gud! enn nú, oss tíd og takmørk setur; dýrd ber, þvi þér, vernd og nád og vitsku dád mér vyrdstur senda, hvern dag í blessun hér byrja' og enda.

2. Í svefni Gud min vørnin var, eg vissi'ei af mér sjálfum par, og háskann ei adgjætti; en móti hvørskyns hættu' og pín, Herrann var sjálf- ur verndin mín, hans forsjón fár upprætti, krapt med gladt géd, nýjann gefid hann nú hefir heilsu minni; ó Gud! eg treysti umsjón þinni.

3. Í nafni Jesú ángurs frí, eg byrja þenna daginn, þvi hann verdur mér hagstædur; Guds vilja ef ad eins eg ann, allt mér til góda leidir hann, lífi og lucku rædur, hann mér, hjálp tér, Herrann rádi, Herrans nádin hjá oss veri, hans allt, sem lifir, lof frameri!

No. 277.

Lagid: Hvørr sér fast heldur.

Hátt upp í hædir, mitt hjarta lypti sér; Gud sem nú gjædir mig gledi, lofa ber; nýjann

dag: vott um nýja' eg sje náð nú sem lætur :||: náðugur Guð í tje :||:

2. Hans náði heyra, þá hóf eg andvarp klökt, fúst fedur=eyra, fann mína nauðsyn gløggt, þá fyrsta byrjast þørfin vann, um ásjá bað eg, :||: og Amen sagði hann :||:

3. Guð! hvørju gjalda, gjøf þína má eg nú! þøck þúsundfalda, þér ber eg fram, í trú að um mig hugað enn sé þér, gef gáfur þínar :||: að góðu verði mér :||:

4. Enn framar feti, færist eg lífs á skeið, gef æ eg géti, gengið fram dygða leið! takmark míns lífs sé takmark það, oss fýsi' að finna :||: nær=slyt=jumst eilífð að :||:

No. 278.

Lagið: Himna rós, leið og ljós.

Dágur er! dýrka ber Dróttinn Guð minn; nótt er liðin, lof sé Guði! ljós skín; gleð=ur enn marga menn myrkra=flóttinn, líf og sál, líka mál, lofi Dróttinn!

2. Fyri þinn són og sælu=von, sé þér hæst lof! mig þú spardir, meinum vardir, minn Guð! mér gafst frið, líkn og lið, leið svo nóttin; líf og sál, líka mál, lofi Dróttinn!

3. Mig hefir leidt og meinum eydt, miskun=n þín hvørja stundu' á heimsins grundu hér til, ... ert hja mildur, þá eg missi' þróttinn; líf og ...l, líka mál, lofi Dróttinn!

4. Eg bið þig, annast mig enn í dag nú; ... þann sanna sál=vin manna, son þinn, veit mér

mér náð, vernd og ráð, vægð og líðsinn'; líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

5. Helgann dug, hreinann hug hjá mér uppqveik, þér að hlýða, líka líða lán dags, og þúngann með þolugt geð, þreyja hlýðinn; góðann dag, glaðann hag gef' oss, Drottinn!

6. Hvað eg hér forma fer, farsælist vel, útgáng, framgáng, inngáng blessa æ minn, og í náð allt mitt ráð, annast hvert sinn; góðann dag, glaðann hag gef' oss, Drottinn!

7. Eg fel þér allt hvað mér áður gafstu; sé þinn dugur mér máttugur, minn Guð! bæti sá, best sem má, breiskann þróttinn; góðann dag, glaðann hag gef' oss, Drottinn!

8. Líf og önd, efnin vönd eg nú þér fel, eyðu illu, voða' og villu ver mig, sómi' og dýrð sé þér skírð síseldt, Guð minn! líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

No. 279.

Lagið: Fadir vor, sem á himnum ert.

Ljósið dags fagurt ljómar enn, líf breiðir út og gleði's senn, minn fyrsti þánki því nú sé, þakklæti Guði láta' í tje; að eg upprisinn, frór og frí, farið get til míns verks á ný.

2. Í værðar skauti sætt eg svaf, svefninn mér nýja krapta gaf, minn líkam, sál og hús mitt hér í hendi geymdir, Drottinn! þér, sú föðurlega forsjón þín, fordað hefir oss neyð og pín.

3. Hér fyrir sál og málið mitt, minn Guð! vegsamar nafnið þitt; míns hjarta tráust og at-

hvarf allt, á medan lifi eg, vera skalt, því hvørn sem á þér hefir trú, Herra! ei yfirgefur þú.

4. Hjálp! eg uppfylli hér í dag, hvad þú baudst og minn styrkir hag, ætíd stunda med allri gát, ann'ra og mína velferd lát; fótsporum Jesú fylgja hér, svo fái'eg himna dýrd hjá þér.

No. 280.

Lagid: Hvørr sem ljúfann Gud lætur ráda.
(sjá No. 64 bls. 57.)

Lít eg enn daginn létta húmi, loptid purpura-fegurd stráð; sem lík eg ádan lá í rúmi, lif nýtt þygg af míns fødurs náð; fje, tilbid, undrast yfir því, ad hlotid hefi fjør á ný.

2. Þessi reynsla, þó þeigi annad, þar um ó-ræk mér gefur skil, medur undrun svo má eg sanna, mikill og vís ad Gud er til, alvaldur, gódur, øll-um nær, umsjá holla, sem skepnum ljær.

3. Hann lætur skepnur lúnar deyja, líf nýtt uppyngdum gefur þeim; um augna-blik ad eins hér þreyja, um eilífd fagna' í betra heim; deyja hlýt eg, svo himna-víst, hold mitt upprísid fái gist.

4. Vid von þá styrkur vil eg bída, og vernd míns Drottins treysti hér, mót heimsins løstum herkinn strída, hins leita, sem þar uppi er; hold-id temja, sem himnum á, helgadri sálu fylgja má.

5. Æ! styrk mig, Fadir! upp svo rísi og lifi þér, sem skepna ný; þíns ords og dæmis ljós mér lýsi, lastvar svo gángi fram í því; upprisu-num, lífs nær útlegd þver, er mér þá sæla vís hjá þér.

No.

No. 281.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Af þína, Gud! enn mér bodar, upprennandi morgun sól; þig ad prísa, er vardir voda, væra sjedir hvíld og skjól, fyrst skal ydja og munnsins mál, mín af blundi hressta sál, lyptir sér í himna hædir, um hátign þína og miskun rædir.

2. Blunds í fadmi eg lá, sem lidinn, likn þín vakti og til mín sá; endurnæring, nædi og fridinn, nádug veitti þín forsjá; enn mér nýtt gafst aptur fjør, ótal bjóst mér heilla kjør, er þú vildir ad eg hlyti uppvaknadur og þeirra nyti.

3. Lífs þess krapta áttu alla, er mér gafstu nýtt í dag; til þín þenkja og þig ákalla, í þrautum skal og gledi-hag, lífs míns Fadir! løgin þín, lífs-regla sé jafnan mín! yfirvegan ástar þinnar, unadsemdin sálar minnar.

4. Eg vil þín med lotníng leita og lífs vid sporid finna hvert; í elsku og dygd þér eptirbreyta, eins hreinskilinn leynt, sem bert; þú, minn vilja og veikleik sjer; vertú aldrei fjærri mér; leid mig svo fram lífs hvern daginn, loks ad dýrdar erfi eg haginn.

No. 282.

Lagid: O! Fadir himneski og eilífi Gud.

Upprís mitt hjarta og í mér hvad býr, upprís mín túnga og máli rétt stýr, upprísi lofsaungur andheitur, nýr, uppirísinn dags-roda nótt flýr.

2. Eins og lík andvana eg lá í nótt, ecki neinn finna réd líkama þrótt, dauda og lífs er æ milli-bil mjótt, mér lèt þó Guds verda nád rótt.

3. Hans rèttri leidi mig höndin í stètt, hún í dag greidi minn fóta stig rètt; hún öllum sneydi mig hamíngju prett, hvergi svo veidi mig tál sett.

4. Lát oss, Gud! nema ad lifa svo hèr, liss-ins svo dagana telja ad vèr, allir þá deyjum, ó Drottinn! hjá þèr, dýrdina erfum med lífs ber.

5. Fús skal eg, Drottinn! þó bída, sem ber, bera dags þúngann, en líd veittú mèr; eilífur sóminn og þockin sè þèr, þig lofi hvad sem ad lifs er!

No. 283.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Enn til ljóss alvald þitt, á ný mig færdi, af dúrsins dái og mitt, dug hressum nærdi líf, sem ad lá, lúid á fótskör þinni; verndn þín, sem vidhèldt mèr, vottar eg enn sè þèr, minn Gud! í minni.

2. Því skal mín þacklát sál, þèr aldrei gleyma; hegdan, hjarta og mál, holl bod þín geyma; med nýjum dug, í dag hún fast ásetur, ad stunda dygd og dád, Drottinn! gef veikum nád, ad breyta æ betur.

3. Eg er í hættum heim; hans glis mig letur; en móti ódvin þeim, adstod þín hvetur; eg megna allt, ef þinn kraptur mig stydur, súrt ef mèr sendast vann, sykra þad aptur kann, þitt fylgi' og fridur.

4. Aldr=

4. Aldrei yfirgáfst þú, þann á þig treysti; vera skal vissa sú, von mín og hreysti; í qvöld eg mun, ást og náð lýsa þinni, að héldst mér á þeim stig, að óttast, Fadir! þig, svo frid eg finni.

No. 284.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Hyr aptur morgun blída brosir, breidir út heill og fegnud sinn; vid annir heims sig önd mín losi, og til þín skundi, Drottinn minn! fyrst allra þöck svo færi þér, fodurlega sem vidhéldst mér.

2. Hollt í svefn-værdum hlaut eg nædi, hreppti nýtt líf og krapta þar; hús mitt, líf, velferd, lánid, gjædi, læst í míns födurs höndum var; mín gjætti forsjá fodurlig, fékk ei skadrædi nálgast mig.

3. Byggi í náð, Fadir! þá sem flýtur, þöck af viknudu brjósti nú; heppinn er sá, sem hælis nýtur hjá þér, og setur á þig trú; æ skaltú vera athvarf mitt, aldrei brást mér fulltingi þitt.

4. Æ! hjálp mér, svo med alúd vandi, allt mitt framferdi vel í dag; ad trúr í minni stétt eg standi, stundi heill mína og brædra hag; leid mig á fótspor Lausnarans, sem leidi mig til himnaranns!

5. Med hugfró eg þá hlaup mitt þreyti, Herra! þín forsjá leidir mig; eg veit þitt heit-ord aldrei breytist: elskar þú þá, sem stunda þig; þú ert minn fadir ástargjarn, eg fyrir náð þitt kjörid barn.

No. 285.

Lagid: Sæll dagur sá.

Sá kémur stund, kreptug fram þegar alla, af grafar-blund, Guds sonar raust mun kalla, og eilífs lífs eda dóms vekja til. Eg verd, mín sál! einn med í þeirra skara; lífs leid er hál, líkn Drottins enn þó sparar þig, þess ei dyl.

2. Enn vard þér vært, vægd Drottins enn þitt hefir, fjær endurnært, og fødur-trygdar gèfur, þér merki ný, manstú til hvørs þad skér? Guds ástar géd, gjeri þér til hans snúa, ad fáir sjed, undir eilífd sig búa, hvørr skuli hér.

3. Þér vaki sá þánki jafnan í brjósti, synd fæli frá, fýsi dygd ad kappkostir: eilífd eg flýtst, vid andartak hvørt nær. Hann greidi þér, gjørdir allar svo starfa, ad stundir hér, ødrum og þér til þarfa, vel vinnist þær.

4. Nótfest hjá mér, minn Fadir! áform þetta; kénn mér, ad hér, hef eg ei bústad réttann; mitt fødurland er mínum Gudi hjá. Þángad svo eg, þaunkunum hvørn dag snúi, þann þrædi veg, þar til mig jafnan búi, lid þitt mér hjá.

No. 286.

Lagid: Jesú þínar opnu undir. (sjá No. 40 bls. 49.)

Dagur austur-lopt uppljómar, ljóssins Herra! dýrd sé þér, mikla verkd og milda dóma, miskun þín oss jafnan tjer; morgún-rodans blídri brún, blessud enn nú gledur hún, Af sæng upp-rís

ríſum ſælir og gladir, ad ſÿngja lof þitt, hjartans Fadir!

2. Skapari þared lÿds og landa, lífs og heilſu veitir hüoſs, láti' hann ſannleik, ljós og anda, leida, ſkína og ſtyrkja oſs, ad þjóna ſér í þeirri ſtétt, þar hann hefir oſs í ſett; ſérhvert bøl, ſem mér kann mæta, miſkun vyrdiſt hans ad bæta!

3. Gud! hvad ſem í øllum áttum, oſs til heilla ſkápadir þú, eptir ſínum edlis-háttum, ebli vora farſæld nú; géf oſs þenna gódann dag, gódi Fadir! ſjá vorn hag, oſs þín bleſſud gjædſka geymi, gjædin full í betra heimi!

No. 287.

Lagid: Endurlauſnarinn vor Jeſú Kriſt.

Gudi ſé lof fyrir ljóſid gladt, lidin med værd er þeſſi nótt, eg vil uppríſa og minn Gud príſa. Gjæti vor Gud!

2. Hans verk því eru himin og jørd, hér med er ljós og dymman gjørd, mót morgum voda, mønnum til góda. Gjæti vor Gud!

3. Svo marga lofgjørd ſegi'eg þér, ſem þú gáfſt andar-takid mér, um æfi mína, fyrir alla bleſſun þína. Gjæti vor Gud!

4. Mínum misgjørdum, Gud minn! gleym, Gud minn! lát mig ei deyja í þeim! mín verk ad ſtunda, veit mér án ſynda! Gjæti vor Gud!

5. Svo lát mig vera ſem þú vilt, ſé æ þitt nádar-heit uppfyllt, á mér og mínum, med krapti þínum. Gjæti vor Gud!

6. Gef mér ad skynja'ad endast á, æfinnar skeid og lifsins þrá; minn Drottinn gódi, mér øllum rádi! Gjæti vor Gud!

7. Eg fel mig nú og øll Guds børn, almáttugs Guds í skjól og vørn, í himnaríki, hann oss iuntaki. Gjæti vor Gud!

No. 288.

Lagid: Sá vitnisburdurinn valdi.

Hvørn skyldi líf mitt lofa, ef lífs ei høfund þann, er lèt mig lifa' og sofa, og lífga þar med vann; skyldt er og ljúft mér líka, ad lofa hinn gjædskuríka, því verdur þess er hann.

2. O ad mitt áform vekti, ó Gud! ad lofa þig; ó ad eg ætíd þeckti, hvad annt þér sè um mig! hjálp, Gud! á hvørjum degi, hvør ein mín athøfn ségi: ljóst ad eg losi þig.

3. Mun þá einn morgun fagur, mig vekja af þøgum blund, hinn mikli dómsins dagur, þá Drottins fedur-lund, lof-sæld mig lætur gledja, lífs gledi' og heillum sedja, um eilífdar alla stund.

---

4. Qvøld-Sálmar.

No. 289.

Lagid: Þøck se þier gód giørd.

Sólin rann, ljós leid, ljúfur Gud mig styðja, í dag vánn og neyd allri burt ad rydja, af

því hans er greid øllum líkn, ad bidja, enn skal mín ydja.

2. Veit mér þrótt veg þinn vel, ó Gud! á-stunda, og ad skjótt eg finn enda lífs ígrunda, svo þessi rótt hug minn, hédan burt þá skunda, til fegins funda.

3. Veik mín dád æ er, abl og mentir dvína, gjørvallt rád, Gud! þér géf eg mitt, audsýna, vyrdstú nád í nótt mér, nú eg fel í þína umsjón ønd mína.

4. Mér ei neyd mun þá, mædu' og qvída valda, ef lífs-skeid og þrá, endar helid kalda, géfst mér þreyd, Gud sjá, gledi' og dýrd marg-falda, um aldir alda.

No. 290.

Lagid: Kristur reis upp frá daudum.

Dags vöku' er enn nú endi, og nætur svefn fyrir hendi; svo breytist allt í heimi hér, en himnesk gledi stadføst er. Gæti vor Gud!

2. Eilífi einvalds Herra! eg vil þér þackir gjøra, ad sendir Jesúm soninn þinn sálu-hjálpara' og hirdir minn. Gjæti vor Gud!

3. Þú hefir á þessum degi, þyrmt mér en glatad eigi, annast svo sem þitt einka barn, ó Gud! hvad þú ert nádar-gjarn! Gjæti vor Gud!

4. Eg vil þó aumur játa: eg má ei barn þitt heita; hróp synda minna' í himininn, hefir opt stigid, Fadir minn! Gjæti vor Gud!

5. Þú gafst mér blessun þína; þá náð hef eg syndum launað, í dag sem öll mín æfi-qvöld; æ! mína þúsund punda skuld! Gjæti vor Gud!

6. Fadir! ó fadir nádar, fadir sannleiks og dáda! fyrirgéf öll mín afbrot leid, fyrir árnan Jesú pínu og deyd; Gjæti vor Gud!

7. Annars eg ei má sofa, ellegar nádir hafa; hvørr vill vænta sér værd og frid, vera ósáttur þó vid Gud? Gjæti vor Gud!

8. Gleym þú því glæpum mínum, Gud minn! en krapti þínum, vernda þú mig svo vil eg traust, vel sofa' og hvílast háska-laust. Gjæti vor Gud!

9. Sál, æru, audnu, lífid og allt þad þú hefir mér géfid, géf eg í þína gjædsku vern, Gud minn! vardveit þú öll þin börn! Gjæti vor Gud!

10. Jesú, meistarinn mildi! mín óskar sál og vildi, himneska ró og hvíldir fá, heilagra þinna lyndi á. Gjæti vor Gud!

11. Gud géfi oss gódar nætur, Gud hjálpi oss vel á fætur! á hann vér setjum traust og trú, tryggd hans felum oss allir nú. Gjæti vor Gud!

No. 291.

Lagid: Lángar mig í lífs heg.

Hvíld er þæguſt þjádum, því hún hressing til-byr, Guds ad gjædsku rádum, gjördist nótt-in mörg hyr, skjær frá lydi' og ládum, laung-um þegar sól flýr, aptur værd adsnýr.

2. Lof þeim Lífs-foríngja, líf sem geymir vort þrátt, sætlega skal sýngja, sál og túnga mín hátt, nýrri náð umkríngja, nú mig lætur sinn mátt, og hlynnir að dátt.

3. Nú áfalla nótt vann, nádir lúdir fá menn, allann hennar óttann, yfirgnæfir værd enn, lífs um ferdar flóttann farsæl endar hvíld senn, laun fáum þá þrenn.

4. Mína daga mig lær, minn Gud! telja svo hér, ad eg skynji allnær, er sídasta qvøld mér, endíng þegar øll fær æfi-stundin hjá þér, þú betra líf ljer.

5. Mér hlíf minn Gud vel eg, mínum lífs á vegi, aldur hvar sem el eg, eins á nótt og degi, forsjón hans mig fel eg, fyrir tign hans hnegi, og ædsti lof segi.

No. 292.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Upp dregst ad auga-brá, enn daudans bródir; mig gleymin minnir á og mælir hljódur: minníng daudans, dag hvørn ný hjá þér vaki! hef'eg þad hug' inrætt haft, og í dag þess gjætt, ad enda' eg taki.

2. O sál' ódaudleg mín! ebld'eg heill þína? hugsan sú: hverful dvín, hérvistar lína; jók hún mér megn, mót girndum heimsins blindum og hvatti' ad ydka 'dád, adhyllast Guds míns ráð, en sjá vid syndum?

3. Væg, Fadir! væg, af náð! væg þú mér sekum! lát brot mín ljót afmád, lett sektum frekum; sjá! hjarta sært, synd hatar til þín leitar, sem einka athvarfs sins, í nafni sonar þíns; um náð ei neita.

4. Mig fødur forsjón vann, fram í dag leida í nótt því annast kann, og meinum eyda; helsdúr mig frá, heimi þá svæfir kaldur, ond dýrdleg, frelsud, frí, fullsælu lifi í, eilífda um aldur!

No. 293.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Ljós á vængjum leid einn dagur, lengst í vestrid frá oss inn; einn þú veitst, hvert annar fagur, í austri rennur nockurt sinn. Herra Gud! sem hefir rétt, himin-ljósum midin sétt; ótal vitsku verkin ljóma, vald og gjædsku' er þína róma.

2. Þér af hjarta þeckum gladir, þenna lidinn sæla dag; ollum meinum af verndadir, allra leitst í mildi hag; gef ad minnumst allir á, enn nær dauda bar oss sá, gef því lífid vel svo vondum, vifs sé hlífd í þínum höndum.

3. Blund á oss lát sætann síga, sig hér þinni fødur-vorn, í nótt, sem máské ná-kold hníga, nú þín audmjúk sela børn; sofni augad dauda-dúr, draumi sálin vakni úr, frá nátt-dægra dymmu hafin, dýrdar ljósi þínu vafin.

No. 294.

Lagid: Kom Andi heilagi.

Til hafs sól hradar sér, hallar út degi, eitt skeid-rúm endast hér, á lifsins vegi.

2. O Gud! hvørt annad nú, enn þá vor bídur, auglýsir engum þú, ódar' enn lídur.

3. Nóg er ad vitum vel: vort líf ad endi, og ad þad, eins og hel, er þér í hendi.

4. Ad um oss annt sé þér, ad sért vor fadir, hughraustir vitum vér, vissa nóg þad er.

5. Þó dagsins skundum skeid, skjótt fram ad nóttu, brádt hennar lídur leid, ad ljósri óttu.

6. Svo lífid braut er breid, til bana kissins, og daudinn eins er leid aptur til lifsins.

7. Svo lifa sérhvørr á, sem sálast egi, en andast eins og sá, sem aldrei deyi!

8. I þína umsjón nú, ástríki Fadir! felum líf, bygd og bú, blundum svo gladir.

No. 295.

Lagid: Hvørr sem ljúfann Gud lætur ráda. (sjá No. 64 bls. 57.)

Míns Guds fødurleg mildi sparad, mig hefir enn nú þenna dag, líf mitt frá øllu vondu varad, vikid fyrir mig øllu' í hag; þacklát og audmjúk því mín ønd, þína mynnist vid fødur-hønd.

2. Mig ørlát saddi, mér nam svala, mér lédi klæda' og húsa-skjól, ad heyra' og sjá og hugsa' og tala, hjá mér enn krapta máttug ól; brjóst mitt vakti og breiðklegt ged, bendingu þinna orda med.

3. Æ! hvørr fær huga yfirfarið, ástgjafir þínar, Fadir minn! æ! held eg vel þad hafd'eg svarid: hlýdinn ad reynast sonur þinn! notadi' eg gjædi'er gafstú mér, Gud minn! sem vissi' eg þócknast þér!

4. Fyrirgef brot mín, Fadir kjæri! fyrr enn mín augu lýkja sig; þinn andi sátt og svölun færi, samvitskan þegar klagar mig; sjá! allt mitt athvarf, øll lífs von, er sá fyrir mig leid, þinn son.

5. O Drottinn! þinni umsjón anda, eignir og líf mitt nú eg fel; fullvíss ad eckert fær mér grandad, forsjón þín allt því geymir vel. Á fætur þá eg aptur rís, enn skal þér syngja lof og prís.

6. Allt eins deyjandi' eg mun hnegja, í trausti Jesú høfud mitt, eg mun þá sofna' en ecki deyja, eignast vaknadur ríki þitt, hvar þig, ó Gud! um eilíf ár, englanna prísar raustin klár.

No. 296.

Lagid; Rís upp, mín sál! ad nýju nú.

Fyrir gott allt þig gefgum vér, Gud! sem oss nád og miskun tjer, eg þó sé mørgu minna, líksamt gæd þitt, lofqvædi mitt, láti nád hjá þér finna.

2. Hjálp í dag tjedir mikla mér, mig hjartanlega tókst ad þér, bænheyrdir blídt, sem fadir, mig og mitt hús miskunar-fús, frelstir og forsorgadir!

3. Allt hvad eg er og andi sá, í mér gladvær, sem hugsar á, ad þín dýrd eblast nædi, allt hvad minn hag, efldi í dag, eru þín meddeild gjædi.

4. Eptir þinni elsku og mátt, annastú mig um þessa nátt, sjá ei til synda minna; í daudans neyd, allsherjar Gud! adstod láttú mig finna.

No. 297.

Lagid: Gjædskurikasti grædari minn!

Ná gengur sól ad gylltum beð, gánga vil eg því feginn með, ad hvíldar hægu rúmi; víst hefir allt mitt vinnulag, verid án slísa þenna dag, frá byrting' hans ad húmi. Gud minn! þjón þinn, færir þér af hjarta hér þad hefir hann eina, þúsundfaldlegar þackir hreinar.

2. Þad er svo margt og mikils verdt, minn Drottinn! sem þú hefir gjørt, mig vid um mína daga; allt var þad gott, eg þacka þér; þín forsjón mild útbýtti mér, því sem best hér nam haga; Fadir! Fadir! veiti lid mér þad eptir er og øllum líka, guddómur þinn og gjædskan ríka.

3. Gef þú oss hæga hvíldar-stund, svo hvørt og einn vid lokinn blund, frelsist af líkhams lúa; erfidid léttist æ hvørn dag, af voðum dýrd og sælu-hag, vid bestu kjør ad búa, hjá þér, þá vér, notin sáum full og fáum, fadir þjóda! þess sem í heimi gjørdum góda.

4. O Drottinn! vertú allra hlíf, annastú, Drottinn! þeirra líf, sjúkleiki sem ad þjáir. Gef þú oss hjarta gott, med aud gled þú oss svo ad hjálp í naud, hverr einn fátækur fái. Anægt, þér þægt hjartalag um hvørn einn dag og hógvært sinni, gef þú oss øllum af gjædsku þinni!

No. 298.

Lagid: A Gud alleina.

Minn tími stendur, minn Gud! í høndum þín; enn er á enda, eitt stig af vegferd

mín; leidtogi tryggur, trygd þín enn reyndist mér; ó, hvad ørygur er sá, sem treystir þér, fyrir øllu er áliggur, einn þú best hoþum sjer.

2. Þygg mitt þackläti, þér sem gled færir end, allt fyrir ágjæti, er þín mér veitti hønd; ó! hvad eg minni er ást og þinni trygd! saurgad hef' sinni, af synda vidurstygd; vægd þó nád þín vinni, og vidrétti mína dygd.

3. Sjá! synd eg hata, þú sjer mitt hjartaþel; eg vil minn bata og bod þín rækja vel; veikum þú vægir, vilja álitur minn, hjarta þad hægir hræddu vid breiskleik sinn; nádin sú mér nægir, nálægann þig ef finn.

4. Nú fer ad nóttin, nádþurfi' eg leita þín; Gud! þinn á þróttinn, þorgód von stendur mín, síst mun mig saka, þá sit í skjóli því; þú veist ad vaka, svo værda njóti'eg frí, og mig ad þér taka, í þad hæli eg flý.

5. Í deyd ørygur er hvørr sá treystir þér, leidtogi tryggur, trygd þín þá reynist mér. Minn tími stendur, minn Gud í høndum þín, ef vilt útendud, ad skjótt sé vegferd mín; fel eg í fødur-hendur, frelsada sál' af þín.

No. 299.

Lagid: O Fadir himneski' og eilífi Gud.

Himin-sól vendi í hafsins skaut inn, húmid oss bendir til værdar um sinn, leid svo til enda einn lífs dagur minn, líkn vannstú senda mér, Drottinn!

2. Þér, blídi Fadir! lof þýdasta bér, þú mig verndadir og øllu frá mér, grandi vísadir þin gnæfandi hér, gjæþska blessadi hvad mitt er.

3. Þú, sem vel greidir mér gæfunnar stig, gjer þad eg beidi: þín fødur-hønd mig anniſt og leidi, mín ønd ørugg sig, í líf og deyd reidir á þig.

4. Øll skal svo hrundin burt ángist og þrá, er værdar-stundin mér gledileg þá, sídasti blundur þó sígi mig á, sælum Guds fundi mun eg ná.

No. 300.

Med sínu lagi.

Sá ljóſi dagur lídinn er, lídur ad nætur stund; himneski Fadir! hjá oss ver, hægann gef þú oss blund. Gledji' oss Gud í himnaríki!

2. Gjædskan þín allvel geymdi oss, og gód verndadi'í dag, mýkti í neyd mótlæti' og kross, umskun þín sá vorn hag. Gledji' oss Gud í himnaríki!

3. Þar fyrir allir þackar-gjørd, þér færum, Drottinn! vér, heidri þig menn, himin og jørd og hvad sem skapad er. Gledji oss Gud í himnaríki!

4. Svo margt brutum vér móti þér, megnum ei telja þad, ord, hugrenningar, verkin vér, vanda ei gádum ad. Gledji' oss Gud í himnaríki!

5. Fyrirgéf oss nú, Fadir kjær! þad fremdum þér á mót, oss nýjann dugnad aptur fær, ydrun ad gjøra' og bót. Gledji' oss Gud í himnaríki! 6. Af-

6. Adgiæt þú oss nú enn í nótt, oss verndi mildin þín, ad sofna kynnum sætt og rött, svipt-ir frá allri pín. Gledji' oss Gud í himnaríki!

7. Þó líkaminn hvíliſt haldtú þó, hönd þinni yfir mér, gef þú ad allir ødlumſt ró, oss forda meinum hér. Gledji' oss Gud í himnaríki!

8. Ad morgni aptur uppvek þú, oss á hag-qvæmri tíd; svo af oss þá í sannri trú, syng-iſt þér lofgjørd blíd. Gledji' oss Gud í himnaríki!

9. En þegar endaſt æfi-tíd og kémur vor dauda-ſtund, veit oss, Jesú! hún verdi'ei ſtríd, værann gef sídaſta blund! Gledji' oss Gud í himnaríki!

10. A enda heimſins oss sért hjá, innleid í dýrd med þér; lát oss eilífann føgnud fá og frid þegar deyjum vér! Gledji' oss Gud í himnaríki!

No. 301.

Lagid: Jesú þínar opnu undir. (sjá No. 40 bls. 40.)

Hvíldir nætur húmid bodar, Herra! sál mín gledſt í þér, enn þín ſtyrdi øllum voda al-vøld hønd í dag frá mér, heilsu, blessun, fjør og frid, fann eg andar-tak hvert vid, síns Guds áſtar undrum lýſi, ønd, mín þacklát, losi, prísi.

2. Var eg í dag sá vera ſkyldi, vitna þad mitt hjarta í qvøld! ávann óþreytt míns Guds mildi mig, ad fordaſt glæpa vøld? æ! eg blygd-aſt, auga þitt, alſkygni! sjer dagfar mitt, æ því gjørr þad yfirvega, æ því meir eg fylliſt trega.

3. Fús

3. Fás þú brotin fyrirgefur, Fadir! svo menn elski þig, í þad skjól mín ønd sig vefur, audmjúk, trúgód huggar sig, vid míns Jesú qvala-qvøld, þá qvittadi hann mín synda-gjøld, fyrir hann eg vænti vægdar, og veit þad eitt til hug-ar-hægdar.

4. Ljá mér, Fadir! fylgd þíns anda, ad framqvæmt gèti eg áform mitt, æ því meir mig allann vanda, sem afbrot fleiri gafst mér qvitt; eg sofna, veit senn af mér ei, eg er þinn hvert lifi eda dey, í fødur-hønd, minn Fadir! þína, fel eg líf og sálu mína.

No. 302.

Lagid: Gjef þinni kristni gódann frid.

Gud Fadir! sem oss geymir vel, gjædsku mátt þinn eg prísa, þitt enn ad lofa ástar-þel og miskun þinni lýsa, skal mín þacklát vanda vísa.

2. Eg, sem þins anda ástgjøf hlaut, er þínum trygdum minni, vesæll til þeirra vægda, er naut, vann ei af miskun þinni, synd uppgafst mér enn eitt sinni.

3. Gud heiløg vera gód og trú! Gud minn, Gud fedra minna! frá módurlífi minn varstú, æ! mætti eg verdur finnast, í telu barna teljast þinna.

4. Leid mig þitt endurlífnad barn, lát andar frid mig næra; nú sofna eg, Fadir gjædsku-gjarn! gef mér hvíld tryggja og væra; til dóms lát mig ei dúrinn færa!

Q. 5. Fadir!

5. Fadir! oss háska fórda' og neyd, fel eg þér mig og mína; þér treysti' og ad mér tek þinn eid, trygd hef' eg reynda þína, aumum miskun enn munt sýna.

Nô. 303.

Lagid: Himna-rós, leid og ljós.

Gudi vêr, hefjum hér helgann qvøld-saung, dagur lidur, fagur fridur, fæst því hvíldin hæg, þjódum þæg, því skal hvørt sinn, líf og sál, lika mál, lofa Drottinn!

2. Eilíf nád, allt vort rád, annast: hefir, slisa-føllum afstýrt øllum, oss frá; sýngi þér, allt hvad er, ædst lof, Gud minn! líf og sál, lika mál, lofi Drottinn!

3. O! hvad mjøg opt hef eg illa mót þér, dygdum hafnad syndum safnad, sál mín, kallar því eymdum í, á þig, Gud minn! lifid hér leidist mér, leys mig, Drottinn!

4. Veittu ró, frid og fró, Fadir! í nótt, lát ei hrædá mig né mæda mein þúng; kraptur þér med sé mér, máttugur þinn; góda nótt, gott og rótt gef oss, Drottinn!

5. Bljúg er mín bæn til þín, besti Gud! enn, ad mig geymi hér í heimi hønd þín; verndin þin vernin mín veri hvørt sinn; góda nótt, gott og rótt gef oss, Drottinn!

6. Eg fel þér allt hvad mér ádur gafstú, sálu' og lifi hjálpi' og hlífi hønd þín; allt hvad er medur mér, mikli, prís þinn; líf og sál, lika mál, lofi Drottinn!

5. Bord-Sálmar.

a.) Fyrir Máltid.

No. 304.

Med sinu lagi.

Fadir á himna hæd! hvørr fyrir Jesú nád, elsku pína oss vottar, ønd og líkama mettar!

2. Hvad um lopt, haf og jørd, hefir tilsetta ferd, forsorgar þú og fædir, fjølgar, annast og klædir.

3. Med lofgjørd og lotning vèr, líka sem kristnum ber, þyggjum í dag þacklátir, þitt lán, sem ad oss veitir.

4. Lát oss í hreinum hug, halda oss vid þinn veg, svo med samvitsku gódri, sedjumst vóru fódri.

5. Hjálp oss nú, Herra kjær! svo heidur þinn eblum vær; fyrir Frelsarann Kristum, Fadir! á þig treystum.

Vèr þøckum þèr, hinn gódi! (sjá No. 268. bls. 215.)

b) Eptir Máltid.

No. 305.

Lagid: Kristi! vjer allir þøckum þjer.

Gud vor Fadir! vèr þøckum þèr, fyrir þinn son Krist vorn herra, af mildi þinni, sem

margföld er, manneskjur vyrdist næra, og allar sképnur, sem eru med önd, oss hefir sadt þín milda hönd, lof sé þér æ og æra.

2. Herra! sem mettad hefir nú, hold vort, sem deyja hlýtur, sál vora einninn sedjir þú, sem aldrei deyr né þrýtur, ord þitt er hennar abl og megn, ad strída synd og löstum gégn, uns med þér nádar nýtur.

3. Himna fødur á hvörri tíd, heidrun mesta sé framin, sá oss qvittadi syndir vid; fyrir soninn til vor kominn, hjálparann Jesúm Herra vorn, hvörr oss þín gjördi óska-börn, ætíd lofum vér, Amen!

No. 306.

Med sínu lagi.

Heidrúm vér Gud af hug' og sál, hans lof vor túnga syngja skal, ad sína gjædsku syndi ljóst, saddi oss vel med dryck og kost; sá, öllu holdi fædu fær, fædt hefir oss nú Drottinn kjær, þad állt hans mildi þøckum vær.

2. Þøckum honum nú þjónar hans, þad er æ skylda sérhvörs manns. Játum ad oss elskadi hann, af nád sinni skapadi mann, med húd' og hold' blód' og bein, bygd er sú hellsta sképnan ein, og sídan géfin sálin hrein.

3. Gud hefir veröld vel tilreidt, vanta lét ei á næring neitt, fjöllin og dali frjófgar hann, fénadinn gras ei vanta kann, vex af jördunni vín og braud, veitir þad hvört ár mildur Gud, og hjálpar svo af húngurs naud.

4. Fiska

4. Fiska veita oss vøtn og sjór, verdur af þessu björgin stór, eggin og fugla eignumst vér; oss til atvinnu skapad er, naut, geitur, svo og sauda-fé, sjálfur Gud lætur oss í tje, svo ad vor næring nógleg sé.

5. Þøckum honum og þyggjum nú, þad hann géfur oss sanna trú, hafum því æ í hjarta sett, halda bod hans í vorri stétt; svo jafnan øll hans heiløg hjørd, heidri hans blessad nafn á jørd, þad skal vor allra þackargjørd.

6. Brúdkaups-Sálmar.

a.) Á undan Hjóna-vígslu.

Í nafni Jesú athøfn má. (sjá No. 48. bls. 47.)

No. 307.

Lagid: Gjædskurikasti græðari minn.

Fyrstu brúdur til fyrsta manns, framleiddi mildin skaparans, ó! hjóna-bandsins herra! þínum af himni þau álít, þitt sem nú koma fyrir auglit, ebl heill og heidur þeirra, í heim' æ þeim, vyrdst lidsinna, lát þau finna líkn af hædum, blessa þeim lífsins lán og mædu.

No. 308.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Hér lífsins Herra Gud vor Gud! gøfgun og lotning sýnum, þú skapar ljós og lífs føgnud,

ud, líka med krapti þínum, ástir tendrar í úngdóms barm', allt eins fullordinn styrkir arm, og heillum audgar sínum.

2. Frábærlega jørd fogur er, full med øll hentug gjædi, þau ef ad eins rétt þecktum vér, og þeckt hvørr brúka nædi, armædan sjálf oss yndi fær, á þyrni-qvistum rósin grær, liftjón lif betra grædir.

3. Hvørr sá hér vina situr í krans, sem ei med gledi-tárum, velgjørdir telji verndarans, veittar á barndóms árum? ó Gud! þær reiknad enginn fær, í dag þó vilt þú mikla þær, med nádar nægdum klárum.

4. Þar fyrir prísum þrávallt vér þig, Fadir allra lýda! gamlir og úngir greida þér, gøfgun um heiminn vída; á himni' og jørd' í hvørri átt, hljómi sú lofgjørd dag og nátt; blessad sé nafn Guds blída!

5. Blessa þann dag nú egum á, ástanna gledi' ad sæta, og brúdhjóna lags, er byrjast á, í blessun vyrdstú gjæta; blessa hvørn aldur, stétt og stand, styrk og blessa vort fødurland, lát eining ást innræta!

No. 309.

Med sínu lagi.

Heimili vort og húsin med, nema herrann byggja vildi, árlega blessi bú og fé, bjørg svo hvørr hljóta skyldi, af gjædsku hans og guddóms nád, sem gjarnan eblir allra rád, annars vor ydja' ei gyldir.

2. Nema

2. Nema Gud sjálfur styrki stad og stjórni borg og landi, hlífi og gæti öllu ad, svo engu stofnist vandi, gêfi og sjálfur gódann frid; gagnlaust er þó ad vaki lid, fær engu fordad grandi.

3 Lítid ávøxt og ydar børn, af Gudi þau hafid þegid, hagavæma fá þau hjálp og vørn; hans lán og gáfur segid: forsjón vill hann þeim veita vel, vís þeirra fæda' hún ávallt er, sjálfir þad sanna megid.

4. Eins og ad pílur ecki fár, øblugur hefir í hendi, þángad sem hugdi hann sér til fjár, sérhvørri frá sér renndi, mátt Guds og vilja merkir þad, mann og qvinnu úr ymsum stad, til samvista hann sendi.

5. Sæll er sá mann þeim gêfur Gud, gjæfusamt lánid barna, óvinum qvídir ecki vid, þeir hfa hann ei gjarna, øfund og neyd ef hann vill þrjá, hjástod ørugga hefir sá, volædi sér ad varna.

6. Fødur, syni og anda sé ædst dýrd um jørd og himin, eins sem hún var ad upphafe, án enda verdi framin; kênn oss ad halda kristinn sid, qvittast og skiljast syndir vid, sá þad vill, syngi: Amen!

---

b.) Eptir Hjóna-vigslu.

No. 310.

Lagid: Gjædskurikasti grædari minn!

Þau féllu' ad þínum fótum hér, Fadir! einum treystandi þér, gódra því adstod ertu! þad

bandið tryggða blessa þú, blíðri með födur-hendi nú, sem trúlynd tengir hjörtu, æ með gladt géd, lifsins feta géf þeim götu' og gledi næga, í þíns fridar skauti og skjóli þæga!

No. 311.

Lagid: Gjædskurikasti grædari minn.

O Gud! þín mild og heilög hönd, hjúskapar gaf á jördu bönd, þig bidjum, helgur Herra! géf þessum hjónum heill og náð, hjartans eindrægni, yndi, dáð, þeirra lát yndi' ei þverra, þau leid, þeim greid hjálp ad bera, hvad sem skér, svo heit adgjæti, vongód í hrigdum, vor í kjæti!

7. Katekisatsíóns - Sálmar.

a) A undan Katekisatsíón.

No. 312.

Lagid: Kristi! vjer allir þökkum þjer.

Í nafni Jesú nú, vor Gud! nálæg hér börn þín standa, ord þitt í gledi eins og naud, oss færir líf til handa; svo þad til gagns vors sánna vér, sëum fúsir ad læra hér, géf öllum oss þinn anda.

No. 313.

Lagid: Heidrum vjer Gud af hug' og sál.

Alvíst Gud! lát ord þitt blídt, útbreidast heims um löndin vídt, góda þeim ángu géf sem

fyrst, til gudrækni's og dygda lyst, þinn kraptur ædri öllu er; úngum og gömlum kénn því hér, gódi Fadir! ad gédjast þér.

b.) A eptir Katekisatsíón.

No. 314.

Lagid: Gjædskurikasti grædari minn!

Nádugi Gud! vér þöckum þér, þad oss úr myrkri leiddir hér, og qveiktir ljós þitt klára; kénndir oss þeckja þig og hann, þú hvörn útsendir Lausnarann, strax á tíd æsku-ára; gjef þú, gef þú, ávöxt færi ad vér lærum lifa og deyja; frelsarans bodord, sem fyrir segja.

Vér bidjum þig, ó Jesú Krist! (sjá No. 130. bls. 107.)

8. Konfirmatsíóns - Sálmar.

a.) A undan Konfirmatsíón.

No. 315.

Lagid: Óvinnanleg borg er vor Gud.

Þessi dagur, ó Gud, vor Gud! gef vel oss blessast nái, vid þig oss bind og vid þín bod, veit trúarstyrk hvörr fái; Fadir! hér fyrir þér, þú fólk úngt, gamalt sjer; oss, Fadir! álít þú, med ædstu mildi nú, andi þinn lid oss ljái!

2. Þitt leggðú úngum orð í munn, innra þess kraptur brenni; að trúna og hennar atrið kunn, æ fölskalaust meðkenni. Þeir fyrri færðust þér, fyrir þeim báðum vér, skírðust til þins nafns þá, þig, Guð! nú treystum á, von sú uppfyllast vinni.

3. Náðar sáttmál ánýja þú, nú við börn þessi' og síðan; lát, já! það, sem þau segja nú, síst þeim úr minni líða; en breiskt þó er sérhvert, einn þú máttugur ert, hjálpa með styrkri hönd, hvörri frómlyndri önd, til enda trúrri' að bíða.

4. Og nær þau húsum feðra frá, flytjast í veröldinni, trúarbrögð, Jesú! þú lát þá, þeim vera' í fersku minni; svo hlýðin þjóni þér, á þig treysti' einn, sem ber, yfirgafstú' aldrei þann, á þig sig reiða vann, og föðurlíkn fela þinni.

No. 316.

Lagið: Gjæðskurikasti græðari minn!

Ó Faðir, son og andi! þinn, óryfinn stendur sáttmálinn, eg þó mín orð ei haldi; æ! minn mig jafnan á minn eið, en ef eg skeika' af réttri leið, unn mér það ángri valdi; hvørt þá hér má, vita, Guð! þú veitir náð, því viljum glaðir, á sáttmál þitt treysta tryggvi Faðir!

---

b.) Eptir Konfirmatsíón.

No. 317.

Lagið: Lofið Guð! lofið hann hvørr sem kann.

Drottinn! þú Drottinn, að hátign stór! æskan nú, einlæg en hvikul sór, þínum merk-

jum undir œ, og dygdar stríða. Seig þú: børnum lið eg ljœ, lœt þau heill bíða! Guð er hjá, Guði ef hlýðið; faðir sá, sjer hvað bágt líðið; örugg þá, elskuð børn! stríðið, sterk er Drottins hjálpar-hønd. :||: Yðar faðir elskar heitt elskendur sína :||:

2. Dygða skeið, skundið nú kjœru børn! en sú leið, er hœtt og villugjørn; hœttri villu þurfið þér, þó síst að qvíða, ljós, á vegum yckar er, orð Drottins blíða; Guðs forsjá, greiðir veg ydur, hœttum frá hvervetna ryður, alla þá, almáttug styður, sem ljúft er að Drottinn leiði sig. :||: Hann er sœll, sem hlýðir fús, himnanna Guði :||:

3. Varnir hér, hlustið orð Drottins á! hræðist þér, að hneixla børnin smá! Drottins raust, af hœrstu hæð, hátt dunar þanninn: "mín "skal heguing hitta skjœð, hneixlunar-manninn;" en hvørr sá, er villtann leiðir, veginn á, veg sjálfs síns greiðir, sœlu'að fá, sem Guð tilreiðir þeim, er kœrleiks vinna verk. :||: Gjøri hvørr að gjœta sín, Guð Drottinn allra! :||:

No. 318.

Lagið: O Drottinn allsvaldandi!

Guð! faðir orma' og anda, eilíf, trúfœst verkan merk! óbifuð orð þín standa, þó alheims falli bygging sterk; veit oss trú, vel að halda, ef veikist sú, styrk margfalda við oss þú, og veikleiks lát ei gjalda!

9. Reformatsíóns-Sálmar.

No. 319.

Lagid: Vari nú Gud oss ecki hjá.

Gud ljóssins fadir gódi! nú gefgi-pitt náfn vort hjarta, úr ljótu myrkri' oss leiddir þú, í lærdóms skin Jesú bjarta, þá myrkur skýldi' og þoka því, þú sagdir: "verdi ljós á ný!" drógst svo frá dymman svarta.

2. Pína kirkju stríddi illskan á, en, Gud! þú nádir styrkja; hug og dug gafstú þínum, þá þeir lýstu' upp veginn myrkva, svo frelsi' og ljós oss fell í skaut, slýja hjátrúar veldid hlaut; sem klettur stód þín kirkja.

3. O Gud! lát oss ei optar sjá, aldanna myrku daga; og lát Kénnendur aldrei fá, oss sem á tálar draga, svo allir kristnir eins og ber, þig elski, þeckí' og hlýdi þér og þínum elskulega.

4. Öll blessan, Drottinn! er hjá þér, oss blessa þú af hædum; kirkjunnar ætid verdur ver, vernda frá ófrid skjædum; á jørd trú mann-dygd oss skal þá undirbúa, svo himnum á, ljóssins Gud lofa nædum.

No. 320.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Gód stendur, Gud! þín kirkja, grundvøllud, føst, óhrærd; hana vannst stydja' og styrkja gegn strids ofríki' og flærd. Illskunnar megnt ofbeldi, ei hús þitt bifa má, mótstendur myrkra veldi, merkum byggt sannleik á. 2.

2. Elknsami Fadir ljósa! oss leiddir fund þinn-á; allir, sem inngáng kjósa í hús þitt, gjarnan fá. Þá bandstú, burtu lída blindni og hjátrú vann; lofgjørd þér lúkum blida, í Ljósi því, upp sem rann.

3. O Gud! oss unn ad læra, hvad ertu mildur oss, og í nyt ord þín færa, svo ødlumst dýrdar hnoss; æ medur oss þitt skjæra; orda-ljós Drottinn! geym; lát þess fridarbod færa, farsæld um allann heim!

---

10. Kirkjuvígslu-Sálmur.

No. 321.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Þig innilykja, ó Gud! kann, ei jørdin, hús né stadir, himnanna enginn himin vann þig, himna taka Fadir! alla hluti þú ætid sjer, einninn þann søfnud sem ad hér, þig dýrkar, þig ákallar, vor hjørtu bljúg sig hefja nú, himnanna til hvar sjálfur þú, drottnar um aldir allar.

2. J nafni Jesú oss lít á; eptir hans fyrirheitum, hús þetta blessa, heyr oss þá, hér þinnar nádar leitum. Hér heyrum vér þitt heilagt ord, hér setjumst vér vid Jesú bord, hér dygdir helgar lærum; þú, Fadir! rétt oss þína hønd, þinn andi styrki vora ønd, ad gódann ávøxt færum.

3. Margur sem hrigd í brjósti ber, hvern buga mótgángs hleckir, athvarfs leitar og hjálpar

ar hér, hans mædu best þú þeckir; leid hann ó Gud! af ángist út, og lát hvørn þann, er þjakast sút, frelsis stund finna þína; svo hann med gédid gladt á ný, gáugi mustcri sjálfs þíns í, þackláti hér ad sýna.

4. Þig bidjum vér í þessum stad, þú, Fadir allra þjóda! vort blessa land og vernda þad, veit því frid og heill góda, í nafni Jesú oss heyr þú, í nafni Jesú von og trú, á hans ord ætíd festum: ad þú oss veitir, Herra! hér, hvørs í hans trausti bidjum vér, og oss er æ fyrir bestu.

5. Ásídan, Gud! med engla her, um eilífd samstemmandi, fegri lofsaung vér færum þér, á farsældarinnar landi, þar fáum vér þig sjálfann sjed, og son þinn Jesúm Kristum med, sem megum vin vorn kalla, þar gefur þú oss frid og frægd; fegnud, vegsemd og gjæda nægd, Drottinn! um eilífd alla!

II. Fridar-Sálmur.

No. 322.

Lagid: Herra! þjer skal heidur og lotning greida.

Bjódid lof þeim böli og neyd afvendti, burt er strid, sem oss med naud umspennti, bæna gádi, grimd afmádi, Gud alrádi, og sína nád oss sendi.

2. Herrann ædsti hýr oss gaf ad fridur, frá himni sté til vorra lánda nidur, hann oss kjætir,

hvad sem mætir, hrigd upprætir, barn adgjætir, er bidur.

3. Gud! med lotníng þér sé þöck vör samin, þinn lofstýr um öll heims löndin framinn; þig, er gridin, gjæfu lidid gafst og fridinn, einn tilbidjum, Amen!

12. Huggun í Sjúkdómi.

No. 323.

Lagid: Af djúpri hrigd ákalla' eg þig.

Eg farsæld lífsins ádur sá, á mínum gledi-dögum, ótal gladværdir átti'eg þá, í eptirlætis högum; vil eg því nú veikleika med, vardveita jafnan rósamt géd; þó særist sorgar slögum.

2. Eg má syndara aumann mig, ó Gud! fyrir þér játa; óhlýdinn er eg þrátt vid þig, þú agar samt í máta; skal eg sekadur ekkert þá, álag tímanlegt borid fá, og mig leidrétta láta!

3. Fadir! mig allann fel eg þér, forsjón þín ad mér gæti; hvört sem þú lengra lénar mér líf, edur heli'eg mæti, á þér einum skal allt mitt traust, ásjá mannanna'eg trúi laust, þú hjálpar, huggar, bætir.

4. Eg þá trúadur út af dey, ersd mín er víss á hædum, mitt andlát því eg óttast ei; ellegar grafar hrædu; og þó eg ráfi' um daudans dal, Drottinn! nád þinni'eg treysta skal; þú ert hjá mér í mædum.

5. Harma-

5. Harma-tølum skal hrinda frá, en heidur Gudi veita, med þolinmædi' honum hjá, hjálpar og nádar leita. Jafnan í naudum hugsa hér, hvørsu líknsamur Drottinn er, hann einn kann øllu' ad breyta.

13. Vid Kirkjugáng Mædra eptir Barn-Burd.

No. 324.

Lagid: Gjædsku Guds vjer prísum.

Lof dýrd um aldir alda, ó Gud! þér sýngjum vér, þygg lofgjørd þúsundfalda, þú veikum miskun tjer! oss þegar ángur skér, í fødur umsjón tekur og aldrei burtu rekur þá, sem ad treysta hér.

2. Hættar þrautir sem þjádu, þær hvurfu, gleymdist hver, og yndæl ord vid-qvádu: einn madur fæddur er, arftøku von sem á, í dýrdar-ríki ædstu; ó von, án líka, stærstu! hverfa burt hrigd øll má.

3. O! vor Gud! veit hverr módir, vel børn uppali'um heim, ávextir ydju gódir, eilífd farsæli þeim, upp þá risin af grøf til gledi, gladvær segi: Gud! hér er ég og þegin af þér hin góda gjøf!

14. Á Fædíngar-degi Manns.

No. 325.

Lagið: Guðs son kallar: komið til mín!

Fyrir mitt líf eg þacka þér, á þessum degi' er gafstú mér, Guð! þér eg gøfgun færi, að þín náð til þess þöcknun bar, það eg af engu skaptur var; líf mitt sú náðin nærir.

2. Undarlega þú um mig bjóst, við umsjón þína fram eg dróst, að augnabliki þessu; gledi-dag margann gafstú mér, grátur og þjáníng umbreytt er, í farsæld, frið og blessun.

3. Overdugann medkénni' eg mig, margfaldrar náðar lífs um stig; ó! þú allsherjar Herra! mig jardar-dúptið minntist á, í mildi þinni eilífð frá, svo farsæll fengi' eg vera.

4. Þú sást og heyrdir mædu mín, mín andvarp taldi forsjón þín, fyrr enn eg skapnad fengi, minn deildann verd útmældir mér, miklu fyrr enn eg beiddi hér, þá eg var enn þá enginn.

5. Þú létst mig fyrir þér finna náð, frá eilífu þín vitsku-dáð, synd alla sá þó mína. O! elsku' og náð! þá aumum mér, allrar veraldar Herra tjer; ó Fadir, forsjón þína!

6. Að lífið mitt adgjættir þú, að lífs og heill hér stend eg nú, að lífs ánægju' eg smacka, að undarlega' útleiddir mig, og híngað til um gjæfustig, þér, Fadir! allt eg þacka.

7. O Guð! ef lifa lengur á, leggdú mér til það gagna má, af þér eg vona þessa; eg líf og

sál afhendi þér, æ Herra! vyrdstu' ad líkna mér, vernda mig best og blessa!

15. Ferda-Sálmar.

No. 326.

Lagid.: Fadir vor, sem á himnum ert.

O þú Guds barna geymarinn! sem greidir inn og útgáng minn, í nafni þínu nú vil eg, naudþurft ferdast á minn veg. ó Drottinn! bjód þú englum þín, á leidinni þeir gjæti mín.

2. O Drottinn! vyrdstú ad mér gá; ó Drottinn! leid mig til og frá; hönd þín mig verndi hvar eg fer, háskanum vísi burt frá mér; ó Drottinn! skildú ei vid mig, einka förunaut kýs eg þig!

3. O Drottinn! geym mitt megn og mál, minn líkams krapt og veika sál, húsid líka og heimkynnid, holla vini, sem skilst eg vid, gjættú þeirra og gef mér þá, glada og heila aptur sjá.

4. O Drottinn gódi! annast þú, áformid minnar reisu nú, taktú mig ad þér, trútt og vel, tilsjón þinni mig allann fel, slisförum öllum varna vid, vertú minn Gud á alla hlid.

5. O Drottinn! eign mín æfinleg! af þér lifi og hrærist eg, fyrir mig Jesús út gaf önd, af því leid mig vid sterka hönd, einkum þá eg skal falla frá, farsæla reisu gef mér þá.

a.) Vid

a.) Vid Húsfedurs lánga Burtfør.

No. 327.

Lagid: Væri nú Gud oss ecki hjá.

Þú þeckir, Gud! vort áform allt, og vorn fótstig þú greidir, ydn góda blessar eiñ ávallt, allt stydur, vernd-ar, leidir; eg byrja ferd, en bid: ad þú, blessir mitt áform líka nú, háskasemd allri eydir.

2. Gief heilsa, þol og heill frá þier, hjá mjer á vegum búi, svo hagsæld finni eg hvar eg fer, og heim med gladværd snúi, um vøtn og land mót voda hag, vertú minn skjøldur nótt og dag, eg þinni tilsjón trúi.

3. Ástvini mína ei forlát, þú ert minn og þeirra fadir, heimkyñi mínu haf á gát, hvad sem mjer úthlutadir, heima-fólk, eignir, ástand, líf, almættis þinni fel eg hlíf, gief aptur finnumst gladir.

4. Eg svo í fridi reisi rór, ræki mitt kall med dádum, og held til baka, hitti frór, hús mitt gladur í nádum, og á-samt mínum eptir það, eg þig prísa og dáist ad, þiñi vernd, þínum rádum.

---

b.) Vid Húsfedurs Apturkomu.

No. 328.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Mitt hús enn stendur, þøck sie þier, þú Gud! sem geymd-ir mitt hvad er; margur heimkowinn hús sitt fann hrapad, velbyggt sem qvaddi hann, en stormur, vatnsflód, eldur braut, ørsnaudur svo hann ráfa hlaut.

2. Þú heyrdir, Drottinn! þad eg bad, þá eg og mínir skildumst ad, þú hefir vardveitt þá og mig, þín nád oss fylgdi mildilig, ferd mína hefir framad þú, finn eg allt-skadlaust heima nú.

3. O Gud verndarinn! eg þig bid: oss hjer framveg-is haldtú vid, ad med fridsemi eins og her, úmgángast mættum gladir vjer, og lifa þar til æfin dvín, í bæn og trú og von til þín.

4. Öll vor fótspor og allann hag, annist þín forsjón nótt og dag, þín hønd oss leidi, Herra kjær! hvar sem vjer gaungum, nær og fjær, og gjef sídast, ad sælir vjer samfögnum upp í dýrd hjá þjer.

16. Vid opinbera Aflausn.

a.) Fyrir.

Nádugi Gud! fyrir nafnid þitt, 8da vers af No. 138. bls. 115.

b.) Eptir.

Minn Gud! eg má þad játa, (sjá No. 145. bls. 120.)

17. Vid Líka Uthásningar.

No. 329.

Lagid: Þann signada dag vjer sjáum nú einn.

Dagur svo lángur aldrei er, ad ei med qvøldi lendi, daudinn lífid dregur med ser, dapur í burt úr hendi, vjer skulum út, en grøfin er gjør, þar gjefst ei annar endi.

2. Gud gjefi þad svo þjónum vjer, í þessari verøld iñi, ad Guds son med trúñi taki hvørr, svo traustlega miskun fiñi; þá heimurinn frá oss hallar ser, hjálp vor aldreji linni!

3. Nær førum vjer í vort fødurland, og úr fárinu skulum venda, gjef eg mína sálu Gudi'í hand, í gledi himnaríkis senda. Gud fadir, Guds son, Guds heilagur andi, gjefi oss gódañ lífs enda!

Lof se Gudi vorn lausn er gjørd, (sjá No. 92. bls. 81, 2ad, 4da og 5ta vers.)

No. 330.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Andlegann styrk mjer auktú þá, ó Gud! nær verøld skilst eg frá, svo gjedrór mína gjefi'eg ønd, gódi Fadir! í þína hønd; hørmum míñum í huggun sniú, og himninum fyrir mjer uppljúk þú!

Registur

Yfir Sálmana, eptir Upphafs-støfum.

Annad

Annad Registur
Yfir Sálma Løgin í Bókinni.

48. Kiær

Einføld Utskíríng

Yfir þau 3 nóterudu Sálma Løg, sem finnast í Bókinni, og um

reglulegann Sálma-saung.

Hid fyrsta nóterada lag finnst hjer vid No. 40, nefnilega Lagid: Jesú þínar opnu undir, sem opt fyrirkjemur, og þad fyrsta adgjætnisverda teikn fyrir framan Nótúrnar þar, er þetta: ||Z, edur Saung-lykilsins merki, sem hjer stendur med mid-odd zethunnar á nedstu línu, heitir því og þýdir C, og hvør sá nóta, hvorrar høfud stendur á þessari nedstu línu, nefnist þar eptir c; er þá audrádid hvad hvør þar fyrir ofan heiti; bædi á milli efri línanna og á þeim, þegar madur veit, ad heilir tónar í saung eru alls 7, og nefnast: c, d, e, f, g, a, h. Þegar hærra kjemur, verdur hvørr hækkandi tón, øldúngis samhljóda þeim 8da fyrir nedan eda ofan, hljódin hlaupa þar sem í eitt, og því nefna menn milli-bilid á milli hvørra 8 tóna, ad bádum medreiknudum, Octøvu; hvør nóta fær því sama nafn og hin 8da fyrir ofan eda nedan. C, edur sú nóta, sem stendur á sømu línu og Saung-lykillinn, er annars sú lægsta nóta, sem Sálma-saungum almennings er ætlud, og einúngis gód og lidug hljód gjeta fáar enn lægri tekid, enn þótt þær ei fyrirkomi í Sálma-nótum. Hvørr þess vegna, sem vill læra ad þeckja, hvørr tón heyri rjettilega til hvørri nótu, skal fyrst gløggt þeckja nótu-nøfnin, sem læra má af þessum línum og bókstøfum, med gódri æfíngu:

Octava.

A þessum nótum veltur í øllum Sálma-saung; hærri eda lægri mega ei í honum fyrir koma, því þó sácinir gódir radd-menn komist litid eitt hærra edur lægra, þarf þad engum heilum søfnudi edur almenníngi ad ætla, enda verdur hjá flestum allur saungur hærri edur lægri litt heyrilegur. Auk þessara heilu tóna í hvørri Octøvu, fyrirkoma hálf-tónar. Til þeirra er vísad annadhvørt, med × eda b. sem sett er framan vid nótuna; hvar sem × stendur fyrir framan nótu, skal hún syngjast hálfum tóni hærra enn edlilega, eda midt á milli hennar venjulega tóns og þess næsta fyrir ofan, en sú sem b. stendur vid, takist hálfum tóni lægra, enn stædi þar eckert teikn. Eptir þessum teiknum breytast og nótu-nøfnin margvíslega, t. d. standi × fyrir framan c. nefnist þad cis, fyrir framan d, heitir þad dis, fyrir framan f, er þad fis, fyrir framan g. verdur þad gis, og hvar b. finnst framan vid nótur, t. d.: vid e, heitir sú nóta es, fyrir framan d, heitir hún des, fyrir framan h, verdur nafnid b, og margar eru þessar breytíngar fleiri, sem hjer er ei þørf ad framtelja, bædi af því ad fleiri, enn þær hjer nefndu, koma traudlega fyrir í Sálma-saung, líka og þess vegna, ad enn margbreyttari nøfn rugla vidvaníngа því heldur, sem fleiri eru. Hier þykir því nóg fyrir almenníng ad vita heiti høfud-tónanna og þeirra heilu, sem í Sálma saung koma fyrir, en undir eins hvørja verkun, í tilliti til hærra eda lægra tóns, fyrrgreind teikn ×. og b. fyrir framan nótur, gjøra í saungnum, hvad nú var sýnt.

Standi × eda b. í upphafi saungsins, eins og sjest vid No. 40, þýdir þad, eins og þar, ad allstadar í laginu, hvar nóta fyrirkjemur á sømu línu eda í sama millirúmi og × stendur, skuli sú nóta takast hálfum tóni hærra enn annars; hjer stendur nú vid No. 40, × í f. rúmi, því heitir nú f, hvar sem þad fyrirkjemur í þessu lagi fis, og

og skal sýngiast hálfum tóni hærra enn f. venjulega. En standi b. í upphafi, skal tóninn verda hálfum tóni lægri allt lagid út, hvar sú nóta fyrir kjemur.

En hvørr er sá mátulegi tón, sem samsvarar rjett hvørri nótu? Það er nú það nærsta, er námfúsir saungmenn þurfa ad læra, og erfidt mjøg er það af egin ramleik, hafi menn ei hentug hljódfæri, eda þeirra tilsøgn, er rjett kunna saung, til ad læra það af. Þó hentar ei annad, enn ad madur med æfingu fái ferdugleika í, ad gjeta sett þann rjetta tón uppá hvørja nótu sem fyrirkjemur í saungnum, hvørsu mjøg, sem rød þeirra eptir løgnunum biltist, já, fái þá svo innrætta skilníngi sínum og eyrum, ad strax verdi rjett sagt, hvørr sem lagid byrjar, hvørt það se mátulega hátt eda lágt, og í þeim tóni, sem nóturnar tilvísa. Med egin ástundun og ydugległi æfingu gjetur sá lángt komist, sem opt vennr sig á, frá nedsta tóninum c, ad sýngja hann og alla hina 10 ad f. í hærri Octøvunni upp eptir og ofan eptir aptur, og tekur vandlega eptir, hvørt hann vid hvørja nótu hækkar eda lækkar hljódid nockud eda nóg, og hvørt það í lækkun er jafnhátt á hvørri nótu, eins og það var í hækkun. Sama skal æfa vid hálftónana, sem ádur eru nefndir bls. 276. þarmed venst madar smámsaman á ad þeckja utan bókar það rjetta hljód, edur þann tón, sem hvørri nótu heyrir, þecki hann þær annars sjálfar vel gløggt ad nafni og útliti.

Það er allopt ad ✕ einn eda fleiri í upphafi laga gjøra sauninn hardann eda ásamt gjefa til kynna ad hann se þanninn (durus) í laginu, en b. þarámót linann (mollem). Jafnadarlega koma því í hørdum saung fyrir nótur, á stundum margar, med ✕ fyrir framan eda í upphafi, en med b. í linum saung. Lýsing og falleg løg gánga flest í hørdum saung, en sorgleg og leidinleg í linum, þó eru og mørg allþægileg í linum saung ad finna. Standi ♮ fyrir framan nótu, gjefur það

til kynna, ad hún egi ad takast med reglulegum tóni, en ei þeim, sem undangengin teikn X eda b. hafa fyrirsømu nótur áskilid.

Þessu nærst hlýdir nú ad minnast á Taktinn. Svo nefnist viss útmæling og nidurskipan alls reglulegs saungs; hann mælir þá tíd, í hvørri viss fiøldi nótna egi ad sýngjast edur spilast; serhvørju lagi er því skipt sundur í jafna parta edur takta, sem í nótunum eru gjefnir til kynna med þver-strikum. Allar þær nótur, sem í upphafi eru fyrir framan þver-strik, útgjøra því 1 takt, og allar sem eru á milli hvørra tveggja þver-strika þar eptir, 1 takt, hvørt margar eru eda fáar. Hvørr takt, eda þær nótur allar, sem hans millibil inniheldur, skal ætíd sýngjast eda spilast jafnfliótt: med ødrum ordum: á sama tíma skulu t. d.: 4 nótur, sem finnast í 1 takti, vera búnar og 2, sem máskie einúngis seu í ødrum og jafnmikill saungtími gánga til hvørs takts nótna. Þetta er mest árídandi høfud-atridi eitthvørt fyrir reglulegann saung, því hvør óregla gjetur gjørt nockurn saung hræmuglegri, enn þar sem t. d. nockrir í kirkju sýngja sama lagid í einu fliótt, adrir í medal-lagi og þridju teygja endalausa rorru úr hvørju atqvædi, eda hendíngu? og þaraf leidir, ad fallegustu løg og hljód verda þá opt ad óløgum og óhljódum. Sá sem fliótast sýngur hefir lagid, sem á vid 4du hendíngu versanna, medan sá, er medalveginn ratar, sýngur 3ju hendíngar lag, en hinn, er seyminn dregur, er þá fyrst ad birja á 2ari hendíngunni, svo þegar þeir fyrstu eru búnir í kór, stendur vída á midju versi í framkirkju. Saungurinn verdur þá á stundum líkur ógreinilegu hávada buldri í mann-øs.

Þad nefnist heill takt, þegar 4 jafnlángar nótur gánga í hvørn eda þeirra ígyldi, en þessar nótur mega ad merkíngu og verdi þá ecki vera stærri hvør enn svari ¼ takts. Þeirra mind sýnir þeirra gyldi. 1 heil nóta, sem einsømul útgjørir heilann takt, er stór og opin aflaung nóta hala-laus; se høfud hennar opid, en hali, þadan upp eda nidur, (því einu gyldir í hvørja átt hann snýr,

snúr, þar, eptir höfdi hennar, og þess stad á línunum eda milli þeirra, ser nafn hennar), eru þad hálf-nótur, sem 2 samgylda heilli, eda heilum takti. En seu þær lausar hvør frá annari med litlu svartu höfdi og beinum hala, gánga 4 þvílíkar í heilann takt eda heila nótu, og kallast hvør þvílík $\frac{1}{4}$ partur úr heilli. Þvílík er hvør ein nóta í þeim fyrstu 3 töktum í No. 40, en 4da taktins endar hálf nóta, svo hann samgyldir eins hvørjum hinna, en á þeirri hálf-nótu skal tóninum halda eins lengi og 2 adrar, hvør $\frac{1}{4}$ partur ad stærd, ættu ad útsyngjast.

Nú verdur spurt: hvørsu fljótt gengur reglulegur Sálma-saungur? hvar lögin gánga í heilum töktum, sem ætíd er upphaflega gjefid til kynna med stóru C, eins og siest vid þau 3 nóterndu lög í bókinni edur vid No. 40, 64 og 70, (og optar er Sálma-takt þvílíkur), gánga öll jafnfljótt, og hvørt atqvædi, sem heyrir til svartri $\frac{1}{4}$ parts nótu þarf vidlíkann tíma í saung, og svara kynni seins ædar-slags bili á handleggi heilbrygds manns; ellegar vilji menn reikna þad út ödruvísi, eins og þegar menn telja seint: 1, 2, 3, 4, og um leid vid fyrstu töluna slá flatri hendinni lítid ofan á vid, vid adra töluna til vinstri, vid þridju töluna til hægri hlidar, og vid 4du upp á vid, svo 4 jafn-fljót slög gángi á hvørn takt og standi nákvæmlega heima, sem menn útaf fyrir sig verda, í fyrstu ad, venja sig á til lærdóms og leidarvísirs. Gángi saungurinn fljótar, er C ei fyrir framan, heldur ₵ edur $\frac{2}{4}$, ellegar $\frac{3}{4}$ eda þess konar, og siest þá þar af, ad í hvørn takt þurfi 2 nótur af $\frac{1}{4}$ gyldi, eda 3 nótur eins merkar, gánga þá ei meir enn 2 eda 3 ádurnefnd sein ædar- edur flat-handar-slög þar á takt, og se sumstadar á laginu hlaupid, eru opt lángar og stuttar nótur saman, edur opnar hálf-nótur og svartar $\frac{1}{4}$ parts nótur á víxl, ellegar $\frac{1}{4}$ parts nótur og $\frac{1}{8}$ parts. Attundi partur úr heilli nótu er svørt nóta, hvørrar hali annadhvørt hefir lángann spora út úr, eda er med þverstriki bundin vid adra vidlíkalá halanum; en sjaldnar brúkast þær í Sálma-

saung nema í løgum, hvár sumstadar er hlaupid á vissum atqvædum, sem fljótt gánga; þó er audskilid ad tvær $\frac{1}{8}$ parts nótur skulu bádar tilsamans útsúngnar vera á sama tíma og $\frac{1}{4}$ parts nóta reglulega þarf, edur 2 þvílíkar gánga á hvørt seimt ædar- edur handar-slag.

Yfir því sídasta atqvædi í hvørri hendíngu Sálma stendur ⌒, sem gjefur til kynna, ad vid þan hendínga-skipti, skuli Forsaungvarinn og hljódfæri, sem á er spilad vid Sálma-saung, draga seinasta atqvædid, medan fólkid hæglega dregur ánda. Sá dráttur þarf því ei ad vera ølln meiri, enn vel svari $\frac{1}{4}$ parts nótu, edur rúmu ædar-slagi. Teiknid :||: er ítrekunar merki, og sýnir ad allt sem fyrir framan er, ad upphafi eda sama teikni nærst á undan, egi ad vera undir sømu nótum. Svo er t. d.: í No. 40, vid enda 4da taktsins ítrekunar-merki, sem sýnir ad sama lag og var í þeim 4 toktum vid 2 fyrstu hendíngarnar, skuli og vera vid 2ær nærstu. Þar eptir kjemur sama teikn eptir hvørja 2 takta, sem býdur ad ítreka þar lagid vid hvørja hendíngu, eins og versid og nóturnar tilvísa. Í No. 40 sjest ⤳ á enda nærst efstu línu, í fyrstu nótna rød, þýdir þad, sem útreikníngurinn gjetur sýnt, ad þar se ei taktinn á enda, heldur skiptur og byrji nærsta nóta hans þar í fylgjanda nótu-rød, sem teiknid stendur. Annad af nótu-teiknum vid þau 3 fyrr-nefndu nóterudu Sálma løg í þessari bók, eda venjulegar Sálma-nótur, er þá ei eptir óljóst, nema þagnar-merkin, af hvørju ϒ gjefur til kynna, ad þar skuli þegja um $\frac{1}{4}$ parts nótu bil, eda góds ædar-slags bil, sem þad stendur, en se þad ▬, skal þar þeigja um hálf-nótu edur 2ja slaga bil; þad fyrra sjest vid No. 64, þetta vid No. 70, og nótu-reikníngurinn eptir takta nidurskipun á bádum stødum, sýnir beggja gyldi. Se • aptan vid nótu-høfud, til dæmis: aptan vid svarta $\frac{1}{4}$ parts nótu, lengist hún um helming, og eins þó hann standi vid opna hálf-nótu, er þá sú hálf-nóta hid sama ad lengd, og 3 af $\frac{1}{4}$ parts nótum. Þó nú øll þessi teikn ekki fyrirkømi hjer í þessum 3 nóterudu løgum, var þó tilhlýdi-

legt

legt, ad gjefa nockra útskíríngu um þau, ef nótur til fleiri Sálma-laga kynnu sídar ad útkoma eda fyrir sjónir í ødrum Sálma bókum.

Þessar fáu grunndvallar-reglur eru þeim ómissandi ad vita og muna, sem vilja hafa gagn af nótum og ná gódri reglu í Sálma-saung; en til þess ad ofþýngja ei heldur í senn med ødru í þessu efni, enn því allra ómissanlegasta, er nú annad hjer undanfellt, sem þó heyrir til stærri fullkommunar í saung.

Eptirfylgjandi reglur er og naudsynlegt ad adgjæta vid Sálma-saung í kirkjum og heima-húsum:

1.) Sá lagvissasti og besti saung-madur þarf á hvørjum stad ad veljast til Forsaungvara. Hann ætti í kirkjum ad hafa sæti vid kór-dyrastaf, svo ad bædi kór og fram-kirkja heyrdi gløggt til hans, og gjæti eptir honum lagad saung sinn.

2.) Hann ætti vel ad æfa sig í þeckíngu nótna og þeirra gyldis, þeim samsvarandi tónum og takt-reglunum sljótleika í saung, þøgn á tilhlýdilegum stødum eptir teiknunum, til dæmis: í No. 64. sjest þagnar-merki um ½ parts nótu í upphafi, hvørs vid byrjunina ei ajetur gætt, fyrri enn lagid med 3ju hendíngunni er tekid upp aptur; þess vegna, þegar hann endar 2ra hendíngu versins á hólfnótunni g. og hefir haldid sama tóni á henni jafnt 2ur ¼ parts nótum, og enn þá, sem Forsaungvari vegna hendínga-skiptanna dregid þar hljódid enn lengra fram um ¼ parts nótu bil, þegir hann eins lángann tíma, edur jafnt ¼ parts nótu, ádur enn hann byrjar 3ju hendínguna med ordinu: hverfi. Allt eins, ádur enn 2ra, 5tu og 6tu hendíngu í þessu versi byrjar, eins og teiknin avísa. Sú þøgn er þar í laginu sønn prýdi, en engin lýti.

3.) Þegar Forsaungvarinn eptir reglunum hefir mátulega dregid hendínga lotin, og hvar þagnar-merkin tilvísa, mátulega þagad, tekur hann strax upphafid á næstu hendíngu, og andar þá fyrst sjálfur, þegar fólkid hefir undir tekid. 4.)

4.) Allt fólk annad ætti vandlega varast, ad draga saungínn eda flóta honum hid minnsta, ødruvísi enn Forsaungvarinn hefir fyrir því, svo á honum liggi allur vandinn med hans nidurskomtun og reglu, og ad hvørr madur verdi honum samferda med hvørja hendingu, hvørn takt í hendíngu og hvørt atqvædi í takt. Þá fyrst gjeta allir ordid samhljóda í laginu og saungurinn reglulegur; en vid hvør hendinga-skipti skal eins varast ad draga sauginn nockurn hlut eptir Forsaungvaranum, heldur ega allir ad þagna strax og hvør hendíng er búin, vid serhvørja lidugt anda, og annadhvørt hvørgi annarstadar auda, ellegar þar þó á ný; en rett á medan heldur Forsaungvarinn fram sama tóni, og ætlar fólkinu mátulegt andrúm; þegar hann svo tekur upphaf á næstu hendíngu á allur søfnudurinn, sem einn madur, þar undir ad taka, en enginn munnur fyrri.

5.) Þessi regla er ecki einúngis hin audveldasta heldur sú nota-drjúgasta til ad ákoma gódri saung-reglu í kirkjum, þegar Prestar, sem einkanlega þurfa fyrir þessu ad gángast, ecki ega vid of þverlyndt og sávísi fólk ad berjast, og þeþsu þykir minkun ad, med heimsku mótþróa ad vilja spilla gódri reglu í útvortis Guds þjónustu-gjørd. Gæfust nockrir þvílíkir, mót von, er þeirra stadur og sæti óhentugast í kór, hvørra auk þessa ecki ætti ad vera kjørinn til vyrdinga sæta, heldur sæta fyrir góda, liduga og vidfeldna saungvara, helst úngmenni. Se þessi regla því vel adgætt, mun lagid verda hid sama hjá øllum, raddirnar samhljóda, taktar og atqvædi og kór framkirkju samferda, sem víst er nýtt ad heyra í fjølmennum søfnudum vída; og allir munu fljótt finna ser miklum mun hægra, undir eins og audveldara, greinilegra, uppbyggilegra fyrir áheyrendur, og prýdilegra þanninn ad syngja í kirkjum og heimahúsum, enn ad hvørr gauli í belg og kjeppist máta- og adgreiníngar-laust, sumir ad grípa hvørr

fram

fram fyrir annann og endina á lopti, stundum í midjum ordum og meiningum, og sumir ad draga seyminn í saung, hvørr ødrum lengur.

6.) Su seinasta varúdar-regla fyrir Forsaungvara skal hjer vera, hvørki ad byrja løgin hærra enn nóturnar ávísa, ne nockurntíma svo hátt, ad fjølda safnadarins veiti ørdugt í fullum róm laginu ad fylgja, þó Forsaungvaranum se þad hægt. Þad er ljótt bædi ad heyra og sjá, þegar saungvarar kúga upp skræki á stángli med uppblásnum ædum á høfdi og øllu andliti af ofraun, auk þessa er þad brjóstinu óhollt; en svo sem þetta er opt um of, svo er þad allt eins um van, þegar saungurinn verdur ad ólundar rauli í lægstu nótum. Sá fer saungurinn best í þessu tilliti, sem nótunum fylgir, hvørjar ætíd eru settar mátulega hátt vid serhvørt lag, eins og þad bædi lætur best og er øllum hægast í hreinum medal-róm fjøldans.

Hvørsu verdugt og tilhlýdilegt er þad ei, ad hvørr og einn leggi af ljótann vana í saung, en þar á mót alúd á, ad útvortis Guds þjónústa megi sem reglulegast og prýdilegast framfara, og þar med fá uppørfad annara gudrækni! hvørsu bágt þar á móti, ef hyrduleysi og óregla brjóta nidur þad gagn, sem þessi þjónusta eins í Sálma-saung verka ætti! Óskin, ad styrkt yrdi til betri reglu enn fyrri í þessu efni, er orsøk til þessarar stuttu vegleidslu þar til, sem allir gódir vel-vyrdi!

